

Петър Велев

ПО ПЪТЯ КЪМ ИИСУСА

"...който иска да върши волята Му, ще разбере, дали учението Ми е от Бога, или аз от Себе Си говоря. Който говори от себе си, търси своята си слава; а който търси славата на Оногова, Който Го е пратил, Той е истинен, и в Него няма неправда" /Иоан

София

1996

Петър Иванов Велев

София 1996

ISBN 954-8820-02-1

Петър Иванов Велев

ПО ПЪТЯ КЪМ ИИСУСА

Второ издание

Редактори: Мария Кожухарова, Анна Иванова

Коректор: Мария Кожухарова

Формат: 1/16 от 60x84. Тираж: 1000.

Предговор

Много хора ме питат какъв съм, към коя деноминация принадлежа и какво вероизповедание изповядвам. Отговарям на всички - аз съм християнин и не желая да бъда нищо повече или по-малко от това. Полагам старание да бъда ХРИСТОВ ученик, изповядвам Неговото учение, желая да принадлежа към Неговата невидима една свята, апостолска и вселенска църква.

През 1965 година посетих село Колешино, близо до гр. Струмица в Югославия. Там на една поляна бяха се събрали християни от различни вероизповедания и деноминации. Всеки се опитваше да ме завербува за своята деноминация, като ми описваше предимствата ѝ.

В това село почти всички са християни, само че са разделени на много секти. В него може да се види християнският свят в миниатюра. След като не получиха съгласието ми да се присъединя към която и да е деноминация, най-последно ме попитаха: "И все пак, от коя деноминация сте?" Отговорих им: "Аз съм ХРИСТИЯНИН". Тогава всички се засмяха и започнаха да казват: "Че и ние сме християни. И ние сме християни".

Това прекъсна препирните и всички разбрахме, че вярваме в един и същ Бог и имаме един и същ Спасител - Господ Иисус Христос. Това изведнъж внесе особен дух на взаимно уважение и любов. Дори адвентистите, които преди се държеха горделиво, сега ме изпратиха с най-добри пожелания в Иисус Христовото Име.

По-късно Св. Дух ми откри, че Господ Иисус Христос обича всички християни от всички вероизповедания, но и това, че всички деноминации в България са отпаднали от силата Му, защото ръководителите им са извършили предателства.

Моето най-искрено желание е всеки, който чете тази книга, да получи Божието благословение чрез светлината и мъдростта, които идват от Бога, за да стигнем всички до истината, че силата ни е в името на нашия небесен Отец.

Описвам тези опитности с единственото желание да помогна на мнозина българи да се отърсят от фанатизма, който ожесточава и закоравява сърцето и води човека към гибел. Много християни се лишават от изцеление чрез силата на Св. Дух, именно поради наличие на фанатизъм в сърцата им. Те мразят християните от други деноминации и вероизповедания, без да си дават сметка, че мразят ТЯЛОТО на самия Господ Иисус Христос. Фанатизмът не само пречи на Божията любов, но и воюва против нея.

Свети Нил Мироточиви, твърди, че печатът на Антихриста е ЗЛОПАМЕТСТВОТО в сърцето на човека. А колко много християни по лицето на земята грижливо пазят в сърцата си лоши чувства и мисли спрямо всички останали християни, които не са от тяхната "най-правоверна" деноминация, без да осъзнават, че грижливо пазят в сърцето си ПЕЧАТА НА АНТИХРИСТА.

Дори антихристите, които съзнателно водят война против християните, чрез "тайната на беззаконието" използват като метод в своята сатанинска борба насаждане на ненавист у едни християни срещу други, за да се оправдаят думите на Господа, че синовете на този свят са по-хитри от синовете на Царството Божие.

Преди да повярвам ми благовествах православен, католик и протестант. Сега, когато повярвах, съм благодарен еднакво и на тримата и се чувствам задължен и към трите вероизповедания на християнството. Зная, че всеки един от трите вероизповедания във вярата и убеждението относно Христовото учение се заблуждава в много неща, но въпреки това съм уверен, че Господ Иисус Христос много ни обича и е умрял за всички нас, независимо от коя нация и деноминация сме.

Апостол Павел казва, че дори съвестта му в нищо да не го изобличава, пак не може да се оправдае пред Бога. Тогава моята църковна или деноминационна принадлежност дава ли ми някакво предимство пред Бога? - Никакво.

На обвинението против мен, че съм католик, петдесятен, адвентист, баптист, методист, конгрешанин, православен, ще отговоря така: "Обичам всички християни от гореизброените деноминации, но аз си оставам грешника Петър, на когото Божият Син позволи и по-късно заповяда - никога да не се срамува да се нарича ХРИСТИЯНИН.

Когато четях житията на светиите и се запознах с живота на съвременните Божии угодници и служители от различни деноминации, забелязах, че всички те притежават любов към грешниците. Така например Осборн твърди, че Бог не може да употреби човек за Божествено изцеление, ако той мрази или презира дори само един човек, който живее на земята. Според св. Йоан Кронщадски Бог действа чрез разширеното сърце, което може да обича всички човеци и творения Божии. Пастир Чо твърди, че Светият Дух не може да протече за изцеление през сърцето, в което има омраза. Свети Нил казва, че печатът на Антихриста е злопаметството.

От откровенията и от изцеленията, които станаха пред очите ми, разбрах, че Бог не дели хората на най-прави и най-грешни. Той не гледа на лице и не се съобразява към кое вероизповедание принадлежим и в коя деноминация членуваме, а действа в нас само според това дали изпълняваме или отхвърляме волята Му; дали се смиряваме или възгордяваме; дали вършим правда или беззаконие; дали вярваме или се съмняваме. Неговите духовни закони са еднакво валидни за всички човеци, без лицеприятие. Той предупреждава, че мнозина първи ще станат последни и последните - първи.

Светото Писание казва: "Бог не гледа на лице; но у всеки народ оня, който се бои от Него и върви по правда, приятен Му е" /Деян. 10:34,35/.

И на друго място: "Той оставя Своето слънце да грее над лоши и добри, и праща дъжд на праведни и неправедни" /Мат.5:45/.

Ако ти, който четеш тази книга, се насърчиш и пожелаеш да се доближиш до Бога, лично получавайки опитности от Него, знай, че заслугата не е моя, защото всичко описано тук е подарък и действие на Светия Дух.

Някои ме питат: "Чрез кого повярва?" Отговарям им: "Чрез Св. Дух". От тази книга ще узнаете само една нищожна част от грижите, които Господ полага за мен. Така е с всеки човек. И ако кажа, че съм повярвал чрез една личност, мисля, че с това наскърбявам Бога и кощунствам с грижите Му към мен. Славата и благодарността са Негови.

Хората, които нямат крака и ръце, могат да се оставят да им направят протези. И те вършат някаква работа, но собствените им ръце и крака им служат по-добре. Така е и с чуждите опитности. Те могат да ни насърчат, но по-добре е да имаме свои. Затова препоръчвам на всеки, който чете тази книга и вярва, че Бог е жив, да се моли Господ лично да го ръководи и при всички трудни обстоятелства да му бъде бърз Помощник, Изцелител и Учител. Това е напълно в Неговите неограничени възможности и аз вярвам, че точно това е желанието на Бога, но Той чака то да се роди и у нас, за да започне чрез него да действа.

Ако в тази книга има нещо добро, то е от Отца на светлините, но ако срещнеш нещо недобро, то е от мен. Моето искрено желание е тя да помогне, макар и малко, за събуждането и духовното съживление на нашия народ, който се намира в духовна летаргия.

Всички българи обичаме легендата за Хан Кубрат и снопа пръчки, но какво правим, за да опазим завета на хан Кубрат? Не сме ли се разделили на много секти, общества и групи? Не сме ли настръхнали брат против брата и сестра против сестрата, баща против син, син против баща, майка против дъщеря и дъщеря против майка, снаха против свекърва и свекърва против снаха, атеисти против християни и християни против атеисти? Помнете, че Господ предупреждава: "...всяко царство, разделено на части една против друга, запустява; и всеки град или дом, разделен на части една против друга, няма да устои"/Мат. 12:25/.

Господ Иисус Христос се моли вечерта преди да бъде предаден и каза: "Отче Светий! опази ги в Твоето име, тях, които си Ми дал, за да бъдат едно, както сме и Ние... да бъдат всички едно: както Ти, Отче, си в Мене, и Аз в Тебе, тъй и те да бъдат в Нас едно, - та да повярва светът, че Ти си Ме пратил. И славата, която Ми бе дал, Аз дадох тям, за да бъдат едно, както Ние сме едно; Аз съм в тях и Ти в Мене, за да бъдат в пълно единство, и за да познае светът, че Ти си Ме пратил и си ги възлюбил, както Мене възлюби" /Иоана 17:11, 21-23/.

Помагаме ли да се изпълни тази молитва на Господа или пречим? Нека всеки сам си отговори, ако се нарича християнин. Тази молитва непременно ще се изпълни, защото няма нещо, което Той е казал и да не се изпълни.

По лицето на земята живеят повече от един милиард християни, които носят името Му. Какво огромно влияние бихме имали в живота на планетата, ако изпълнявахме Неговата заповед: "Тази е Моята заповед: да любите един другия, както Аз ви възлюбих" /Иоана 15:12/.

На въпроса: "Коя категория хора са най-ценни и най-много могат да направят за запазването на мира и спасяването живота на земята?" един голям учен отговорил: "Има едни хора, които са по-ценни от нас, учените, те са по-ценни от политиците, от военните, от писателите и поетите, от артистите и спортистите, по-ценни са от мъдреците. Това са светиите". Ако Бог бе намерил само десет души от тях в Содом, Той би запазил града. В Стария Завет Бог ги нарича праведници. Има поговорка: "Всяка майка светия не ражда".

Не че майките са виновни, но хората не искат да вършат правда. А Словото Божие казва, че праведният Бог обича праведните и "който се бои от Него и върви по правда, приятен Му е" /Деян. 10:35/. Има обаче хора, които цял живот се стремят да оплюят светиите и праведниците, като си въобразяват, че по този нечист начин ще направят себе си по-големи светии от тях. Такава дейност Бог нарича кощунство и ето какво говори за него: "И тъй, не кощунствайте, за да не станат оковите ви по-яки; защото аз чух от Господа, Бога Саваота, че е определено изтреба за цяла земя" /Исаия 28:22/. Преди 20 века човечите не са знаели нищо за огромната разрушителна сила, която се крие в разлагането на елементите, но Св. Дух чрез Ап. Петър казва: "...тогава небесата с шум ще преминат, стихииите /стихия е гръцка дума и означава елемент - бел. авт./ ще пламнат и ще се разрушат, а земята и всички неща по нея ще изгорят. И тъй, понеже всичко това ще се разруши, трябва какви да бъдете в свят живот и благочестие вие, които очаквате и желаете скорото дохождане на Божия ден" /II Петр. 3:10-12/.

Част първа

I. КОЙ МЕ ПАЗИ ОТ ЗЛОТО?

ДУШАТА

Беше отдавна. Тогава бях много малък и това, което ще ви разкажа, е един от първите ми спомени. Наблюдавах едно погребение. Чудех се защо сложиха тази жена в земята. После възрастните насядаха около една маса и започнаха разговор за човешката душа. Някой каза: "Когато се върнах, душата ѝ беше излязла". Попитах: "Откъде излиза душата на човека?" Всички се умълчаха и аз разбрах, че или крият нещо от мен, или не могат да ми отговорят. Тогава покойната леля Ана ме отведе настрани, като ми говореше за нещо друго, но аз продължавах да питам: "Защо не ми казвате откъде излиза душата на човека?" Леля се

стъписа и ядоса, а аз се чудех защо крият всичко това от мен. Може би това е голяма тайна, която възрастните крият от децата. После клекнах и разглеждах земята. Тя беше напукана от сушата. Мислех си: "Сигурно през тия пукнатини минават душите. Така и душата на тази жена ще мине през някоя пукнатина и ще си отиде при нея".

Предполагам, че тогава съм бил на около шест години, защото това е един от първите ми спомени.

През 1980 год. бях свидетел как на една молитва Св. Дух използваше шестгодишния Антончо от Димитровград. Когато се молахме за изцелението на дядо му и по човешки мнозина утешаваха болния и го насърчаваха, че Господ ще го изцери, неговият малък внук се качи на един стол и извика силно, за да го чуят всички: "Дядо, като се молахме видях, че влезна един Ангел, дойде при мен и рече: "Антончо, кажи на дядо си, че ако не се покае, не само няма да оздравее, но ще умре". Старият човек започна да плаче със сълзи и да нарежда: "Вярно е, Господи, голям грешник съм".

Възрастните се стараем да замажем нещата, но Писанието казва, че като дойде Св. Дух ще обвини света за грях. Ако възрастните не желаем да бъдем употребени като сол на земята, Св. Дух ще употреби деца като Антончо.

Заслужава си човек да помисли върху въпросите: къде се намира душата на човека; откъде излиза; къде отива след смъртта... ?

Най-точните и изчерпателни отговори за човешката душа ни дава Библията, която е Словото на Бога, записано и изпратено до човеците чрез светите Му пророци и апостолите. Главната цел на Библията е да покаже пътя на човеците към установяването на духовна връзка с Бога и спасяването на техните безсмъртни души. На повече от 450 места в Светото Писание Св. Дух ни дава възможност да научим всичко необходимо за душата си. Нашата душа - това е нашата личност. Дори и атеистите признават, че след смъртта на човека излагат на поклонение или погребват неговите тленни останки, но не и личността му. Който желае да научи повече за душата си, т.е. за себе си, трябва да чете Библията. Там като в огледало ще може да се огледа и да види точно какво представлява. Мнозина мразят Библията, защото тя изобличава техния лош и порочен живот. Друг източник, който обогатява познанията ни за човешката душа, е духовният опит чрез действието на Св. Дух като съновидения, видения, откровения и др. Много силно е действието на пророчеството. Всяко друго средство за опознаване на душата или влизане в контакт с душите на починалите е забранено от Бога и Библията ни предупреждава, че който посяга към него, посяга към забранения плод на познанието и ще бъде наказан /Второз.

18:10,11/. Такива от Бога забранени средства са: спиритизъм, окултизъм, астрология, магии, заклинания, врачуване, гадания, баяния, хиромантия, хипнози, радиотезия, парапсихология и други подобни

мерзости. Господ предупреждава, че всеки, който се занимава с тях, е гнусен пред лицето Му.

СЪКРОВИЩЕТО

Когато бях на около десет години в съновидение видях, че вървя през гъста гора по една тясна пътека. Настигнах старец, който ми посочи един пън и каза: "Ритни този пън!" Когато го ритнах и той се търкулна встрани, под него се откри цяло съкровище. В голям котел - пълен догоре - блестяха скъпоценни камъни и жълтици. Старецът взе пъна, постави го върху котела и каза: "Съкровището ще намериш, когато пораснеш".

Когато през 1963 г. за първи път четях Новия Завет и стигнах до пасажа: "Царството небесно прилича още на имане, скрито в нива, което човек намери и укри, и от радост за него отива, та продава всичко, що има, и купува тая нива. Царството небесно прилича още на търговец, който търси хубави бисери, и като намери един скъпоценен бисер, отиде та продаде всичко, що имаше, и го купи" /Мат.13:44-46/, изведнъж си припомних съновидението и си казах: "Господи, помогни ми да продам всичко що имам, но да купя това имане и този бисер и да придобия царството небесно".

ВЪЛКЪТ

Бях на около 12 години, когато с моя приятел Иван Попов отидохме една зима в планината, в местността "Балабаница", за да си нарежем дрян за сурвачки. Както си вървахме, Иван се обърна назад, закова се на мястото си и извика: "Вълк!" Отговорих му: "Глупости", но когато се обърнах, видях, че зад нас, на около 4 метра, стоеше голям вълк - единак. Той бе клекнал и нито един мускул от тялото му не мърдаше. Стоеше като статуя и ни гледаше право в очите. Не знаей колко време сме стояли и сме се гледали в очите с вълка, но помня, че краката ни започнаха да замръзват в снега. Огледах се наоколо и забелязах, че на пет - шест метра от нас встрани имаше купчинка пръти, навярно за фасул. Казах на Иван да вземе един от тях и когато вълкът се хвърли, да се цели в устата му, а пък аз ще се опитам да забия ножчето си под лявата му плешка, където се намира сърцето, понеже лявата му страна беше откъм мен. Вълкът сякаш разбра какво си говорим и се изправи. Мислехме, че сега ще се хвърли върху нас, но той се обърна и тръгна обратно по следите ни, мина през един дол и продължи нагоре към връх "Габъра". Сега ние тръгнахме по следите му, като взехме в ръцете си по един прът. Откъм селото се появиха две големи овчарски кучета, които лаеха и тичаха към вълка. Той се спря на стръмнината и ги чакаше спокоен. Ние се ободрихме и Иван извика. Кучетата го настигнаха и се хвърлиха върху него. Настана малко боричкане. Едното от кучетата се изтъркала надолу по стръмнината и аз видях, че на врата му имаше гривна с шипове, а другото изквича и побягна обратно към селото. Тогава вълкът се изправи, обърна се с лице към нас и ни

гледаше, като че ли искаше да ни каже: "Видяхте ли какво стана с тези големи и зли кучета, а вие си въобразявате, че с пръта и джобното ножче ще ме убие". След това той бързо се обърна към върха, който беше забулен в мъгла, и спокойно тръгна към него.

Кой ни запази от вълка? Вярвам, че Ти, Господи. Слава на името Ти!
АВТОМОБИЛНАТА КАТАСТРОФА

Когато бях на около 13-14 годишна възраст, веднъж пътувахме от Долно Камарци за София с камиона на Димитър Банков. Камионът беше натоварен с дърва - метровици. Около десетина пътници, от които аз бях най-малък, бяхме насядали върху дървата. Близко до село Долни Богров на шосето пред камиона изскочи каруца, натоварена с тухли. За да не се удари в нея, шофьорът отби камиона, като левите колела влязоха в канавката. Наблизо имаше тухларници и много хора. Чух, че извикаха: "А-а-а!" Изведнъж се намерих на тревата. Половината от тялото ми беше извън камиона, а другата половина - под него. Камионът беше се обърнал с колелата нагоре. Десният капак, до който седях, бе се опрял на купчинка пръст, натрупана от изкопана дупка за садене на дръвчета, така че се образуваше отвор, през който аз и другите пътници изпълзахме. Ако не беше тази купчинка, капакът щеше да ме пререже на две. Под камиона беше останала само леля Ана. Тя за сигурност беше поставила крака си под железния синджир, който свързваше двата капака, и сега не можеше да се измъкне. Струпах се много хора и решиха да вдигнат камиона, но когато започнаха да го вдигат, дървата падаха върху леля Ана и тя викаше от болка. Постепенно извадихме част от метровиците и тя успя да се измъкне. В това време някой каза: "Хората в кабината". Шофьорът, жена му и двете им деца се намираха в кабината на камиона с главите надолу и не можеха да излязат. Отвориха вратите, бавно и внимателно ги измъкнаха. Тогава много мъже се наредиха около камиона и с дружни усилия го изправиха и обърнаха обратно на шосето. Върху останалата в канавката купчина дърва полазиха малки зайчета. Като ги видя, шофьорът се развика: "Чии са тези зайци? Те са нечисти животни, проклетни са и затова стана катастрофата". Тогава се обади един мъж: "Зайците не са виновни, че си тръгнал без спирачки". Изглежда беше вярно, защото шофьорът веднага се укроти. Зайчетата бяха мои. В една кошница бях сложил една зайкиня с десетина малки зайчета. При катастрофата кошницата се счупи и те наизлязоха по дървата. Събрах ги с майка им отново в счупената кошница. Оказа се, че нито едно от тях не беше пострадало. От хората никой нямаше нито драскотина. Само един, Михаил Ганчев, като видял, че камионът се обръща, уплашил се и скочил на шосето. Той беше си навехнал крака в глезена. И когато отново всички се качихме на камиона, за да продължим пътуването, той отказа да се качи и тръгна пеша за София, защото много се беше уплашил.

Кой ни запази при автомобилната катастрофа при село Богров? Аз вярвам, че Бог запази всички ни, включително и малките зайчета. И ако Бог се погрижи за зайчетата, колко повече се грижи за нас, маловерците! Слава да бъде на свящото Му име! Амин!

ВЛАКЪТ

Бях ученик в гимназията. Близо до последната спирка на трамвай - 3 минаваше ж.п. линия. Вървах по една от релсите и отивах към спирката на трамвая. Какво се бях улисал не знам, но не бях чул свирката на локомотива. Изведнъж чух, че много хора извикаха: "Бягай!" Помислих си: "На кого викат да бяга?" В следващия момент пристигнах до спирката и точно когато вдигнах и втория си крак от релсата и стъпих на бордюра, ме духна парата на локомотива. Сега хората извикаха облекчено. Обърнах се и видях, че зад мен с голяма скорост минава влак. Ако се бях забавил само секунда, щях да отида под колелата на влака.

Кой ми внуши в последната секунда да напусна релсата? Аз вярвам, че това стори моят Ангел хранител и благодарение на Божията милост бях спасен.

Ти, който четеш този случай, припомни си дали и в твоя живот няма подобни, и ако има, в което не се съмнявам, нека заедно да извикаме към нашия Бог: "Господи, благодарим Ти. Слава да бъде на името Ти! Амин!

САМОЛЕТНАТА КАТАСТРОФА

През есента на 1966 година трябваше да пътувам със самолет до ГДР. Няколко дни преди заминаването ми по телевизията говори тогавашният директор на българската авиокомпания. Между другото той каза, че тя е единствената в света, която не е регистрирала самолетна катастрофа. Като знаех от Светото Писание, че "пред погибел гордост върви", помислих си: "И в българската авиокомпания скоро ще бъде регистрирана катастрофа". И като гледах директора на екрана, казах му: "За какво ти е дотрябвало да се хвалиш и да предизвикваш Божия гняв". Когато пристигнахме на аерогарата ни казах, че от Ил 18 ни прехвърлят на един немски самолет - Ил 14, тъй като с българския ще пътуват някакви делегации. Някои от пътниците зароптаха: "Цяла нощ ще ни друса тази таратайка, но нали онези са големци". Аз обаче бях доволен и си казах: "Ако стане катастрофа, ще стане с български самолет, защото не германец, а българин се хвалеше. Този самолет е немски, затова ще си летя спокойно".

Колко е бил голям страхът ми, че ще стане катастрофа разбрах, когато на летище Буда Пеща екипажът на Ил 14 отказа да продължи полета, защото в десния двигател имало повреда. И след като около два часа ремонтираха и изпробваха двигателя, отново ни натовариха и ние полетяхме за ГДР. Аз бях забравил, че летя с немски самолет и си мислех: "Да, сигурно този десен двигател ще стане причина за

катастрофата". Слава Богу, пристигнахме благополучно в ГДР. Сутринта на улицата един немски полицаи, разбрал, че сме българи, извади вестник, показва ни снимка на него и каза нещо като: "Булгаришен флуг капут". Разбрахме, че тази нощ над територията на Чехословакия е станала катастрофа с български самолет.

Като сега си спомням как на аерогарата излязоха официалните лица да изпратят делегатите, а ние ги наблюдавахме от самолета, с който щяхме да излетим. На колко ли от тези хора това е бил последният им полет! Затова никога не роптай, когато те преместват от по-люксов на по-малък самолет или от бърз на пътнически влак, а приемай всичко с благодарност, защото това понякога става причина да бъде спасен животът ти. И никога не се хвали като този духовно непросветен директор, защото това не са случайности, както си мислят невежите хора, а Божий промисъл.

Възниква въпросът: "Защо Бог спасява едни, а оставя други да погинат? Нали Бог е милостив и жалостив, нали е любов? Защо допуска катастрофи?"

След земетресението на 4 март 1977 година един мой приятел ми разказа следното: Две приятелки живеели в общежитие в една стая в гр. Свищов. Едната била вярваща, а другата - невярваща. Невярващата поканила приятелката си да излязат и да се разходят, но другата отказвала. Понеже невярващата много настоявала, вярващата най-после се съгласила. Когато излезли и минали на отсрещния тротоар, невярващата казала: "Почакай ме тук! Имам триста лева в чантата и някой може да влезе в стаята и да ги вземе. Ще изтичам и ще ги взема с мен и тогава ще се разходим". Когато влязла в общежитието, станало земетресението. Сградата се срутила и момичето загинало. Защо Бог спаси вярващата, а остави тази, чрез която я спаси, да загине?

След същото земетресение председателят на Петдесетия съюз в Румъния съобщил в една проповед в София, че нито един член от тяхната деноминация в страната им не е пострадал по време на земетресението. Защо Бог пази само вярващите? На този въпрос отговаря Господ Исус Христос: "В същото време дойдоха някои и Му разказаха за галилейците, на които кръвта Пилат смесил с жертвите им. Исус им отговори и рече: мислите ли, че тези галилейци бяха погрешни от всички галилейци, че тъй пострадаха? Не, казвам ви; но, ако се не покаете, всички тъй ще загинете. Или мислите, че ония осемнайсет души, върху които падна Силоамската кула и ги изби, бяха по-виновни от всички живеещи в Иерусалим? Не, казвам ви; но, ако се не покаете, всички тъй ще загинете". /Лука 13:1-5/.

Библията казва, че "душата, която греши, ще умре" и "заплатата на греха е смърт". Разликата между вярващите и невярващите е само тази, че едните са непростени грешници, а другите са простени грешници. Чрез Христовата правда вярващите в Него стават праведници. Бог е

установил един закон, който непрестанно действа в живота на хората и той гласи: "Грешните зло ги преследва, а на праведниците добро ще се въздаде" /Пр. 13:22/. Непокаяният човек, колкото и добър да е, си остава грешник, а покаяният и повярвал в Господа Иисуса Христа, колкото и голям грешник да е бил, след покаянието си чрез Христовата жертва е станал праведник, ако е престанал да греши. Господ говори чрез Библията: "Жив съм Аз, казва Господ Бог: не искам Аз смъртта на грешника, но да се отвърне грешникът от пътя си и да бъде жив. Върнете се, върнете се от вашите лоши пътища; за какво да умирате вие, доме Израилев? И ти, сине човешки, кажи на синовете на твоя народ: праведността не ще спаси праведника в деня на престъплението му, и беззаконник за беззаконието си не ще падне в деня, кога се отвърне от беззаконието си, също както и праведник в деня, кога съгреши, не може да остане между живите заради своята праведност. Кога Аз кажа на праведник, че той ще бъде жив, а той се уповава на праведността си и извърши неправда, то всичките му праведни дела не ще се спомнят - и той ще умре от неправдата си, която е извършил. А кога кажа на беззаконник: "бездруго ще умреш", а той се отвърне от греховете си и върши съд и правда, ако тоя беззаконник върне залога, заплати за ограбеното, ходи по закона на живота, не върши нищо лошо - той ще живее, няма да умре. Ни един от греховете му, които е извършил, не ще му се спомни; той е почнал да върши съд и правда, той ще бъде жив. А синовете на твоя народ казват: "не е прав пътят Господен", когато тъкмо техният път не е прав. Кога праведник отстъпи от праведността си и почне да върши беззаконие, той ще умре за това. И кога беззаконник се отвърне от беззаконието си и започне да върши съд и правда, той ще бъде жив за това. А вие казвате: "не е прав пътят Господен!" /Иезек. 33:11-20/. Според тези думи на Библията, всичко зависи от това в какво състояние ще ни намерят идващите катастрофи. Като покаяни грешници или като отпаднали праведници. На друго място Светото Писание казва, че Бог е като грънчар, а човек - гърне. Когато грънчарят иска, чупи гърнето и си прави друго гърне. Пророк Самуил разказа на свещеника, че Господ е казал за синовете му, които вършеха беззакония, че ще умрат в един ден. Тогава свещеникът Илий рече: "Той е Господ; каквото Му е угодно, това да направи" /I Цар. 3:18/.

В едно интервю пред български вестник, на въпроса: "В какво се крие тайната, че от започването на войната до завършването ѝ Вие непрестанно сте летели и сте участвали в много въздушни боеве, а сте оцелели", маршалът на съветската авиация Покришкин отговаря: "Тайната е в това: Надявай се на Бога, а сам не греши!"

Тази тайна Господ беше открил на Мойсей още преди няколко хиляди години и този закон продължава да действа, независимо от това дали хората го приемат или го отхвърлят.

Духовният опит говори, че при много случаи вярващите са били предупреждавани за идващата опасност и те са я избягвали. Точно това е мъдростта, която идва от небето - да вижда човек злото и да го избягва.

Веднъж един християнин ми разказа, че като бил на фронта, заедно с група войници почивал около едно голямо дърво. Изведнъж той чул вътре в себе си глас, който му казал: "Ставай и бягай от тук!" Той скочил и започнал да бяга, като чувал след себе си присмехите на другарите си. Обърнал се и извикал към тях: "Бягайте!" Но те продължавали да се смеят. След като се отстранил на достатъчно разстояние, чул гръм и паднал по очите си. Когато станал, видял, че от дървото и приятелите му нищо не останало. На това място паднал снаряд и ги унищожил. Оттогава християнинът на всеки 2-и май, когато станала тази случка, събира гости и на угощението разказва как Господ го е спасил. Господ е виждал, че артилеристите се премерват и налучкват дървото, под което е Неговото чадло, и затова го предупреждава. Атеистите ще кажат: "А защо само него?" Не е вярно. Чрез него Той е предупредил и другите, но те не повярвали, а се присмели. И днес Господ предупреждава всички грешници и атеисти да се покаят, но те не вярват и се присмиват на онези, чрез които Той говори.

Няколко дни преди същото земетресение сънувах, че се намирам в завода, където работех, и видях няколко души, които ми пишат характеристиката. Чух глас, който каза: "Написаха в характеристиката ти, че си страхлив и затова вярваш в Бога, тъй като всички страхливи имали нужда от защита и затова вярвали в Бога, но скоро тях ще ги обхване страх и ужас". След земетресението отидох при тези, които видях в съня, и ги попитах: "Уплашихте ли се по време на земетресението?" А те отговориха: "Щяхме да си потрошим краката да бягаме по стълбите". Тогава продължих: "Аз пък, макар и да съм страхлив, си останах в апартамента и не съм излизал навън". Те ме гледаха като стреснати. Това беше вярно. Когато блоковете се опразниха, само семействата на вярващите от нашия жилищен блок не побягнаха. Оказа се, че невярващите не са по-малко страхливи от нас. Когато започнаха да се прибират, една жена от атеистично семейство дойде у нас и каза: "Може ли да поседя у вас?" отговорих ѝ: "Може, но защо точно у нас?" Тя се усмихна и рече: "Вие сте вярващи и у вас е по-сигурно". Ето една мъдра жена. Ако тя беше на фронта, би побягнала след християнина и би спасила живота си. Заедно с нея благодарихме на Бога, че ни е опазил. След това от съседните балкони се обади една вярваща сестра и каза: "Брате, по време на земетресението ние бяхме на молитва и малко преди да започне Господ каза на една сестра: "Не бойте се! Не мърдайте от местата си, защото и косъм няма да падне от главите ви". Тогава се обади един атеист от горните балкони: "Кой знае

дали ще ни опази?" Сестрата погледна нагоре и смело извика: "Ще ни опази, ще ни опази! Щом Той е казал, значи ще ни опази! Затова лягайте и спете спокойно".

Не знам защо Господ ни извади от самолета, който катастрофира и на нашето място загинаха други, но вярвам, че с мен направи това, понеже вярвам на Словото Му. Той ни предупреждава: "Ако не се покаете, всички тъй ще загинете". Това е Неговото условие. Който иска - да се съобразява, а който не иска - за него си е. Библията казва: "Праведникът се спасява от беда, а вместо него пада в нея нечестивецът" /Пр. 11:8/. "Нечестивецът замисля зло против праведника и скърца зъби против него, а Господ се подсмива над него, защото вижда, че денят му иде" /Пс. 37:12,13/. Много е важно да не мислим зло против праведните, пък и против грешните и да не скърцаме със зъби против тях, понеже Господ мрази такава дейност. Сигурно ще пострада всеки, който не се съобразява с това.

При всички тези и много други случаи в живота ми, когато по чуден начин бивах избавян, не можех да не се замисля, че има Някой, Който ме избавя. Веднъж падна голям товар от четири метра и половина, докосна лявото ми рамо така, че скъса ватенката ми и ватата се показа отвътре, но тялото ми не бе докоснато. Ако товарът бе паднал само на два сантиметра към мен, щеше да ме повлече под себе си и да ме смаже. Работниците, които видяха това, ми казаха: "Иди в "Света Петка" и запали голяма свещ за благодарност".

Винаги, когато си помислех за Този, Който ме избавя, някаква необяснима радост изпълваше цялото ми естество. По-късно, когато повярвах и атеистите се опитваха да ми правят зло, а Господ винаги го използваше за добро, един атеист ме попита: "Ти сигурно имаш някой голям човек, който те пази и защитава?" Отговорих му: "Разбира се, че имам". "Сигурно е някой министър"- полюбопитства той. Тогава му казах: "О, не. Той е много по-голям и много по-силен от всички министри". Той ме гледаше учуден и с недоверие.

Да, Този, Който ме пази е много по-голям и по-силен от всички министри, царе и президенти от целия свят. Библията казва, че пред Него те са като скакалци, че всеки един от тях, щом Бог отнеме диханието му, се връща в пръстта, и славата му увяхва, и мястото му не го познава вече. Затова ония, които се надяват на големци, които са човешка плът - ще се посрамят, но онези, които са поставили упованието си на Всемогъщия, няма да се поклатят, няма да се посрамят и няма да се уплашат в ден на напаст и беда. Слава да бъде на живия Бог, Който се грижи за мравките, птиците, цветята и мене, грешника. Амин!

II. БЛАГОВЕСТИТЕЛИТЕ

ЛЕЛЯ АНА

Спомням си още от дете, когато съм влизал в църква или манастир, винаги съм се държал със страхопочитание към Божия храм и съм вярвал, че някой невидим присъства в него и го освещава. Покойната ми леля Ана се стараеше да ме накара по някакъв начин да изповядвам, че съм християнин. Тя е сестра на майка ми и заедно с втората жена на баща ми е една от трите ми майки, която положи най-много грижи за отглеждането ми и християнското ми възпитание. Спомням си, че тя винаги се стараеше да направи нещо, за да ме накара да повярвам. Или ще ме кани да отида на църква, или ще ме закичи със здравец и ще каже: "Той е от водосвета на Йорданов ден, вземи го и Божието благословение ще бъде с теб". По-късно, когато пътувах в чужбина, тя винаги слагаше по едно стръкче от този здравец в малкото джобче на самото ми и ме благославяше с пожелание Господ да ме пази и да ме върне в България жив и здрав. Отначало не се съпротивлявах на благословиите ѝ, само за да не я наскърбя, но постепенно свикнах с тях и започнах да ги приемам с радост, че наистина в чужбина Някой чудно ми помагаше. Веднъж тя ми каза:

- Ти ще повярваш в Бога и един ден ще Му служиш.

- Откъде си толкова сигурна? - попитах аз.

- Сигурна съм. Когато те кръщавах, една жена, която беше тогава в църквата, се молеше и плачеше. Ние с баба ти Ефимия я попитахме защо плаче, а тя каза: "Не виждате ли?" Ние нищо не виждахме и затова казахме: "Не". Тогава тя продължи: "Господ Иисус Христос присъства на кръщението на това дете". /Той присъства на всяко кръщение в Неговото свято Име/.

Усмехнах се и казах: "Така ѝ се е сторило", но тайно пазех тези думи в сърцето си и очаквах да се случи нещо, за да повярвам.

МОНАХЪТ

През 1956 година ме командироваха като бригадир на младежка бригада на строежа на циментовия завод в село Бели Извор, Врачански окръг. Щом пристигнахме, пусна се слух, че парите за монтажа са "изядени" и затова монтажниците са напуснали обекта. От 60 души бригада останахме само седем души. Слухът се оказа лъжа - плащаха ни нормално. По време на работата ми в Бели извор се случи едно събитие, което никога няма да забравя.

Една събота вечер, след като се понапили, момчетата решили да се поразходят до близкия манастир. Там извършили едно безумие. Изпочупили керемиди и стъкла от църквата, като очаквали, че монахът ще дойде да се бие с тях. Но той седял на една пейка в градината и кротко ги наблюдавал, без да им каже нито дума. След като свършили оргията си, станал, отишъл при тях, и като че ли нищо не са правили, кротко им казал: "Момчета, утре е неделя, ако вие сте свободни, заповядайте ми на гости на печено агне". Колегите ми се прибраха късно през нощта. На сутринта имаше пак скандал, макар че бяха вече

изтрезнели. Като сипали един на друг в гумените си ботуши вода, всеки очакваше да види, как ще реагира другият, като започне да се обува. Реакцията беше еднаква! Като се помириха, един от тях ми каза: "Снощи ходихме на манастира и калугерът ни покани на обед. Да отидем ли?" "Разбира се, че трябва да отидем. Щом ви е поканил, той ще ви чака".

Бързо закусихме, момчетата взеха няколко бутилки вино, за да не бъдат с празни ръце, и тръгнахме за манастира. Монахът ни посрещна радостен. В манастира имаше още един човек, много стар, с чисто бяла коса и брада. Той през цялото време мълчеше и кротко ни гледаше. Монахът ни покани в църквата, където отслужи кратка служба и се моли за нас. После сложиха трапезата на полянката пред църквата. Насядахме около масата, но моите колеги като че ли бяха нещо смутени. Аз не знаех за нощните им пакости. Забелязах, че те все поглеждат към една купчинка начупени керемиди и стъкла, която бе до ъгъла на църковната сграда. Като ги забеляза, че се смущават и все поглеждат гузно към купчинката, монахът се усмихна, потупа ги бащински по рамената и каза: "Това ли ви смущава? Аз знам, че то не е ваше дело, а на сатаната, който ви използва, понеже бяхте малко пийнали. Но аз от душа и сърце ви прощавам и знам, че Бог ще ви прости". Тогава колегите ми започнаха в надпревара да се извиняват за глупавата си постъпка. След това монахът взе Библията, разказа ни нещо и чете от нея, но вече съм забравил точно какво беше, обаче поведението му, усмивката му, добротата и благостта на лицето му - като че ли сега ги виждам, а беше толкова отдавна...

Действително монахът ни бе поканил на печено агне. Агнешкото беше сготвено по особен начин - печено с макарони. След като се нахранихме, той ни разведе из околностите на манастира и ни разказа за неговите забележителности. Най-интересното беше, че в една малка пещера е живял някога свети Иван Рилски. Влезнах в пещерата и си мислех: "Наистина ли Рилският чудотворец оттук е принасял горещите си молитви за народа ни? Гледах малката стаичка в скалите като особена светиня.

Дълго след това коментирахме в бригадата поведението на монаха. Кой от нас, ако пияници хвърлеха и му счупеха прозореца, би ги поканил на печено агне? И по-късно, когато се случеше да се срещнем с някои от бившите ми колеги, обикновено разговорът ни започваше така: "Помниш ли онзи монах? Чуден човек!"

След доста време в една протестантска църква пастирът говореше против православните. След службата попитах моя приятел: "Знаеш ли къде живее този пастир?" "Защо?" - попита той. Разказах му за монаха и добавих: "Ще хвърля един камък да му счупя прозореца, за да видя дали ще ме покани на печено агне, но ще му кажа, че му чупя прозореца, понеже е говорил против православните". "Не си прави труд и не си създавай главоболия, сигурен съм, че веднага ще извика милиция да те

арестуват. Той добре познава Писанията и е много добър теоретик на християнството. Но едно е да знаеш Словото Божие, а съвсем друго е да го изпълняваш".

Примерът на този монах - отец Козма - беше голямата проповед, която оказва силно влияние върху по-сетнешния ми живот. По-късно научих и други чудни дела из неговия живот във Врачански окръг. Сега е покойник и аз вярвам, дълбоко съм убеден, че той е между вечно живите. С такива свои чада православната църква може с право да се гордее, защото те са истински Христови ученици и последователи, които на дело изпълняват Неговите заповеди, една от които е: "Тъй да светне пред човеците светлината ви, та да видят, добрите ви дела и да прославят Небесния ваш Отец" /Мат. 5:16/.

АНТОНИН

През есента на 1962 година бях командирован на панаира в град Бърно, Чехословакия. Имам много добри спомени от Моравската столица, но ще ви разкажа само за срещата ми с един младеж на име Антонин.

Беше вечерта на 9 септември. Поканихме хазаите и с тях този младеж, който тогава им гостуваше, да присъстват на нашия празник. В квартирата бяхме трима българи. Когато поканих гостите да се чукнем за здраве и за дружбата между моравския и българския народ с чаши, напълнени с български коняк, Антонин, или както го наричаха Тонди, отказа. Тогава му казах: "Вие не обичате българите, щом отказвате да пиете наздравица заедно с нас", но той отговори "Напротив, много обичам българите, но моите убеждения и призвание не ми позволяват да употребявам алкохол". Тогава някой го попита: "Какво работите?" "Студент съм" - каза той. "А какво следвате?" "Теология", отговори Тонди. "Какво значи теология? - пак попитахме ние. А той казва: "Наука за Бога". "Че има ли такава наука" - попитах аз. Сега, когато пиша тези редове, си давам сметка колко невежи сме изглеждали в очите на Антонин. А двамата ми колеги бяха с висше образование...

Изведнъж този младеж ми стана особено симпатичен, но аз продължавах да си давам вид, че му се сърдя и съм недоволен, че не пие. Казах му: "Ще заключа вратата и няма да Ви пусна да излезете от стаята ни, ако не изпиете тази чаша коняк. Това, че следвате теология не Ви извинява. И защо точно тази наука си избрахте?" Тогава Антонин се изчерви, като срамежливо момиче, после стана сериозен и бавно започна да разказва: "Бях в казармата, когато моята приятелка имала лична среща с Господ Исус Христос. Оттогава на всеки Разпети петък на ръцете, краката и тялото ѝ се появяват раните, които е имал Господ Исус Христос и започват да кървят. На Възкресение Христово раните зарастват и изчезват. Всичко това видях с очите си. Ние сме католици. Аз също мислех, че съм християнин, но вярата ми е била формална.

След случая с приятелката ми се заинтересувах по-сериозно от Светото Писание и реших целия си живот да посветя на Бога.

Откровено ви казвам, че тогава не му повярвах за раните на тялото, но като се върнах в България прочетох в едно списание, че в света имало около 200 случая като този с приятелката на Тонди. Обясняваха го със силното желание на вярващите да притежават тези рани, и изпадайки в екстаз, те действително ги получавали върху тялото си. Дори обясняваха, че след Празника, когато раните нараствали, покривали се отгоре с тънка ципа и оставали като белези. Много се злоупотребява с тази дума екстаз, и то от хора, които, сигурен съм, че никога през живота си не са изпадали в такова състояние. После, когато се уверих в истинността на Светото Писание и милостта Божия, винаги си спомнях с голяма благодарност за свидетелството на Антонин.

Имам много приятели християни, които са на мнение, че ние никога не трябва да сядаме на трапеза, на която има алкохол. Но ако ни се случи, или хитруваме и лъжем, че не пием, защото здравето не ни позволява, или че сме въздържатели, но Антонин не постъпи така. Той каза истината за себе си. А поканата ни за пиене стана мост за благовестието му. Мисля, че от него трябва да се поучат много протестанти, които имат презрително отношение към католиците.

Господ Бог да благослови Антонин, роднините му и целия му народ.

РУСИНОВ И ПРОТЕСТАНТИТЕ

Веднъж един колега ме покани да отидем на богослужение в протестантската църква "Доктор Лонг". Когато коленичиха да се молят, той ми каза: "Ти можеш и да не коленичиш". "Как така няма да коленича, да не съм по-голям от Бога?" - му отговорих. Коленичих, но не знаех как да се моля, а само разглеждах присъстващите. Като чух, че някои до мен се молят на Исуса Христа да им прости греховете и да ги помилва, казах и аз: "Господи, помилвай и мен, грешника".

След молитвата този, който ръководеше службата, попита: "Има ли някой по време на молитвата да е получил видение или откровение от Господа?" Една много стара, слабичка жена стана и каза: "Като се молахме видях, че долетяха в църквата няколко Ангела и един от тях ми каза: "На небето е празник, защото нова душа се кае". "Дали пък не съм аз тази нова душа, с която небето ще се занимава" - си помислих и ми стана някак си много леко и приятно, и тогава продължих в себе си: "може и да е вярно". После хората се наредиха в кръг покрай стената и всеки трябваше да мине и се ръкува с всичките поотделно. Когато напуснах църквата си мислех: "Тези хора са светии и служат на Господа, а аз съм голям грешник".

Няколко души решихме наскоро след това да посетим църквата на ул. "Бачо Киро" - 21, за да чуем една проповед. Проповядваше пастир Русинов. Направи ми впечатление патосът, с който говореше, и силата на убеждението му. Този човек вярваше дълбоко в това, което

говореше. Не си спомням какво е проповядвал, но запомних, че каза между другото: "Може между нас да е дошъл някой за първи път. Той сигурно търси най-правата църква или вероизповедание. Трябва да му кажа, че всички ние сме грешници, родени от жени. Праведен е само Господ. И ако на този човек му харесва начинът, по който ние служим на Господа, ние го каним най-сърдечно да дойде и втори път. Ако не му харесва, да отиде там, където му харесва, но да служи на Господа". Казах си: "Този човек говори за мен".

След службата ме запознаха с него и той бе любезен да разговаряме надълго по въпросите на вярата. Един от нас го попита: "Вие протестантин ли сте", а той отговори: "Не, аз не протестирам против нищо, затова не съм протестант. Протестирал е Мартин Лютер и приятелите му, но нито аз, нито моите братя и сестри протестираме, за да ни наричат протестанти. Ние проповядваме Христовото Евангелие и се стараем да живеем по Него, затова други пък ни наричат евангелисти". Споделих с него: "Всички други чудеса в Библията приемам, но едно не мога да си обясня: нахранването на онова огромно множество народ с пет хляба и две риби. Над пет хиляди мъже, отделно жените и децата. Представяте ли си колко много хляб и риба са били необходими?" Той се усмихна и каза: "Много хора имат грешна представа за Иисуса Христа. Те мислят, че Той е само един мъченик. Но това не е така. Той е Син на Всемогъщия Бог и това, което може Бог Отец, може и Бог Син. Някои казват за великите хора: велик астроном, велик биолог, велик химик и т.н. Но колко велики са те в сравнение с Бога? Астрономът открива някой закон или нови планети и звезди, но великият Астроном Бог е строител на тези закони, които астрономът само открива. Така е и с всички други науки. Никой химик не е създал някой закон или елемент. Той само е открил това, което Бог вече е създал и съществува много отдавна. Някои невежи хора казват, че учените щели да победят природата. Това е невъзможно. Ако хората са мъдри, те ще се подчиняват на законите, които Бог е установил в природата и ще ги използват за доброто на човечеството, но ако решат да се борят с природата и да изменят законите, вложени в нея, ще унищожат себе си и човечеството. Вярвате ли, че Бог е сътворил човека от същите елементи, които се намират в пръстта и са записани в Менделеевата таблица?" "Да, вярвам", казах аз. Тогава той продължи: "Тези същите елементи в една капка човешка кръв се намират в различни съединения и в различна зависимост, които са повече от сто, а хлябът представлява едни съвсем прости химически съединения. И ако вие вярвате, че Господ е сътворил човешкото тяло с хиляди процеси в него, как не вярвате, че същият велик Химик може да сътвори едни прости въглеводороди и тези прости съединения, от които се състои хлябът".

Да, какви малOVERCI сме! Господ Иисус каза на Филип: "...толкоз време съм с вас, и не си ли Ме познал, Филипе? Който е видял Мене, видял е Отца; и как ти казваш: покажи ми Отца? Не вярваш ли, че Аз съм в Отца, и Отец е в Мене?"

След този разговор никак не се съмнявам, че Господ е нахранил онова огромно множество, защото гледам вече на Него като на великия Химик, Биолог, Астроном и Строител на цялата вселена.

МАДАМ АННА

Беше през зимата на 1963 година. Командироваха ме на Лайпцигския панаир. По това време дяволът се стараеше по какъв ли не начин да ме отстрани от пътя на вярата. Изпращаше ми различни безбожници, за да ме разубеждават. Това ме мобилизираше повече и аз си казвах: "Ако няма Бог, защо са тръгнали против Него?" Веднъж един атеист ми каза, че Господ е само една легенда. Тогава го попитах: "А ти обичаш ли Го? Той отговори: "Не, мразя вашия Господ". "Точно това доказва Неговото съществуване. Нима може да се мрази това, което не съществува? - радостен го попитах аз. Но сатана започна сам да ми внушава своите лъжи. Под негово влияние аз си мислех: "Някаква задгранична шпионска организация е влезнала в дирите ми и иска непременно да ме направи християнин, за да може да направи от мен предател и да ме използва за пъклените си планове". Правеше ми впечатление, че при всички случаи, когато бях командирован в чужбина, обикновено попадах на квартира във вярващо семейство. Сега реших да надхитря тази "организация", като не се съглася да отида в квартирата, която ми предложат ръководителите.

В Лайпциг бяхме голям екип. Започнаха да ни разпределят по квартири. Когато ми предлагаха, аз казвах: "Не, не съм съгласен". Ръководителите се чудеха и ме питаха: "Нали за първи път си в Лайпциг, откъде знаеш, коя квартира е добра и коя лоша?" "Не знам, но не искам", отговарях аз. Останах последен с още двама души. Изпратиха ни в дома на мадам Анна. Когато хазайката ни отвори вратата на стаята, където ще спим, аз се стъписах. На стената имаше голяма картина на две ръце, събрани за молитва. Помислих си: "И тук ме намериха". Това немско семейство също се оказа вярващо... Сега разбирам, че не аз исках да остана последен, но Божият Дух ми бе внушил това, за да ме заведе отново при вярващи хора.

МИЛИЦИОНЕРИТЕ

Научих, че в град Петрич двама милиционери повярвали в Господа. Реших да им отида на гости. С моя приятел Х. бяхме на екскурзия в Югославия и на връщане спряхме в град Петрич.

Беше горещ летен следобед. Намерихме адреса, но хората ги нямаше. Тръгнахме си много разочаровани. Последният влак за София беше около 21 часа. Към седем часа вечерта решихме пак да ги потърсим. Когато отворихме дъсчения вратник, брат Иван ни прегърна и ни

целуна. В двора имаше хора, които ни гледаха учудено и някак особено. Попитах ги защо така ни гледат. Тогава той каза: "Аз няма да говоря. Нека те говорят. Но преди това да влезем и да приготвим вечерята". Докато съпругата на брат Иван палеше печката и пържеше картофите, ни разказа следното: "И двете семейства работим заедно - помагаме си и живеем в една къща. Един ден сме на нашата нива, друг - на тяхната. Днес, точно на обед, когато се молехме преди да ядем, мъжът ми рече: "Виждам във видение, че към нас се приближава рус човек, облечен в сив костюм. Ето той стои пред мен и казва: "Иване, идвам при теб, за да говорим за Господа". Обикновено работим до късно, но сега Иван чул, че Св. Дух му казал: "Спирайте работа и си отивайте, че гостите пристигнаха". Щом стъпихме на пътя, до нас спря един камион и шофьорът ни предложи, да се качим. Току що влезнахме в двора и мъжът ми каза: "Ето, виждате ли онзи човек, който идва откъм гарата? Той е същият, дето го видях днес във видението". Всички очаквахме да видим дали ще заминете и когато отворихте вратата, той ви прегърна и въведе при нас. Затова ви гледахме учудени". Наистина, когато с моя приятел влезнахме, те още държеха багажа и мотиките си и ни гледаха учудено. Накрая брат Иван се обади: "Но не всички приемаме така. Понякога идват нежелани гости. За тях Господ ми казва да им отварям вратата и да ги връщам, откъдето са ги изпратили".

АДВЕНТИСТИТЕ

Веднъж във влака попаднах в купе, където имаше големи препирни. Разделени на две враждуващи групи, пътниците спореха и се караха има или няма Бог. Попитах тези, които държеха страната на Бога: "Вие какви сте?" Те казаха: "Адвентисти". "А какво значи адвентисти?" - попитах аз. Противниците на Бога се умълчаха и адвентистите с най-голямо удоволствие отговаряха на моите въпроси. Сега разговорът се водеше между мен и тях, а другите мълчаха.

- Адвентист произлиза от думата "адвентос", което значи очаквам.
- А какво очаквате?
- Второто Пришествие. Идването на Господа Исуса Христа.
- Кой е Исус Христос - попитах аз, като се правех, че не зная.
- Спасителят на човеците, Който умря на Голгота за греховете на целия свят, та всеки, който повярва в Него, да получи вечен живот.
- А защо ще идва втори път?
- Сега ще дойде като Съдия, за да съди и възкръсналите мъртви според делата им.
- А кога точно ще дойде?
- Това никой, освен Бог Отец, не знае. Но всички белези, за които Христос е говорил, са почти изпълнени и то ще бъде много скоро.

Възрастните адвентисти с голяма радост отговаряха на въпросите ми. Другите пътници слушаха внимателно, но двама от тях пухтяха недоволни, като се чудеха как да ни прекъснат. Накрая ме поканиха на

богослужение в тяхната църква на ул. "Васил Коларов". Като слязохме от влака, един от атеистите ме придружи почти до вкъщи и най-усърдно се стараеше да ме убеди да не вярвам в Бога. Когато той говореше, аз си мислех: "Защо атеистите толкова се стараят да ме накарат да не вярвам? Какво ще спечелят от това? Може би техният господар ще ги награти за старанието им". По-късно разбрах, че това те правят, защото християните не могат да бъдат употребявани за пъклените им цели. Истинските християни не желаят да лъжат, да крадат, да проливат невинна кръв. А на дявола му трябва служители, които, като им посочи други човеци и им каже: "Те са ви врагове!", да не се замислят много, когато трябва да пролеят невинната им кръв.

Не е възможно да се опишат всички, които са ми благовествали, защото някои от тях съм забравил. Но на всички, които са се осмелили да ми кажат няколко думи за Спасителя и не са се засрамили от Името на Господа Исуса Христа в този прелюбодеен и извратен свят, най-сърдечно благодаря и вярвам, че Господ богато ще ги възнагради за смелостта им. С цялата си душа, с цялото си сърце, с всичкия си ум и с всичките си сили благославям и се моля за благовестителите, защото разбрах, че това са хора, които правят най-великото добро на човеците. Носители на Благата вест за изкуплението на човешкия род, те носят мир, радост, здраве и любов във всеки дом, където ги приемат. Те са - както казва Господ - светилниците на света, солта на земята, жители от друг, по-съвършен свят, синове и дъщери Божии. За тях именно Св. Дух чрез апостол Петър казва: "Но вие сте род избран, царствено свещенство, народ свет, люде придобити, за да възвестите съвършенствата на Оногова, Който ви е призовал от тъмнина в чудната Своя светлина; вие именно, които някога бяхте не народ, а сега сте народ Божий; които бяхте непомилювани, а сега помилювани" /I Петр. 2:9,10/.

III. АКО ИМА БОГ...

ПО ПЪТЯ ДЕВНЯ - ВАРНА

Бях командирован на циментовия завод в Девня. Една събота се забавих в завода и изпуснах всички превози за Варна, където бях на квартира. Тръгнах пеша по шосето. Разстоянието беше 24 километра. Искях да походя и пеша. Като вървах, размишлявах за Божиите съдби и за естеството на Божеството. Мислех си: "Ако има Бог и Той е една личност, как ще може едновременно да следи мислите, чувствата, думите и делата на всеки един от нас поотделно и да контролира всичко в цялата вселена. Това е невъзможно за една личност".

Шосето правеше голям завой и минаваше като по катетите на правоъгълен триъгълник. Аз реших през нивите и гората да вървя по хипотенузата и така съкратих част от пътя. Но мисълта за Бога не ме напусна: "Да, на земята живеят няколко милиарда човеци. Нима, ако има Бог, Той вижда всеки и с всеки един от нас се занимава?" И така,

постепенно аз реших да изпитам Бога, като поставих следната молитва пред Него в мисълта си: "Господи, ако Ти сега знаеш мислите ми, моля Те, заповядай на един водач на моторно превозно средство да спре точно когато се изравня с километражния камък, който показва 13-я километър до гр. Варна. Няма да се обръщам, няма да вдигам ръка, но ако Ти знаеш и ръководиш мислите ми, внуши му да направи това".

За християните е грях да изпитват Бога. Това е явно неверие. Когато израилтяните Го изпитваха, биваха наказвани. Но понеже Бог знаеше, че аз се съмнявам и съм неутвърден във вярата, не ми се разгневи, а изпълни молитвата ми. Спомням си, че минах до някаква чешма, около която имаше плачуци върби. Тръгнах от 14 километър и наблюдавах малките камъни, на които пишеше 9, 8, 7, 6, 5 и т.н., които показваха стотиците метри. Когато стигнах до едно, което означаваше, че остават 100 метра, се ослушах дали идва нещо, но не чух. Оставах ми около десетина метра до камъка, на който пишеше тринадесет, когато чух шум зад мен, но не се обърнах. Щом пристигнах до километражния камък и се изравних с него, от лявата ми страна изскърцаха спирачки и до мен спря един мотоциклетист, така, че камъкът, аз и предната гума на мотоциклета бяхме на една линия. "До къде пътувате?" - попита мотоциклетистът. "До Варна", отговорих аз, като тръгнах да продължа пътя си, а той каза: "Но до там е много далеч, качете се на мотора и аз ще Ви откарам". Качих се и някаква особена радост изпълни сърцето ми. Оттогава тя винаги идва при мен, когато Господ изпълни някоя моя молитва. По-късно научих, че радостта е един от плодовете на Св. Дух. Като пътувах върху мотора, помислих си: "Господи, Ти всичко виждаш, чуваш и знаеш. Ти наистина знаеш и контролираш мислите на всеки човек от планетата, щом отговори на моите мисли".

РАЗХОДКАТА ИЗ ВИТОША

Отидохме на екскурзия на Витоша с моя приятел С.Х. И там, из планината, все философствахме дали наистина няма Бог. Ами ако има? Тогава какво трябва да правим? Приятелят ми току-що бе завършил висшето си образование и не искаше да мине за толкова прост - да вярва в Бога. Той твърдеше, че по-приемливо му се вижда целият свят да е материален и нищо повече. Аз и тогава си помислих: "Господи, ако слушаш нашия разговор, заповядай на един от ония косачи, които косят тревата, да ме извикат да покося и аз малко".

Не бях завършил мисълта си, когато забелязах, че един от косачите спря да коси, изправи се, погледна ни и извика: "Ей, вие двамата, я елате насам". Хвърлих раницата и се затичах към него. Струваше ми се, че Господ ме вика. Дойде и моят приятел. Косачите спряха да косят, събраха се около нас и този, който ни извика, каза: "Я да видим дали можете да косите". Взех косата от него и му поисках бруса, а той рече, че е наточена добре. Започнах да кося и, като изкарах няколко метра, косачът ми каза: "Достатъчно."

Добре косиш", а друг се обади: "Какво сте тръгнали като изоглавени по планината, я идвайте при нас да си изкарвате по някой лев". Като поразгледах коситбата им, рекох: "Не косите много добре, цели фандаци оставяте. Колкото до левове, ние ги изкарваме в завода, но там въздухът е отвратителен, затова идваме в неделя да се поразходим на чист въздух. Хайде, довиждане". "Довиждане, довиждане, па прощавайте, ако има нещо", казаха косачите. След малко седнахме под едно дърво на сянка. Пред нас бяха ливадите и на 30 - 40 метра имаше купа сено. Забелязах, че моята скрита, вътрешна радост се отрази зле върху настроението на приятеля ми, което рязко се влоши. Той попита: "Би ли ми изпял "Смей се, палячо?" "С най-голямо удоволствие, само че нито думите знам, нито мелодията". И тогава внезапно се чу китарен звън и няколко гласа запяха същата песен. Песента идваше откъм купата сено. Станахме и отидохме там. Зад купата сено бяха насядали няколко младежи и пееха. Тръгнахме си и когато минахме край "Бялата вода", друга група младежи седяха настрани от пътеката и пееха същата песен. Продължихме пътя си. В Княжево, пред стълбите, седеше до пътеката човек с един крак и свиреше същата мелодия на цигулка, като бе сложил до себе си малка чинийка за милостиня. Бог изпълни трикратно и желанието на приятеля ми, но той мълчеше много замислен и разстроен и не пожела да повярва. Господ го привлече към Себе Си, но в него не се намери отзивчивост.

По-късно сатаната се опитваше да ме убеди, че всичките тези случаи не са нищо друго, освен телепатия. Молих се и Господ ми отговори в съновидение. Видях, че при мен дойде един офицер - майор и ми каза: "Няма никаква телепатия, това е Духът на истината". Друг път, като се радвах на отговора на една молитва, дойдоха до мен чуждите думи на дяволското внушение: "Какво толкова се радваш? Да не мислиш, че Всемогъщият Бог, Творец и Господар на Вселената ще се занимава с теб. Това, за което си се молил, е имало да стане и ти със силно развитото си шесто чувство си го доловил в молитвата. Тогава му отговорих: "А кой войник няма да се радва, ако Царят му довери това, което предварително е намислил да направи?" Врагът отстъпи, а аз продължих да се радвам и да славя

Всемогъщия Бог, който в Името на Господа Иисуса Христа беше отговорил на молитвата ми.

СЪНЯТ НА НОРМИРОВЧИКА

Една сутрин в завода, малко преди започване на работа, мина през бригадата нормировчикът на цеха и ми каза: "Пази се днес. Видях насън, че в ЦУМ теб и една жена ви обличат в черни дрехи". След около час дойде куриерката и ми донесе телеграма. В нея пишеше: "Тръгни веднага, майка ти почина". Сънят бе явен. Жената в черно бе сестра ми.

СВЕТЛИНАТА

Вечерта пристигнахме в Долно Камарци със сестра ми и зет ми. Когато се намирахме по средата на пътя от гарата до къщата, където преди живееше мама, погледнах към къщата и видях, че цялата е осветена с някаква особена, сребриста светлина. Като че ли самата къща светеше. Помислих си: "Какво ли осветление е измислил братовчед ми". Но когато стигнахме при нея, видяхме, че прозорците ѝ са избити и опушени. Отидохме при леля Ана и тя ни разказа, че през нощта станал пожар.

Мама и баба живееха на втория етаж в двуетажна къща. На първия имаше ресторант, а в мазето спиртни напитки. През нощта алкохолът се запалил и пламъците обхванали цялата къща. Мама и баба се събудили и, когато решили да бягат, отворили вратата на стълбището, но там ги срещнали огнени пламъци и те се върнали обратно. Избягали до прозореца на кухнята, за да слязат по керемидите на съседната сграда, но когато го отворили, кълба дим изпълнили къщата. Там паднала баба. Мама избягала в другата стая, за да търси спасение. В това време хората забелязали пожара и се притекли на помощ. Сложили стълба до прозореца на кухнята и, като влезли вътре, стъпили върху баба. Изнесли я на чист въздух. След това започнали да търсят мама из къщата, а други гасели пожара. Най-после я намерили паднала върху едно легло. И когато я свалили по стълбата, тя издъхнала. Баба бе спасена и след това живя още осем години.

Кой бе съобщил на нормировчика, че аз и сестра ми ще бъдем облечени в черно? През нощта насън дойде един мъж и ми каза: "Погреби тялото на майка си и не мисли, че тя е в него. Както човек се гнуси от собственото си изпражнение, така душата се гнуси от собственото си тяло, когато го напусне".

Сънят на този човек, който почти не ме познаваше, и моят сън ми дадоха някакъв вътрешен мир. "Мама не е мъртва, си мислех аз, само е напуснала тялото". Това ми помогна да понеса по-леко смъртта ѝ.

Леля Ана бе сънувала, че другите покойни сестри на мама дошли и, като я качили на една кола, тръгнали на изток. Временно се появил, светец като слънце, гербът на България. Една от сестрите ѝ казала на леля, като посочила герба: "Там отиваме". Когато се събудила и размишлявала, стигнала до убеждението, че и в небето душите на българите са отделно от другите националности и затова, според нея, не бива да се смесват националностите в смесени бракове. Дали е така - Господ знае, но Той забраняваше на израилтяните да се смесват с другите народи. Тази заповед може би важи за всички нации, независимо оттова, че хората не я изпълняват.

Мъчех се да си обясня светлината на къщата и в разсъжденията дяволът ми подхвърли внушението си: "Онези, от шпионската организация, са запалили къщата, за да убият чрез пожара майка ти. Те са изпратили нормировчика да ти разкаже съчинения от тях сън. Като

са чули, че пристига влакът и знаят за колко минути ще стигнеш до мястото, откъдето се вижда къщата, направили са това осветление около нея, за да повярваш и те направят християнин". Сатана се опитваше да ме отклони от пътя на вратата в Господа Исуса Христа, но аз му отговорих: "Ще започна да се моля усърдно и ще видим тогава дали няма Бог".

Молитвата е силно оръжие против съмненията и онези, които се опитват да намерят Бога по пътя на разума, добре ще направят, ако се заловят усърдно за нея.

IV. ЖИВ СИ, ГОСПОДИ!

МОЛИТВАТА

Някои вярващи ме посъветваха да коленича у дома, когато няма никой, и да започна да се моля за прошка на греховете си. Да казвам пред Бога всичко, всяко лошо дело, което си спомня, че съм извършил от дете досега. Казаха ми, че Бог ще ми изпрати дух на покаяние и Той ще ми припомни всичките ми грехове.

Беше привечер. Дръпнах пердето и заключих вратата. Бях решил за първи път да застана на молитва пред Бога. Тогава си помислих: "Ако ме види някой, има много да ме подиграва!" Сега разбирам, че тази мисъл е била от лукавия. Въпреки всичко коленичих и, като си представих, че пред мен стои Господ Исус Христос, започнах да Го моля: "Господи, прости ми многото ми грехове и беззакония... И като си спомних греховете, които бях извършил още като дете, казвах ги и молах за всеки един от тях Бог да ми прости. Спомних си, че когато бях малък, реших да си отмъстя на едни хора, отидох и повдигнах само стръковете на картофите им. Спомних си, как откраднах от чекмеджето на вуйчо ми 1000 лева стари пари и с тях си купих кънки. Кражбата бе разкрита и парите върнати, но аз чувствах, че за това нечисто дело трябва да искам прошка от Бога. И така едни след други, като на филмова лента, минавах греховете ми, като за всеки молах да бъда простен. Накрая помолих Господа да ми прости и ако някой грях съм забравил или мисля, че не е грях. Точно тогава физически почувствах, че в мен се влива нещо необяснимо, чудно, приятно и изпълва цялото ми естество с неземна радост. И без да се съобразявам, че ще ме чуят съседите и ще ми се подиграват, извиках със силен глас: "ЖИВ СИ, ГОСПОДИ!"

По-късно вярващите ми обясниха, че точно това представлява прощението на греховете и новородението чрез Св. Дух, за което Господ Исус Христос говори на Никодим: "Истина, истина ти казвам: ако някой се не роди от вода и дух, не може да влезе в царството Божие. Никодим Му каза: как може човек, бидейки стар, да се роди? Нима може втори път да влезе в утробата на майка си и да се роди? Исус отговори: истина, истина ти казвам: ако някой се не роди от вода и Дух, не може да влезе в царството Божие: роденото от плътта е плът,

а роденото от Духа е дух. Недей се чуди, задето ти казах: вие трябва да се родите свише. Вятърът духа, дето иска, и гласа му чуваш, но не знаеш, отде иде и накъде отива: тъй бива с всекиго, роден от Духа. Никодим Му отговори и рече: как може да бъде това? Иисус Му отговори и рече: ти си учител Израилев, та това ли не знаеш?" /Иоана 3:3-10/. Колко много църковни учители и проповедници, богослови и теоретици на християнството не знаят тази толкова ясно казана истина!

ПЪТЯТ И ПЪТЕКАТА

По това време сънувах няколко интересни съня, един от които ми показваше различните пътища на хората: широкия и тесния. Намирах се на една поляна - "Зайчовата секия", през която минаваше голям асфалтиран път. Той идваше от върха и стигаше до равнината, която в съня беше море. По пътя вървяха тълпи от хора, но само надолу. Виждах как стигаха до края на пътя и нагазваха в морето. Най-напред до колене, после до пояс, до гуша и накрая изчезваха под водата. Тази върволица не спираше. Страшен ужас ме обзе, като гледах колко много народ загива. Дърпах ги и им виках: "Не виждате ли къде отивате! Всички ще загинете!" Но те бяха като глухи, гледаха само в земята пред себе си и не виждаха къде отиват. Така продължаваха пътя към гибелта си. И дрехите, и лицата им бяха сиви, като стомана.

Погледнах към върха. От дясната му страна светеше някаква особена светлина. Там, откъдето извираше светлината, се намира манастирчето "Света Троица". Видях, че от мен до манастирчето можеше да се отиде по една тясна пътечка, по която имаше камъни и тръни. Тръгнах по пътечката.

Сънят ми показваше, че само новороденият вижда пътя към Иисуса и аз току-що бях стъпил на него.

СВЕТЕЩАТА КНИГА

В друго съновидение дойде един мъж и ми каза: "Иди при баба си и ѝ кажи да ти даде двете свещени книги, които има, за да не попаднат в ръцете на крадци." След това изведнъж се намерих пред къщата на баба, където имаше две жени. По-възрастната каза: "Идваме от Саранци" и ми подаде една книга, която светеше със светлина, подобна на печка, която гори в тъмна стая, и на която е отворено малкото колело. Светлината светеше и топлеше. Разтворих книгата и започнах да чета на глас: "Тази нощ в Давидовия град Витлеем се роди едно дете. Това дете е Спасителят на хората". След това прелистих страницата и на следващия лист видях картина, изобразяваща Иисус Христос седнал на един камък в пустиня. По-късно, когато посетих Третяковската галерия, видях там същата картина в голям формат.

На другия ден отидох при баба и ѝ разказах съня, а тя ми каза: "Милостив Господ, знаеш ли какъв ден е днес?" "Не, бабо", отговорих аз. "Днес, сине, е РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО!"

V. ДРУГИТЕ И НИЕ

БЪРНО

Когато пътувах из чужбина и се интересувах от живота на другите народи, винаги ми е правило впечатление, че те са по-вярващи от нас, но и възпитанието и културата им също са по-високи от нашите. Не искам да обиждам нашата, българска култура. Може би съм се срещал в чужбина с по-културни и по-възпитани хора, а у нас - с всякакви. И все пак има народи, които изобщо не употребяват псувнята, други са далеч от кражбата, а трети почти са изкоренили пианството и т.н. Мисля, че най-голямо влияние за възпитанието на един народ е играела и ще продължава да играе неговата религия, чиято цел е нравственото издигане на народа.

В гр. Бърно квартирата ми беше точно срещу една католическа църква. Сутрин отивахме на работа в 9 часа и около 7,30 часа всяка сутрин наблюдавах от прозореца си една и съща картина. Хората, които вървяха по тротоара, влизаха в църквата, други излизаха оттам и върволицата продължаваше. Веднъж реших да отида и да видя какво правят в църквата. Влезнах и застанах в един ъгъл. Хора от най-различни възрасти - от деца до старци, влизаха в църквата, потапяха пръстите си в едни мраморни съдове, навярно със светена вода, прекръстваха се и коленичеха да се молят. След няколко минути ставаха, прекръстваха се отново и си излизаха, всеки по своята работа. Като наблюдавах тази картина си мислех: "Дали ние, българите, сме по-големи мъдреци от тях? И дали работите ни нямаше да вървят по-добре, ако последвахме примера им - всеки да тръгва на работа с молитва?"

ГЪОТЕБОРГ

И в Гьотеборг, Швеция, хотелът ми беше точно срещу една протестантска църква. Вечер църквата се изпълваше с хора, дори стояха прави отвън. В стаята ми на всяко нощно шкафче имаше по една дебела книга. Попитах моя ръководител какво представляват, а той каза: "Тези шведи са ненормални. Вярват в Бога и това са Библии. Гледай ги как се тъпчат в църквата. Тогава се обади един от колегите: "Аз пък забелязвам някаква закономерност. Където църквите са пълни, там затворите са празни, а където църквите са празни - затворите са пълни". Наистина един футболист ми разказа, че по време на неговото пребиваване в Швеция е имало тридневен празник, с бели знамена по учрежденията, защото последните двама затворници - един американец и един италианец - са били пуснати от затвора. Във връзка с това един югославянин ни разказа следното: "Ние също бяхме чули такива неща, но и сами видяхме с очите си. На едно увеселение се сбихме с полицаи и ни откараха в полицията, а оттам - в затвора. Осъдиха ни да лежим един месец. Това не беше затвор, а почивна станция. Идеална чистота и всякакви удобства, дори и телевизор. Даваха ни по няколко крони на ден за цигари и други най-необходими неща. Всеки ден идваше

следовател да ни възпитава и да ни чете пасажи от Библията. Бяхме много доволни от затвора и затова, като поживяхме известно време свободни, казахме си: "Хайде да направим някоя пакост, за да ни откарат в затвора на почивка". Обрахме едно магазинче, но го направихме така, че полицията да ни хване. Пак ни осъдиха на един месец затвор, но провериха дали сме записани в книгата на затвора и като разбраха, че веднъж вече сме били там - освободиха ни. Ние се чудехме защо не ни искат. Работехме в заводите за лагери SKF, и когато получавахме парите си, оказа се, че имаме голяма удръжка. Пакостта, която бяхме направили, трябваше да заплатим на собственика в четворен размер. Така шведите убиха желанието ни втори път да отидем в затвора. Ние сме дошли да си купим коли, а трябваше да работим залудо".

Тази мярка на шведите против крадците е взета по всяка вероятност от Библията, която те много обичат да четат. Преди няколко хиляди години, Господ беше казал на Мойсей и той записал тази заповед в Светото писание: "Ако някой открадне вол или овца и заколи, или продаде, да заплати пет вола за вол и четири овци за овца" /Изход 22:1/. Как биха се пресекли кражбите и намалили крадците, ако този закон действаше в нашата страна!

ДРЕЗДЕН, МОСКВА, ЛЕНИНГРАД

Който посети тези градове и желае да се запознае с техните прочути художествени галерии, ще остане възхитен от майсторството на художниците, чиито платна са намерили добър прием там. Много са картините, които предизвикват възхищение. Голяма част от тях са със сюжети от Библията или из живота на християните. И понеже ние, българите, почти не познаваме Библията, повечето от нас се чудехме и нищо не разбирахме от излаганите картини. Нищо не ни говореха имена като: Давид и Голиат, Самсон, Съдът на Соломон, Ной, Авраам и Тримата Вестители, Апостол Павел в Коринт, Ангелът благовестител, Христос в пустинята, Апокалипсис и др. В уверение на това ми убеждение, само четири дни преди да напиша тези редове, неволно чух разговора на двама младежи от София. Докато чакахме автобуса на спирката, те разговаряха и от думите им разбрах, че са абитуриенти и разговарят за някакъв филм "Апокалипсис". Единият попита: "А знаеш ли какво значи думата Апокалипсис?" "Да, разбира се, отговори важно другият, Апокалипсис е една глава от Евангелието!"

Когато посетих Дрезденската галерия, в нея имаше и група съветски войници. Техният офицер ги развеждаше от картина на картина и им обясняваше значението на всяка една от тях. Аз се присламчих към тях и попитах на руски мога ли и аз да слушам. Офицерът, като разбра, че съм българин, се усмихна и каза: "Конечно, разумеется". Ето какво той разказа на войниците пред една картина. От нея ни гледаше красива девойка, цялата обвита в коса. И така той започна да разказва.

Художникът се е постарал да нарисува една великомъченица за християнската вяра. Тя била дъщеря на знатен римлянин, но приела християнството. Имала годеник, който бил известен военачалник в Рим. Когато научил, че годеницата му е станала християнка, направил всичко, за да я откаже и да се ожени за нея. Тя му отговаряла, че ако той не стане християнин, тя не ще се омъжи за него. Тогава, разярен и озлобен, той заповядал да бъде предадена на публично поругание. Заповядал да я съблекат гола и да я развеждат из улиците на Рим. Но когато я съблекли, Бог направил да израсте голяма коса от главата ѝ, която я завила и покрила цялата. Като видял това годеникът ѝ, вместо да се смири, се ожесточил още повече и заповядал да бъде посечена с меч.

Когато в Третяковската галерия застанахме пред огромната картина на художника Иванов "Явление Христа народу", стана малко произшествие. Един млад руски селянин беше застанал пред нея, кръстеше се и се молеше. Той беше силно рус, млад, красив човек. Облеклото му беше простичко и го отличаваше от останалите посетители, но и поведението му беше различно. Направиха му забележка, но той само се обърна, каза нещо като: "Что вы, что вы" и пак продължи да се кръсти и да се моли. Много хора срещнах в Москва, но този човек ми стана особено симпатичен. Екскурзоводката ни разказа следното за картината. Художникът Иванов работил повече от двадесет години върху нея, т.е. по-голямата част от своя творчески период. На картината виждаме Йоан Кръстител, който кръщава народа в реката Йордан. Тук има хора от различни възрастови групи и съсловия. Точно срещу погледа на Йоан се намира една група мъже, облечени в бяло. Това са навярно фарисеи и садудеи - членове на двете религиозни секти в Израил, които се мислели за най-праведни. Те го гледат малко смутени и гузни. Кръстителят не ги признава за най-правоверни. Той като че ли току-що им е казал: "Рожби ехидни! Кой ви подсказа да бягате от бъдещия гняв? Сторете, прочее, плод, достоен за покаяние, и не помисляйте да думате в себе си: наш отец е Авраам; защото, казвам ви, Бог може от тия камъни да въздигне чада Аврааму. И секирата лежи вече при корена на дърветата; защото всяко дърво, което не дава добър плод, бива отсичано и хвърляно в огън". Ръцете на Йоан Кръстител сочат Исуса Христа. Като че ли в този момент той продължава: "Ето Агнецът Божий, Който взима върху Си греха на света". Точно зад Йоан Кръстител е Йоан, бъдещият любим ученик на Исуса, а зад тях са двамата братя Петър и Андрей. Те също като че ли разговарят и единият казва на другия: "Чуваш ли какво говори Йоан Кръстител?" Зад тях е фигурата на Иуда Искариотски. И докато всички други се намират в съвсем естествени пози, само Иуда е заел позата на прекалено смирен светец. Когато погледнах към Исуса, изведнъж почувствах, че нещо Го отделя от хората, че Той не е от този свят.

Сигурен съм, че картината на Иванов оказва и ще продължава да оказва голямо благотворно влияние върху посетителите на Третяковската галерия. Когато я гледах, някакво умиление напираше в мен. Сякаш е осветена с невидимото присъствие на Св. Дух. Не е възможно художникът Иванов да е бил безразличен към вярата в Бога и в Неговия Единороден Син. Мнението на някои протестанти, че картините с библейски сюжети са идоли, е явно заблуждение. Те могат да станат такива, ако очакваме да ни спасят и заради тях изоставим Спасителя. Но аз не вярвам да има просветени християни от двадесетия век, които да допуснат в живота и вярата си такава фатална грешка. За себе си казвам, че картината на Иванов не само не ме отдалечи от Господа, но ме приближи до Него чрез влиянието на Св. Дух. На невежите и закоравели сърца може и да не повлияе, но все пак тя е един голям проповедник и благовестител.

Като се разхождах из улиците на Москва и минах покрай една православна църква, реших да влезна в нея. Всичко светеше от чистота. По стените на входното антре бяха окачени в рамки текстове от Светото Писание, Символа на вярата и някои икони. Попитах прислужниците каква е тази църква и когато ми отговориха: "Българска", аз се учудих и попитах: "Как така българска?" Те се разсърдиха, че не им вярвам и започваха да повтарят: "Ами така - българска, българска". Казах им, че съм българин и съм командирован за няколко дни в Москва. Това е първата църква, в която влизам без да зная каква е, а се оказва, че е българска. Като разбраха защо се учудвам, те се струпаха около мен и започваха да се извиняват, но и да се радват. Кой ми внуши да влезна точно в тази църква, след като половин ден бях обикалял из улиците на Москва? Някой може да каже, че е случайност, но аз не вярвам в случайности.

В Ленинград посетихме много музеи. Бяхме в Кронщад. Резглеждахме Ермитажа. Ще ви разкажа за картината "Съдът на Соломон". На нея се виждаше цар Соломон, седнал на своя трон. Също и войн, който държи в едната си ръка малко, голо дете, а в другата - меч. Има и две жени. Едната стои настрана и гледа враждебно, а другата се е хвърлила, за да задържи меча, издигнат над голото дете.

Цар Соломон стъпил на престола твърде млад. Бог му се явил насън и го попитал какво иска да притежава. Соломон отговорил: "Мъдрост". Тогава Бог му казал, че понеже той не поискал богатства, слава или смъртта на враговете си, то Бог ще го надари с такава голяма мъдрост, че няма да има нито преди него, нито след него по-мъдър човек. Това проличало от първия съд, който Соломон трябвало да извърши. Довели при него две жени и едната казала: "Царю, тази нощ спяхме заедно. Аз имам малко дете, също и тази жена. Но през нощта тя натиснала своето дете и го умъртвила. Тогава взела моето дете, а нейното, мъртвото, сложила при мен. Но същото казала и другата.

Всяка жена твърдяла, че живото дете е нейно. Тогава Соломон казал: "Дайте меч и разсечете детето на две, като на всяка жена дадете половин дете". Тогава едната жена казала: "Сечи, нека не бъде нито нейно, нито мое", а другата се хвърлила към война, за да задържи меча и извикала: "Не, дайте го на нея, но да бъде живо" Тогава Соломон я посочил и казал: "Ето майката на детето, дайте ѝ го". Народът като чул това, прославил Бога, че им дал мъдър цар. Голяма част от мъдростта, която Соломон е получил от Бога, е записана в една от книгите на Библията. Който иска да се научи на мъдрост и да бъде мъдър, трябва да чете, помни и прилага на дело в живота си това, което е записано в книгата Притчи Соломонови. Както Соломон е поискал от Бога мъдрост, така и всеки един от нас може да се моли Бог да го надари с нея, а Светото Писание казва, че Бог дава без да гледа на лице, стига да се молим с вяра. За съжаление Библията у нас не е на голяма почит, затова и мъдростта е рядкост. Разбира се, има неща, които изглеждат мъдри в очите на хората, но отпосле разбираме, че са глупави. Библията говори за три вида мъдрост.

Първата е Божествената мъдрост, която слиза от небето, която е устроила вселената и е винаги победителка. Светото Писание казва, че който я притежава, ще бъде избавен и победител при всички обстоятелства, а глупавият ще загине от липса на знание. Човек може да знае много, но във време на нужда знанията му не могат да му помогнат. Един приятел от град Варна ми разказа следния случай: Двама учени се качили на лодката на един рибар и го помолили да ги повози из морето. Те разговаряли за различните науки и от време на време питали лодкаря: "Ти знаеш ли нещо за законите на физиката?" "Не, нищо не разбирам от физика", отговорил скромно той. "А знаеш ли нещо за метеорологията?" "Нищо не знам и за нея", бил отговорът. Тогава учените му казали: "О, човече, ти си загубил половината от живота си". По едно време задухал силен вятър, в морето се появили вълни. Тогава лодкарят попитал учените мъже: "Господа, знаете ли да плувате?" "Не, отговорили уплашено те". "Тогава вие сте загубили целия си живот". Изведнъж силна вълна ударила лодката и я обърнала. Лодкарят изплувал на брега, а двамата учени мъже се удавили, въпреки солидните си знания.

Втората е човешката мъдрост. Тя може да научи човека как да придобие земни блага, богатства и слава. Постига се с усъвършенстване на човешкия дух. Човешката мъдрост често е противна на Божията и тогава Бог я превръща в глупост. Друг път Божията мъдрост в очите на хората изглежда глупост, но като не се възползват от нея, после разбират, че са загубили. Така например Божията мъдрост предупреждава хората да четат Библията и да се вслушват в съветите ѝ, за да им бъде добре, да бъдат здрави и да живеят дълго и спокойно на земята, а след смъртта да наследят вечен

живот, но много хора мислят, че това е глупост. А когато пропилят живота си в миражно щастие и гонене на илюзии и утопии, те разбират колко много са изгубили като не са се възползвали от мъдростта.

Третата мъдрост е бесовска, сатанинска. Такава мъдрост имаха египетските жреци. От нея се ползват врачките, гледачките, астролозите, окултистите, спиристите, магьосниците, радиостезистите, парапсихолозите и др. Тя може да ни научи как да навредим на враговете си или да ги унищожим, но тя, ако не се откажем навреме от нея, непременно ще унищожи и нас. Затова Бог е забранил на човеците да се ползват от коварните ѝ услуги.

Не мога да опиша всичко, което видях и чух в тези художествени галерии, но ясно разбрах, че ние, българите, сме загубили много от това, че не четем Библията. Нашата обща култура е пострадала от това. Така сме лишени от възможността да разберем шедьоврите на големите художници. Господ ще изправи на съд всички онези, които държат в тъмнина народа ни и го лишават от Божиата мъдрост, като вместо нея му предлагат човешки утопии, или сатанинско - окултни действия. Той предупреждава: "Който съблазни едного от тия малките, които вярват в Мене, за него е по-добре да му надянат воденичен камък на шията и да го хвърлят в морската дълбочина. Горко на света от съблазните, защото съблазни трябва да дойдат; обаче горко на оновова човека, чрез когото съблазън дохожда" /Мат. 18:6,7/.

Горко на ония, които забраняват да се чете, печати и разпространява Библията. Горко и на нас, ако говорим и работим за разпространението ѝ, но не изпълняваме това, което тя казва.

ЧАСТ Втора

РЪКОВОДСТВО ЧРЕЗ ВИДЕНИЯ И СЪНОВИДЕНИЯ НА СВЕТИЯ ДУХ

"И слезе Господ в облачен стълб, па застана при входа на скинията, и повика Аарона и Мариам, и те излязоха и двамата. И рече: чуйте Мойте думи: ако между вас има пророк Господен, Аз му се откривам във видение, насън говоря с него; не е тъй обаче с Моя раб Мойсея, - той е верен в целия Ми дом: Аз говоря с него уста с уста, и явно, а не с гатанки, и той вижда образа Господен; а вие как се не побояхте да укорявате моя раб Мойсея? /Числа 12:5-8/.

"Старците ви ще сънуват сънища, и момците ви ще виждат видения" /Иоила 2:28/

"Без откровение свише народът е необуздан" /Пр.29:18/.

УВОД КЪМ ВТОРА ЧАСТ

"Защото Бог толкоз обикна света, че отдаде Своя Единороден Син, та всякой, който вярва в Него, да не погине, а да има живот вечен" /Иоана 3:16/.

Бог приема с радост всеки, който повярва в Него, но при ръководството си към нас Той няма шаблон, а с всяка душа работи индивидуално. Още преди да повярвам Бог започна да ме ръководи, да

ми се открива и да ме напътства чрез много ясни, чудесни съновидения. И досега Той отговаря по този начин на молитвите ми, учи ме, избличава ме и ме употребява. Аз започнах да ги записвам и тук споделям с вас някои от тях.

Тази книга може да се окаже нож с две остриета. Препоръчвам я на вярващи хора, които могат да се насърчат и поучат. Но тя може да донесе голяма вреда на присмехулниците, като стане първопричина за гибелта им чрез похулване на Св. Дух.

Веднъж един приятел ми каза: "Забелязвам, че когато някой е под влияние на сатана и има вероятност да бъде освободен от властта му, неговият господар - дяволът го кара да похули Св. Дух, та сам да си затвори вратата за небесното царство и се осъди на вечно осъждане".

Затова препоръчвам на ония, които не вярват, да се въздържат от хули и подигравки относно действията на Св. Дух, защото "Бог поругаем не бива". В моя духовен живот срещнах бивши атеисти, които плачеха като малки деца и викаха за помощ, но помощ нямаше, защото бе дошло времето върху тях или потомството им да се изпълнят думите на Светото Писание: "Но който похули Духа Светаго, за него прошка не ще има во-веки, а виновен ще е за вечно осъждане. Това каза Той /Иисус/, понеже говореха: "в Него има нечист дух" /Марка 3:29,30/. И понеже пак Писанието казва, че Бог наказва до трето и четвърто поколение децата на нечестивите и че коренът на богохулника ще бъде изкоренен, ето откъде идват наказанията върху невинни деца.

Опитностите, които описвам, за мен се оказаха добра и калорична духовна храна, която укрепваше силите ми в пътя към Христа. Но всеки човек е една малка вселена и затова действието на Божия Дух е различно за всеки поотделно. Затова и дарбите са различни и се разпределят от Св. Дух различно, както на Духа е угодно, но всички са за обща полза, за усъвършенстване на вярващите, защото всеки човек е уникален.

Сънищата и виденията се отнасят конкретно за дадения случай, а за останалите човеци могат да бъдат само за поучение. Затова именно се страхувам, че те могат някому и да навредят, ако криво ги тълкуват.

Има хора, които наричат себе си християни, но твърдят, че дарбите на Св. Дух били прекратени, след като била написана и окончателно завършена Библията. Те отхвърлят виденията, съновиденията, говорене на други езици, тълкувания, изцерителни дарби, дарби за разпознаване на духовете, пророчества и т.н.. Заявяват, че е невъзможно Господ Иисус Христос да се яви днес, в двадесетия век. Казват, че вярват само на Писаното Слово Божие. Казват, но не вярват, защото точно то предсказва действието на дарбите на Духа Светаго: "И ето, след това ще излея от Моя Дух върху всяка плът, и ще пророкуват синовете ви и дъщерите ви; старците ви ще сънуват сънища, и момците ви ще виждат видения" /Иоил 2:28/. Господ Иисус Христос казва: "А

повярвалите ще ги придружават тия личби: с името Ми ще изгонват бесове, ще говорят на нови езици; ще хващат змии, и, ако изпият нещо смъртоносно, няма да им повреди; на болни ще възложат ръце и те ще бъдат здрави" /Марка 16:17,18/. Ако съвременните книжници отхвърлят гореизброените личби, това означава, че още не са повярвали на думите на Исуса Христа, Който казва също, че: "Който има заповедите Ми и ги пази, той е, който Ме люби; а който Ме люби, възлюбен ще бъде от Отца Ми; и Аз ще го възлюбя и ще му се явя Сам" /Иоана 14:21/.

Виденията, съновиденията, пророчествата и всички останали дарби на Св. Дух са средствата, чрез които влизаме в духовна връзка и общение с Бога чрез името на Господа Исуса Христа и действието на Св. Дух, чието действие изработва плодовете на Духа в нашия живот, които са: радост, мир, любов, дълготърпение, кротост, въздържание, милосърдие, благодет, вяра, освещение, вечен живот.

Ние завършваме молитвата "Отче наш" с думите: "Защото е Твое царството и силата и славата", но ако се противим на дарбите на Духа, отхвърляме славата Божия, тъй като дарбите са, които Го прославят.

Господ казва за Себе Си: "Аз съм Господ. Аз не се изменям" /Малахия 3:6/. Светото Писание ни предупреждава: "Исус Христос е същият вчера, днес и во-веки" /Евр. 13:8/. Това е, в което трябва да вярваме и никак да не се съмняваме. Не вярвайте на лъжеучителите, които твърдят, че Господ се е променил, че дарбите на Духа са прекратени, че Св. Дух се е оттеглил от човечеството. В техния живот това може да е вярно, но не е така с искрените Христови последователи. Докато е времето на благодатта, дарбите на Св. Дух ще действат в света и църквата, и колкото повече се доближаваме до Христовото пришествие, толкова и силата и действието Му ще бъдат по-силни и по-осезателни, подготвяйки малкия остатък верни християни за посрещането Му.

Апостол Павел ни предупреждава, че служението в църквите не бива да се извършва по човешки шаблони, а Св. Дух трябва да ръководи богослуженията, като "на всеки се дава проявлението на Духа за обща полза" /I Кор. 12:7/.

I. ХРИСТОВАТА ЛЮБОВ

МОЯТА ЛЮБОВ ВИ ДЪРЖИ ОКОЛО ЦЪРКВИТЕ /видение/

"Него Бог възкреси на третия ден и даде Му да се явява - не на целия народ, а нам, на предизбраните от Бога свидетели... /Деян. 10:40,41/.

Беше Възкресение Христово. В църквата "Св. Неделя" имаше много народ и такава блъсканица, че нищо не можах да чуя от службата. Свещениците излязоха пред църквата и поздравиха с: "Христос воскрес!" Народът отговори на трикратния поздрав: "Во истина воскрес!" Очаквах, че службата ще приключи, но хората стояха на групички из градинката със запалени свещи и не си отиваха. За мен

беше чудно, защо този народ продължава да стои и не си отива, след като отдавна минаваше полунощ.

Прибрах се вкъщи и си легнах, като продължавах да си мисля: "Господи, защо тези хора не си отиваха? Какво ги държи около църквите?" Тогава стаята ми се изпълни със силна, пулсираща, сребриста светлина и до леглото ми застана много красива, с неземна хубост жена, която също светеше с ослепителна светлина. Тя беше руса, облечена като булка в снежно бели дрехи и с много фин воал. От лявата ѝ страна стоеше мъж с малка брадичка и я гледаше. Аз го виждах в профил. Той много приличаше на Господ Иисус Христос.

В първия момент се стреснах и затворих очите си, като силно стисках клепачите, но въпреки това виждах и видението, и предметите в стаята. Отворих очите си - пак същото виждам. В това време през мен като че ли минаваше ток от хиляда волта напрежение и с голяма сила, на вълни от главата до краката и от краката до главата, но този ток и тази сила бяха много приятно нещо, което с нищо не може да се сравни. В това време дойдоха до мен думите: "Моята любов държи тези хора около църквите. Мнозина не ме познават, но те са като двама млади, които още не разбират, че се обичат, а когато се съберат, не искат да се разделят". Мъжът се обърна към мен и ме погледна, а аз си помислих: "С колко празни, излишни и безполезни неща е изпълнен животът ми". Тогава Той постепенно се вля в жената и те станаха едно. От тях излизаше светлина, която ме заливаше, и аз, без да знам какво говоря, изведнъж силно извиках: "Господи, иди си от мен, защото съм грешен човек". Видението престана, но силата продължаваше да ме изпълва. В мен дойде някакво необяснимо умиление и аз започнах да плача, но не можех да разбера от мъка ли, че съм грешен, или от радост. Това е едно особено изживяване, което не се поддава на описание, и най-добре е всеки сам за себе си да го изживее.

Когато разказах видението, един брат ми каза: "Защо си изгонил Господа? Трябваше да Го попиташ или да Му поискаш нещо". Отговорих му: "Аз не знаех какво говоря. Това изговори моето грешно естество, което не можеше да устои на присъствието на Светлината".

По-късно в дома на моя приятел К.К. видях една голяма картина на Света Богородица с Младенеца. Този образ много прилича на жената, която видях във видението, но е много по-несъвършен. Образа, който видях не е земен и красотата му ме изпълва с възхищение и голяма радост.

Господи, благодаря Ти, че ме удостои с това чудно видение. Помогни ми да устоя докрай, за да не ми бъде за осъждане.

ГЪЛЪБИТЕ И КУЧЕНЦАТА /видение/

Една пролет бях поканен да отида на събора в Петдесятната евангелска църква в гр. Стара Загора, който се състоя на Тодоровден. Дойдоха гости от цялата страна и всеки имаше право да свидетелства

за това, което Бог бе сторил с него. Понеже имаше много кандидати за свидетелства, разрешиха всеки да говори не повече от пет минути. Ставаха хора на различна възраст от градове и села, и прославяха живия Бог, Който чрез името на Господа Исуса Христа беше се прославил в техния живот чрез видения, чудеса и изцеления. Всички тези свидетелства запалваха вярата и ревността ни да се доближим до Бога и така Той да се прослави и в нашия живот.

На връщане пътувахме с вярващи от Петдесятната църква, няколко младежи от Баптистката църква и ние с моя приятел Х.В. Понеже през цялото време вярващите пееха в почти празния вагон, с моя приятел решихме да минем напред и да подремнем малко. Щом седнах на седалката и затворих очите си, видях следното видение: Разноцветни гълъби като че ли си играеха, защото се доближаваха един до друг в полета и се докосваха с крилата си, като че ли се милваха. После слязоха и кацнаха на брега на една река. Разделиха се на две групи и изведнъж се превърнаха в малки жълти кученца, които лаеха едни срещу други. Казах на приятеля си: "Ставай да отидем при тях, че там нещо стана". Той отказа да дойде, но аз се върнах при вярващите. И когато отворих вратата, срещу мен изтичаха две сестри от Баптистката църква и, като ронеха сълзи и плачеха, казаха: "П., убиха ни, убиха ни. Те казват, че ние сме мъртви, понеже не сме петдесятни". Тогава им казах: "Дайте ми един Нов Завет, за да видим какво казва Господ по този въпрос. Евангелието се разтвори на Матей 21 глава. Прочетох им следния пасаж: "... имаше един човек стопанин, който насади лозе, ограда го с плет, изкопа в него лин, съгради кула и, като го предаде на лозари, отиде си. И когато наближи гроздобер, той изпрати слугите си при лозарите, да му приберат плодовете. А лозарите, като уловиха слугите му, едного набиха, другиго убиха, а трети с камъни пребиха. Пак изпрати други слуги, по-много от първите; и с тях сториха същото. Найсетне изпрати при тях сина си, като каза: ще се засрамят от сина ми. Но лозарите, като видяха сина, казаха помежду си: този е наследникът; хайде да го убием и да присвоим наследството му. И, като го уловиха, изведоха въвн от лозето и убиха. И тъй като си дойде господарят на лозето, какво ще направи на тия лозари? Отговарят Му: злодейците ще погуби зле, а лозето ще даде на други лозари, които ще му дават о време плодовете" /Мат. 21:33-41/.

Прочетеното Слово Божие не се нуждае от коментар. Злите лозари-петдесятните християни, които си мислеха, че лозето на Господа е тяхна лична собственост, не се засрамяха да наскърбят изпратените от Господа Негови слуги - баптисти да вземат от плодовете на лозето Му. Но от видението разбрах, че и баптистите не си останаха гълъби, а също се превърнаха в жълти кученца. Сигурно и те са им дали достоен отпор, а това личеше и от оплакването им: " Убиха ни, убиха ни". Господ Исус Христос, Който ни показва пътя към небесното царство чрез Своя

пример на търпение и послушание, никога не противоречеше на тези, които го обвиняваха. Той не каза: "Нямате право да ме обвинявате, да ме биете и разпъвате. Аз съм невинен. Или да се оплаква на апостолите и близките си: "Убиха Ме, убиха Ме!"

Този случай и това видение ни показват, че когато сме под влияние на любовта Христова и общението в името на Господа, Неговата благодат ни прави да приличаме на гълъбите, независимо от това дали сме баптисти, петдесетни или каквито и да е, но когато в нас заговори плътското "АЗ" и неговото множествено число "НИЕ", веднага се изпълваме с духа на тъмнината и себелюбието и се превръщаме от гълъби в зли кучета, които лаят едни срещу други, независимо от кое вероизповедание сме.

ЧЕТИ БИБЛИЯТА

В съновидение видях, че изкачвам някаква планина. В подножието ѝ един познат ми хвърли кутия локум и каза: "Върни се да пометем дворовете". Отговорих му: "Ти мети твой двор, а аз искам да изкача планината". Заедно с мен пътуваха малки групи хора. Стигнахме до билото. Там имаше кристално бял самолет и когато се доближих до него, кабината му сама се отвори. В същия момент чух много нежен глас, който идваше далеч от космическото пространство: "Ще полетиш на крилете на този самолет, ако четеш Библията и изпълняваш в живота си това, което прочетеш. Изправи отношенията си с всеки човек! Бъди като пчелата!" В това време в небето се появи една огромна пчела, която постоянно бръмчеше. Беше голяма като самолет. Тонът и нежността на гласа, който ми говореше, ме караха да вярвам, че този, който ми говори, много ме обича.

Няколко дни след това, при едно свличане на земна маса, загина бащата на познатия ми, който ме викаше да пометем дворовете.

УЧЕНИЦИ, УЧЕНИЦИ, ЗАЩО СЕ ЗАНИМАВАТЕ С ПРАЗНИ РАБОТИ?

Беше наскоро след земетресението в Скопие. Сънувах, че се намирам на върха на голяма планина. Там имаше една бяла сграда, а до вратата ѝ стоеше генерал. От върха към долината се спускаше въжена линия. Когато се доближих до генерала, той ми каза: "Сега ще докарат онези, които загинаха в Скопие". В далечината се виждаха малки точки, които се увеличаваха, идвайки по въжената линия към нас и се оформиха в големи предмети. Когато стигнаха до нас, оказа се, че това бяха инструментални машини: стругове, фрези и др. Тогава попитах генерала: "Нали казахте, че ще докарат тези, които са загинали в Скопие, а вместо телата им карат машини. На това той отговори: "При нас не идват телата, а машините, които са движели телата".

Доближих се до вратата на бялата сграда. В това време мина висок, красив човек и генералът каза: "Това е Учителят. Върви след Него". Влезнахме в коридора и, като повървахме, Той отвори вратата на една класна стая. Беше пълна с ученици, които не обърнаха никакво

внимание на влизането на Учителя. Доближих се до чиновете и видях, че всеки имаше по един бял лист пред себе си, на който рисуваше съседа си. Погледнах рисунките и разбрах, че те никак не приличат на рисуваните, а по-скоро представляват техни карикатури. Дадох ми лист и молив и казаха: "Сядай и започвай да рисуваш". Погледнах към Учителя. Той стоеше изправен до катедрата и чакаше някой да Му обърне внимание. Като почака малко, каза с голяма тъга и болка: "Ученици, ученици, защо се занимавате с празни работи?" След това напусна стаята. Никой не Му обърна внимание и като излезе. Всички продължаваха да се рисуват. Тръгнах след Него.

Влезнахме в друга стая. Тук учениците бяха въоръжени с фотоапарати и се снимаха непрекъснато един друг. Той стоеше изправен пред черната дъска и наблюдаваше класа. Учениците вдигаха такъв голям шум, както през междучасията. Като почака малко и като видя, че и тук никой не му обръща внимание, Учителят каза отново: "Ученици, ученици, защо се занимавате с празни работи?"

Възлюбени в Господа Иисуса Христа братя и сестри, имаме ли съзнанието, когато влизаме в Божия храм, че там действително присъства нашият Господ и Учител или се занимаваме с празни работи, като в мислите си карикатурируем или снимаме тези, които са около нас? Колко много наскърбяваме нашия Спасител! Нека за напред да не бъдем като тези ученици, а да се съсредоточаваме, когато се извършва Богослужение, за да се доближим до Господа и да се съединим с Него, за да чуе молитвите ни и да ни даде според попросеното. Амин!

БЯЛАТА МОРЯШКА УНИФОРМА

Веднъж сънувах, че дойде офицер, подаде ми една покана и каза: "Поканен си да присъстваш на великото тържество, което предстои да стане, но трябва да се облечеш като войник в униформа". След това ме заведе при един гардероб и ми показва много униформи, като ми обясняваше коя каква е, от какъв род войски: пехота - православни, артилерия - баптисти, танкисти - петдесятни, санитарни войски - католици, милиция - адвентисти, кавалерия - крайни петдесятни /църква Божия/, моторизирана пехота - методисти и т.н. След като ми показва униформите на всички видове войски, офицерът ме попита: "Коя униформа най-много ти харесва?" Отговорих му: "Нито една". Тогава той се усмихна и каза: "На великото тържество ще присъстват само облечени в бели и чисти униформи, независимо от кой род войски са". Отговорих му: "Не съм виждал войници с бели униформи. Тези от военните училища носят бели куртки и сини панталони, но с чисто бели униформи няма". А той се усмихна и каза: "Има, има".

На другия ден, вече наяве, като се връщах от работа се спрях на последната спирка на трамвай 3 и наблюдавах следната картина: От трамвая слезе мъж от малцинството с голям вързоп. Той се мъчеше да го носи, но не можеше. Нещо ме задържа и ме накара да чакам, за да

видя какво ще стане с този човек. Трамваите идваха един след друг и изсипваха пътниците, но никой не обръщаше внимание на човека с вързоп. Покрай него мина православен свещеник и го замина. После видях един баптист, който "води война" против православните. Той също го отмина. След малко група петдесетни младежи, които много оживено и радостно разговаряха, се спряха при мен. Поздравиха ме, поканиха ме с тях и като тръгнаха, продължавайки оживения си разговор, минаха покрай човека с вързоп. От трамвая слезе един адвентист - мой приятел. Той ме видя, вдигна високо ръката си за поздрав, мина покрай човека с вързоп и продължи пътя си. Този от малцинството, който имаше нужда от помощ, се оглеждаше да види някой познат, но нямаше такъв. Тогава до него застана един мъж и го попита, като му показва посоката: "На там ли си?" "Да", - отговори човекът. Непознатият, като хвана вързоп от едната страна, му каза малко заповеднически: "Хвани от другата страна". И така двамата тръгнаха. Човекът от малцинството започна да разказва: "Ние сме от малцинството и, нали знаете, много обичаме музиката. От Ябланица сме. Имам син войник, който скоро ще се уволни, и аз реших да го изненадам, да му подаря един радиошкаф. Не е тежък, а пък е удобен за носене. Да си жив и здрав, Господ те изпрати да ми помогнеш, за да мога да хвана навреме автобуса". "Нищо, нищо - каза другият, багажът е лек, няма да се преуморя, на път си ми, защо да не ти помогна. Нали за това сме хората - да си помагаме един на друг". Стигнаха до площад "Пирдоп" и оставиха вързоп на тротоара пред автогарата.

Непознатият каза: "Довиждане и приятно пътуване", обърна се и си продължи пътя, а човекът от малцинството продължаваше да го благославя: "Господ да ти даде здраве, Господ да те благослови".

През следващата нощ сънувах, че се намирам пред автогарата, точно там, където двамата оставиха вързоп. Там имаше голяма група хора, които гледаха нещо на стената. Там беше и офицерът от вчерашния ми сън. Видях, че на стената висеше портрет на човека, който помогна в пренасянето на вързоп. Той беше облечен в чисто бяла моряшка униформа. Офицерът се доближи до мен и каза: "Нали ти казах, че има бели униформи". Продължих по тротоара на "Ботевградско шосе" и видях друга картина: Човекът в бялата моряшка униформа беше заобиколен от група мъже и жени, облечени в различни военни униформи. Лицата, ръцете, дрехите и обувките им бяха изцапани с кал. Те простираха ръце към него и викаха силно: "Ела при нас, ела при нас". Когато той се обръщаше към тях, те се дръпваха назад. После тръгваше с бързи крачки на изток. Възхищавах се на човека с бялата моряшка униформа и в същото време се страхувах за него - да не би другите войници да изцапат дрехата му. След като се събудих, разсъждавах в себе си: "Светото Писание казва, че белият висон на Църквата са праведните дела на светиите".

ПЪРВОТО ПЪТУВАНЕ ДО НЕБЕТО

"Да се хваля, не ми е за полза, а при все това ще мина към видения и откровения Господни. Зная един човек в Христа, който преди четиринайсет години /с тяло ли, не зная; без тяло ли, не зная; Бог знае/ беше грабнат и отнесен до трето небе..." //II Кор. 12:1,2/.

Една вечер след молитвата, като си легнах, ми прилоша. Чувствах, като че ли нещо напират да излезе от устата ми и това ми причиняваше голяма мъка. Изведнъж ми стана много леко и аз се видях на стола в стаята. В следващия момент минах през стената и се озовах над града. Полетях в небето с голяма скорост и веднага след това видях, че приближавам някаква планета. Тя беше като че ли стъклена. Стъпих върху нея заедно с много други мъже и жени. Планетата се въртеше бързо и ние отивахме към една пропаст, която прорязваше пространството от изток до запад. Някои се опитваха да бягат назад, но не можеха. Опитах се да запъна краката си в почвата, но не можех, защото беше стъкло, а и забелязах, че самата почва се движи заедно с мен. Срещу пропастта имаше огромна стена, на която не се виждаше край нито нагоре, нито наляво, нито надясно. Върху нея имаше малка равна ивица от около двадесет сантиметра, колкото да стъпи човешки крак. Прелетях над пропастта и стъпих на тясната ивица. Стоях залепен до вертикалната стена и гледах разтреперан от страх и ужас, как много мъже и жени, които пристигаха от Земята и стъпваха върху въртящата се планета, стигнаха до пропастта, но не можеха да прелетят над нея, а падаха и тя ги поглъщаше.

Изведнъж силата, която ме носеше от Земята, отново започна да действа, и аз полетях нагоре с постоянно увеличаваща се скорост. Оказа се, че тази стена има край и оттам започва една огромна стъклена равнина. Тя имаше цвят между светло синьо и светло зелено. Там, върху тази стъклена огледална равнина, се спрях и седнах. От вертикалната стена излетя и продължи да лети нагоре една жена, облечена в дълга бяла дреха, която държеше ръцете си отпуснати до тялото. Тази жена познавам само по физиономия, но съм чувал за нея, че е изключително кротък човек. Изведнъж почувствах, че силата започна пак да действа и да ме повдига от равнината. И чак тогава си казах: "Аз съм умрял и летя към небето. Господи, моля Ти се, върни ме обратно в тялото". Тогава силата, която ме отнасяше в небето, ме завъртя и аз се оказах с главата надолу към синьо зелената равнина. После полетях обратно и скоро се намерих в стаята си. Легнах върху леглото и чух силен глас, който ми каза на ухото: "Дишай!" Поех дълбоко въздух и се събудих. Беше горещо лято, но аз бях целия замръзнал. Станах от леглото, запалих осветлението и започнах да се масажирам, за да се стопля.

Дали това беше изстъпление или съновидение, аз не зная. Дали бях пътувал към небето с тялото си или извън него, пак не зная. Но мисля,

че всички, които прочетат това, което видях, е добре да се замислят върху бъдещето си след смъртта. Там горе има една огромна пропаст, в която видях да се сгромолясват и да изчезват много човешки души, които нямаха сили да се издигнат над нея. На никого не желая да попадне в тази черна пропаст, но това сигурно ще се случи с богопротивниците, неверниците, нечестивците, магесниците и страхливците, ако не се покаят преди смъртта. Светото Писание казва: "Който побеждава, ще наследи всичко, и ще му бъде Бог, а той ще Ми бъде син. А на страхливи и неверни, на мръсници и убийци, на блудници и магьосници, на идолослужители и на всички лъжци делът им е в езерото, що гори с огън и жупел; то е втора смърт" /Откр. 21:7,8/.

Братко (сестро), побързай с покаянието си. Изправи отношенията си с хората. Поискай им прошка. Помири се с небето. Утрешният ден не е твой. Ти, който четеш тези редове, който и да си, не се бави, а се заключи в скришната си стая и като коленичиш на скришно пред Господа Бога, извикай към Него и Го моли да ти прости всичко, като започнеш да изброяваш греховете, които си сторил от дете досега. Ангел Божий непременно ще ти припомни всички грехове. Моли Господа Иисуса Христа да те очисти от тях чрез Своята кръв, пролята на Голгота за греховете на целия свят. От тази ти молитва и изповед пред Бога ще зависи много дали ще преминеш над пропастта. Помни, че тя трябва да бъде съвършено искрена. Разбира се, след това ти трябва да се стремиш към пълнотата на духовния живот, като приемеш водно кръщение в името на Господа Иисуса Христа, ако не си кръстен, и се причастиш с кръвта и тялото на Господа, а след това да търсиш и духовно раждане чрез огън и Дух Свети и се молиш за Неговото свято ръководство.

Има християни, които ми казват: "Вярвай си в Бога, но си живея живота. Бог е любов. Той обича грешниците. Защо ти трябва да се престараваш и да се лишаваш от удоволствията на този свят". Мисля, че онези, които видях да пропадат в черната пропаст, безсилни да се повдигнат над нея, са разсъждавали точно така. Те са забравили, че Светото писание казва, че Бог е действително любов, но и огън пояждающ.

Господ Иисус Христос предупреждава всички човеци: "Ако някой се не роди свише, не може да види царството Божие... ако някой се не роди от вода и Дух, не може да влезе в царството Божие... И както Мойсей издигна змията в пустинята, тъй трябва да се издигне Син Човечески, та всякой, който вярва в Него, да не погине, но да има живот вечен. Защото Бог толкоз обикна света, че отдаде Своя Единороден Син, та всякой, който вярва в Него, да не погине, а да има живот вечен... Който вярва в Него, не бива съден, а който не вярва, е вече осъден, задето не е повярвал в името на Единородния Син Божий. Осъждането е пък поради това, че светлината дойде на света, но човеците обикнаха

повече мрака, нежели светлината, понеже делата им бяха лоши. Защото всякой, който прави зло, мрази светлината и не отива към светлина, за да не бъдат изобличени делата му, понеже са лоши" /Иоана 3:3,5,14,15,16,18,19,20/.

ВТОРОТО ОТИВАНЕ В НЕБЕТО /съновидение/

Сънувах, че вървя по ул. "Ботевградско шосе" в гр. София. Изведнъж някаква сила ме грабна и ме понесе в небето с голяма скорост. Мислех си: "Ето как е възможно човек да стане невидим". Погледнах надолу и видях, че земята вече я нямаше. И така, като летях с шеметна бързина, се усъмних и си помислих: "Ако силата, която ме носи, изведнъж спре, от мен нищо няма да остане", но следващия миг извиках: "Господи, прости ми съмнението".

Кацнах на някаква планета. Там ме посрещна човек, облечен в генералска униформа, и каза: "Слънцето акърнира на залез. Почти всичко е готово". И сега не знам какво значи "акърнира", но тази дума и сега я помня. След това генералът ми посочи слънцето, което светеше на хоризонта кърваво червено и беше само на "педя" от него. После ме въведе в салон, където имаше мъже в бели униформи. Те разглеждаха планове и чертежи, които повече приличаха на схеми, от които аз нищо не разбирах. След като излязохме от салона, над нас се чу глас, който каза: "Спуснете го обратно в България". Облякоха ме в чисто бели дрехи от материя, която беше много лека и дебела около пет сантиметра - нещо като костюм за астронавти. Полетях обратно за Земята и скоро се оказах пред Народния

театър. Около мен се струпаха много хора, чиито лица бяха сиви като олово. Те пипаха белия ми космически костюм и ме питаха, като ме гледаха учудени: "Откъде пристигаш?" Отговорих им: "От страната на Христос". Те се засмяха и един от тях каза: "Глупости.

Дай си паспорта!" На това аз отговорих: "Там няма паспорти". Забелязах, че някои от хората започнаха да ме гледат със зловни погледи, други се подсмиваха. Тогава чух глас, който идваше от небето: "Вглеждай се в очите на хората, и в чиито очи видиш вяра, само на тях говори". Започнах да се вглеждам в очите на тези, които ме заобикаляха, но в тях виждах омраза, гордост, надменност, подигравка, но вяра не виждах. Така се събудих.

По-късно видях същия кърваво червен залез в Буенос Айрес, Аржентина. Може би човечеството приближава своя залез, а Иисус, като дойде, ще намери ли вяра?

НЕ ПРОИЗНАСЯЙ ИМЕТО НА ЧОВЕК, КОЙТО НЕ ПРИСЪСТВА НА РАЗГОВОРА! /съновидение/

Сънувах, че се разхождам из някакъв чуден, невиждан град. Всичко в него беше от стъкло или от подобна на стъклото материя: и къщите, и тротоарите, и улиците. На едни стълби стоеше красив висок мъж. Той ме попита: "Интересува ли те нещо?" Отговорих му: "Да, дали майка ми

знае, че аз и сестра ми сме повярвали в Господа?" Тогава той каза, като посочи една от стъклениите сгради: "Майка ви е там, в онази сграда. Тя знае, че сте повярвали, но има малко нещо против вас. Не произнасяйте името на човек, който не присъства на разговора, за да не ставате първопричина за хулене".

На следващия ден бях заобиколен от няколко колеги, когато мина край нас един много добър и винаги усмихнат човек. Казах по негов адрес: "Колко добър човек е Кулев. Ако всички хора бяха като него..." Колегите ми ме прекъснаха и започнаха да го псуват на майка. Веднага си спомних предупреждението от съня: "Не произнасяйте името на човек, който не присъства на разговора, за да не ставате първопричина за хулене". Моята похвала се превърна в хула или аз напсувах Кулев чрез устата на колегите си. В негово присъствие те не биха посмели да го напсуват. Колко верни са думите на Светото Писание, казани чрез апостол Иаков: "... защото ние всинца много грешим. Който не греши с дума, той е съвършен човек, мощен да обуздае и цялото тяло. Ето, ние туряме юзда в устата на конете, за да ни се покоряват, и управляваме цялото им тяло. Ето, и корабите, ако и да са толкова големи и биват тласкани от буйни ветрове, с малко кърмилце се насочват, накъдето кърмиларът желае; тъй и езикът е мъничък член, но големи работи говори. Ето малък огън, а толкова гора запаля; и езикът е огън, украшение на неправдата; езикът се намира в такова положение между нашите членове, че скверни цялото тяло, запаля колелото на живота, като сам бива запален от геената; защото всякакъв вид зверове и птици, влечуги и риби се укротява и е укротено от човешкото естество, а езикът никой човек не може укроти: той е неудържимо зло и е пълен със смъртоносна отрова. С него благославяме Бога и Отца, с него и кълнем човеците, сътворени по подобие Божие. Из същите уста излиза и благословия и клетва: не трябва, братя мои, това тъй да бъде. Тече ли през един и същ отвор на извора сладка и горчива вода?.. Тъй и от един извор не може да тече солена и сладка вода. Който между вас е мъдър и изкусен, нека покаже чрез своето добро поведение делата си в кротост и мъдрост" /Иак. 3:2-13/.

ХРАНА ЗА ВСИЧКИ

"...Той оставя Своето слънце да грее над лоши и добри, и праща дъжд на праведни и неправедни" /Мат. 5:45/.

Намирах се в съновидение в небето, някъде над скандинавските страни. Видях, че отгоре слизат малки предмети, които с приближаването си растяха и се оформиха в огромни тави, пълни с храна, от която се отделяше пара. Долу виждах границите на народите. Тавите бяха много и към всеки народ слизаше по една от тях.

Господ храни всички народи с духовната Си и материална храна. Във всеки народ, племе и език има вярващи в Бога хора и Той се грижи за тях.

Съновидението може да означава и изливането на Духа в последно време, наречено от богословите "Късният благодатен дъжд", който ще подготви човечеството за посрещането на Господа Иисуса Христа при второто Му пришествие. Времето за Неговото идване се изпълни и царството Му приближи, готови ли сме да Го посрещнем?

Както някога Господ изпрати послания до седемте църкви в Азия, така и днес изпраща послания чрез различни човеци, за да събуди народите и да ги избави от духовния мрак. Нека си припомним някои от онези неща, които Иисус одобряваше или неодобряваше и проверим дали се намират и в нас: "... имам нещо против тебе, задето остави първата си любов... но ти имаш това добро, че мразиш делата на николаитите, които и Аз мразя". /Откр. 2:4,6/. "... зная твоите дела, скръб и сиромашия /но ти си богат/, и хулите на ония, които казват за себе си, че са иудеи, а не са, но са сатанинско сборище. Не бой се никак от онова, което има да претеглиш. Ето, дяволът ще изхвърли някои от вас в тъмница, за да ви изкуси, и ще имате скръб десетина дни. Бъди верен до смърт..../Откр. 2:9,10/.

II. КРЪСТЪТ

"... и който не взима кръста си, а следва подире Ми, не е достоен за Мене" /Мат. 10:38/.

ПРОПУСК ЗА НЕБЕСНОТО ЦАРСТВО

Един от братята беше в развод. Той живее в провинцията и за делото дойде да преспи у дома, като пожела да се молим Бог да открие волята Си относно неговия случай. Молихме се и през нощта в съновидение видях следното: Изкачвахме една височина към местността, където се намира манастирчето "Света Троица". Някои от хората носеха кръстове, а други не. На мястото, където се намира манастирчето, се оказа, че има една голяма крепостна стена и зад нея се виждаха грамадни бели здания. На вратата ми поискаха кръста.

Моят кръст бе много малък и аз го подадох през един прорез на крепостната стена. Когато поеха кръста ми от вътрешната страна, нещо щракна и в ръцете ми падна едно бяло картонче, на което пишеше: "Пропуск за Небесното Царство". Така всеки пътник минаваше

пред прореза в стената, подаваше своя кръст и оттам получаваше пропуск. Дойде и въпросният брат и ме попита: "Имаш ли пропуск?" Отговорих му: "Да, дадох кръста си и срещу него получих пропуск". Но аз нямам кръст, каза той, би ли ми намерил отнякъде един кръст?" "Това е невъзможно, отговорих аз, всеки човек има кръст и той е само негов. А твойт кръст къде е?" Тогава той отиде при други хора да търси кръст и така се събудих.

На сутринта му разказах съня, а той, след като ме изслуша, каза: "Всеки знае себе си". След това отиде на делото и се разведе със съпругата си.

Нека сега видим какво казва Господ за разводите: "А на женените, заповядвам не аз, а Господ: жена да не оставя мъжа си; /но, ако го остави, нека остане неженена, или нека се помири с мъжа си" /I Кор.7:10,11/. "Казано бе също: "ако някой напусне жена си, нека ѝ даде разводно писмо". Аз /Господ Иисус Христос/ пък ви казвам: който напусне жена си, не поради прелюбодеяние, той я прави да прелюбодействува; и който се ожени за напуснатата, той прелюбодействува" /Мат. 5:31,32/.

Мисля, че това Слово Божие не се нуждае от коментари. Някои твърдят, че за да бъде една Господня заповед валидна, трябва да я има записана най-малко на три места в Библията. Мисля, че такива твърдения представляват явно неверие и недоверие в Бога и дори кощунство с Божието Слово. Щом Господ Иисус Христос е изказал една заповед или тя е казана от Св. Дух чрез пророците или апостолите, тя вече е закон и никой в цялата Вселена, освен самия Бог, не може да я отмени.

Слушах да разказват друго съновидение: Един човек носел тежък кръст. Той взел трион и отрязал малко от него. Сигнал до една река, където имало много хора и онези от тях, които имали кръстове, ги слагали върху реката и като по мост минавали на отсрещния бряг, а които нямали кръстове, нагазвали във водата и тя ги отвличала в някаква тъмна бездна. Когато сигнал до брега, човекът с отрязания кръст също се опитал да постави кръста си над реката, но се оказало, че точно толкова не достига от кръста му да достигне другия бряг, колкото той бил отрязал от него, а реката навсякъде била еднакво широка.

Господ Иисус Христос ни даде пример в носенето на Своя кръст. Ако ние искаме да влезем в славата Му и да наследим вечния живот, не бива да режем кръста си, нито да го хвърляме от себе си. В такива моменти, когато ни е много тежко, по-добре е да призовем на помощ Всемогъщия Бог и Той ще ни изпрати някои от синовете на Симон Киринееца да ни помогнат в носенето на кръста ни /Лука 23:26/.

Нашият кръст са мъчнотиите и трудностите в живота ни. Господ затова ги допуска, за да ги преодоляваме с Негова помощ и да укрепваме във вярата. Те са нещо като спаринг партньор за един боксьор. Ако ние бягаме от трудностите в живота или ги заобикаляме вместо да ги преодоляваме, ще си останем слаби и неспособни за всяко добро дело. Апостол Павел казва, че когато реши да върши добро, злото стои пред него и го изпреварва. Това зло стои пред нас, за да бъде преодоляно, победено и унищожено чрез доброто, молитвата и любовта. Това е закон. Злото идва от сатана, който някога е бил вторият по красота и сила след Бога, но сега може да бъде победен от едно дете или един немощен старец чрез кръвта на Божия Агнец и силата на тяхното свидетелство.

Много християни се заблуждават като мислят, че грижите за този свят и стремежът им да трупат богатство и земна слава е техният кръст. Чрез това зло сатана ги отбива от пътя към Исуса и им отнема времето, което те трябва да посветят на изпълняването на Христовите заповеди. Времето, което Господ ни е дал да изживеем на земята, са талантите и когато Той се върне, ще ни пита за какво сме ги употребили. За служене и припечелване на души за небето или за трупане на примамливо богатство, гонене на измамна слава или убиване времето в празни забави и развлечения. Една от заповедите, които Господ иска от хората да изпълняват е: "Това, което Бог е съчетал, човек да не разлъчва". От тези думи на Светото Писание разбираме, че Бог е против разтрогването на семейството. А който, освен по прелюбодеяние, разтрогва семейството, той ще отговаря пред Господа. Под Неговото осъждение ще попаднат и всички съдии и адвокати, които се стремят да разтрогнат повече християнски бракове, без да има за това сериозни причини.

ЗАХВЪРЛИХ КРЪСТА СИ

Една вечер ме поканиха да посетя Адвентната църква. След проповедта ме заобиколиха няколко адвентисти и се опитаха да ме завербуват за тяхната деноминация. Изслушах ги внимателно и накрая ги попитах: "Можете ли да ми отговорите на един въпрос? Ако ми отговорите положително, ще стана член на вашата църква". "Кажете въпроса", нетърпеливо настояха те. Тогава им казах: "Може ли с името на адвентното учение да се възкреси мъртъв човек?" "Как с името на адвентното учение?", попитаха те. "Ето така, можеше ли някой от апостолите да каже на умрял човек: в името на адвентното учение стани и ходи! И той щеше ли да стане?" Като помислиха, адвентистите отговориха: "Не, това е невъзможно". Тогава им казах: "И за мен е невъзможно да стана член на вашата църква". Те ме поканиха отново да ги посетя следващата събота. И когато бях тръгнал натам, спрях се и се замислих: "Защо да ходя да се препирам с адвентистите? По-добре да отида при едни приятели, където ще попеем духовни песнопения и ще се молим. Там ще ми бъде и по-приятно, и по-полезно". Така мислех аз, но Бог не мислеше така. През нощта сънувах, че се намирам на същото място, и нося малък, около метър и половина, лек дървен кръст. Сложих го на тротоара пред мен, ритнах го и той отиде на другия тротоар, а аз се обърнах и тръгнах към моите приятели.

Така е винаги, когато предпочитаме приятното и полезното за нас, пред полезното за другите и трудно за нас. Тогава ние ритаме или изоставяме кръста си. Но нека помним, че ще ни дотрябва, за да го използваме като мост над реката на смъртта или да получим пропуск за небесното царство.

НЕБОСТЪРГАЧЪТ

Видях в съновидение, че влизаме в една огромна бяла сграда, чиито връх се губеше в небето. Заедно с мен влизаха и други хора. Всички носехме тежки раници. На първия етаж ни посрещна жена, която взимаше раниците ни и ни канеше да седнем на богато наредената трапеза. Някои от пътниците, като се нахраниха, взимаха отново раниците си и излизаха навън. Жената дойде при мен и каза: "Трябва да изкачите небостъргача. Не се съобразявай с другите, а върви на втория етаж и така все нагоре." Тръгнах по стълбите за втория етаж.

Раниците са символ на житейските ни грижи и трудове, които ни връщат назад към земното и преходното и ни пречат да вървим по пътя към Иисуса. Те са един товар, един излишен кръст, за който Господ казва: "И тъй, не се грижете и не думайте: какво да ядем, или какво да пием, или какво да облечем? Защото всичко това търсят езичниците, и защото вашият Небесен Отец знае, че имате нужда от всичко това. Но първом търсете царството на Бога и Неговата правда, и всичко ще ви се придаде. И тъй, не се грижете за утре, защото утрешният ден сам ще се грижи за своето: доста е на всеки ден злобата му" /Мат. 6:31-34/. "Посеяното в тръни означава слушащите словото, но у които грижите на този век, примамливото богатство и други пожелания, като влезат в тях, заглушават словото, и то бива безплодно" /Марка 4:18,19/. "... а това що падна между тръните, са ония, които чуят словото, но в живота си се задавят от грижи, богатство и светски наслади и не принасят плод" /Лука 8:14/. "Прочее, внимавайте над себе си, да не би сърцата ви да бъдат отекчавани с преядане, пиянство и житейски грижи, и да ви застигне оня ден внезапно; защото той ще настъпи като примка върху всички живеещи по цялото земно лице" /Лука 21:34,35/.

Колко често се заблуждаваме като мислим, че нашите земни грижи и борбите ни за богатства и удоволствия са нашият кръст. Понякога сами се товарим с толкова тежки товари, че се чувстваме като смазани. Заблуждаваме се, като мислим, че чрез тях ще постигнем щастие, но накрая ще разберем, че подобни товари ще ни донесат само разочарования. Другото ни заблуждение е, че тези наши непрестанни грижи са дълг и задължение към семейството, предприятието и народа. И ако ние се откажем от тях, то нормалният живот на семейството, предприятието и обществото ще спре. Но когато се разболеем или умрем от преумора - нормалният живот в семейството и предприятието продължава съвсем нормално и без нас.

Нашият кръст е да се грижим за спасението на душите си и да помагаме на другите с каквото можем, като пазим себе си и другите от греха. Онзи, който се затрупва с грижи за бъдещето, пропуска най-важното - настоящето.

Някой е казал, че Христовият кръст се оказва достатъчно силен лост и Голгота - опорната точка, които Бог употреби, за да повдигне падналото

човечество до висините на Божия рай. Нашият кръст и нашата Голгота могат да се окажат достатъчни да повдигнат семейството, роднините, близките и народа ни до светлината на Христовата любов, като ги измъкнат от мрака на безбожието и моралното разтление. По данни на атеистичната пропаганда в страната ни живеят около два милиона вярващи, разпръснати в различни църкви и деноминации. Ако всеки един от нас вземе кръста си и застане на усърдна молитва, като със сърце, пълно с любов към Бога и ближния, извика към Всемогъщия, няма Бог няма да чуе вика на тази двумилионна Христова армия? - Ще чуе и ще отговори.

"АЗ" И "НИЕ"

"... коя е майка Ми, и кои са братята Ми? И като посочи с ръка на учениците Си, рече: ето Моята майка и Моите братя; защото, който изпълни волята на Моя Отец Небесен, той Ми е брат, и сестра, и майка" /Мат.12:48-50/.

Ако човек произлиза от невярващо семейство, когато повярва непременно ще възникне въпросът: Кое вероизповедание, църква и деноминация са най-прави? За съжаление, всеки препоръчва своята църква, вероизповедание и деноминация. Няма никаква деноминация в света, членовете на която да мислят и говорят, че може да има друга деноминация, която да е по-права от тях. И всички твърдят, че точно те са апостолската църква. Това е явна лъжа и грях пред Бога. А Бог на лъжи няма да даде силата и благословението си. Затова предлагам всички да се откажем от тази лъжа и да се съединим само чрез Христа с Бога, за да може да ни употреби за Своя прослава.

В апостолската църква имаше дванадесет апостоли и седем дякони. Имотът и богатствата на всички бяха общи и дяконите разпределяха богатата на всеки според нуждите. Оттук /Деян. 4:35/ е откраднат девизът на атеистите: "На всеки според нуждите му". Но къде, в коя църква, вероизповедание и деноминация се прилага този девиз, за да се хвали тя, че е апостолска? Неговата употреба от който и да е владика, кардинал или пастир е кощунство със Словото Божие. Апостол Петър казва: "Злато и сребро, аз нямам..." Така ли е с ръководителите на днешните вероизповедания и деноминации, които имат претенции, че са апостолски? В интерес на истината трябва да кажем: "Не". Тогава и ръководените от тях църкви не са апостолски и затова делата на апостолите не се вършат в тях. Днешн

ите владици, кардинали, папи и патриарси живеят в изобилие, а има бедни православни и католически семейства, които водят жалко съществуване. Около един милиард човеци от планетата, между които има и католици, и православни, гладуват. Това ли е, според ръководителите на тези вероизповедания, разпределяне на богатата на всеки според нуждата? Не е по-различна картината и в протестантския

свят. Във всяка деноминация се водят войни за амвона и то главно за високите и незаслужени заплати. Една мъдрост казва, че всеки, който получава пари, блага или слава, за които не се е трудил, е крадец и разбойник, защото други са се трудили за тях и не са ги получили. Но нека не осъждаме и не завиждаме на онези служители по църквите, които ламтят за пари и богатства, а по-скоро да ги съжаляваме, защото те вече получават своите заплати.

Веднъж, точно преди Нова година, в съновидение ми бе казано да отида на улица "Опълченска" и да намеря една сестра. На 31 декември отидох и действително намерих тази сестра. Какво беше положението ѝ? Дълго време тя живеела с 23 лева месечна пенсия. Получила съобщение, и то през зимата, да напусне квартирата. Трябвало да внесе вноска в съда 15 лева. Платила 10 лева за електрическа енергия и останала без стотинка. Но съкооператорите ѝ поискали още 15 лева и понеже тя не могла да заплати, прекъснали електрозахранването към нейната стая. Тя изплака и каза: "Не само месата, но и костите ми замръзнаха от студ." Тя няма роднини. И така пред Нова година тази жена нямаше трошичка хляб. А чувах църковни ръководители да казват от най-високи места: "В нашата страна няма гладен човек". Така ли разпределяха благата апостолите в апостолската църква?

Далеч съм от мисълта да правя каквато и да е реформация в която и да е църква, вероизповедание и деноминация, но добре ще направят ръководителите им да не лъжат пред лицето на Бога, че църквата им е апостолска, защото нарушават закона Божий и за всяка такава лъжа ще отговарят пред Божия съд.

Най-апостолската църква беше тази на дванадесетте апостоли - Христовите ученици. Но и в нея се намери една черна душа - предателят Иуда Искаротски. Така че не е много важно дали си в най-апостолската църква, но е много важно какъв си в нея - Петър, Йоан или Иуда?

Гордото наше "Аз", винаги търси начин да се прояви. И когато бъде изобличено в светлината на Светото Писание, то започва да се маскира в множественото си число: "НИЕ". Ние, православните, ние, католиците, ние, протестантите. Всяко такова самохвалство е дело на плътта и осквернява духовния човек.

Въпросът за най-правото вероизповедание и най-правата деноминация вълнуваше и мен. Четох различни книги по този въпрос, в които християните от различни вероизповедания взаимно се отричаха и отхвърляха. Молих се Бог да ми даде светлина по този въпрос и Той благоволи да ми отговори в няколко съновидения.

Когато обикалях и питах по деноминациите коя е най-правата църква, отговорът беше един и същ: "Нашата". Това ми се стори много далеч от истината.

АРХАНГЕЛ МИХАИЛ

Видях в съновидение, че влизам в църквата "Св. Неделя" от северната врата, която сега не се отваря. Там на стълбите стоеше висок, кристално чист бял Ангел с големи крила. Аз пък бях пред него като малко момче. Той ме въведе в храма, където видях, че за една красива шарена черга се бяха наловили много хора и я дърпаха. Имаше съзнанието, че този Ангел е Архангел Михаил, който ми каза: "Всички сте родени от един Дух, но сами се разделяте, като всеки дърпа чергата към себе си". След това видях, че двама мъже донесоха един погребален ковчег и го сложиха до чергата. Тогава Архангел Михаил ми каза: "Събери чергата, сложи я в ковчег и я погребеш". Тя беше много хубава, и, като си мислех, че във влажната земя ще изгние, помолих го: "Моля ти се, подари я на мен". Но той каза: "Не, погребеш я!"

От съновидението разбрах, че всички християни от трите вероизповедания сме родени от един и същ Дух на вяра в Господа Иисуса Христа, но плътското ни естество, което иска да открадне Божиата слава, превъзнася себе си чрез деноминацията, към която принадлежи. Разбрах и това, че Господ ме призоваваше да работя за погребването на "чергата" - сектантския дух или църковната гордост, като ми обещаваха Своята помощ чрез безплътните си служители.

НЯМА НИКАКВА СИЛА НИТО В ИМЕНАТА ВИ, НИТО В ЗНАМЕНАТА ВИ!

След това видях друго съновидение. Намирах се на едно поле и там бяха строени много родове войски. Всеки отделен род войска имаше свое знаме. На различните знамена прочетох: православни, католици, петдесятни, баптисти, адвентисти и т.н. Изведнъж няколко мъже, облечени в черно, нападнаха знаменосеца на една от армиите и, като взеха знамето, понесоха го към някакви окопи и там се скриха. Тогава една силна, едра жена ми каза: "Ела с мен да спасим знамето". Аз тръгнах след нея и когато стигнахме до окопите, черните войници се разбягаха, тя взе знамето и, като се върна при своята армия, застана в строя. В това време като от високоговорител се чува думите: "Победа! Победа! Главнокомандващият идва, за да поздрави войските". Застанах до жената със знамето и си мислех: "Може би Главнокомандващият ще ме поздрави и нагradi, че съм участвал в спасяването на знамето". Към нас се приближи рус, висок, много красив военен. Той се спря точно срещу мен и, като ме гледаше право в очите с пронизващия си поглед на силно сините си очи, с властен глас каза: "Няма никаква сила нито в имената ви, нито в знамената ви. Силата е в името на вашия Небесен Отец".

Да, братко (сестро), ако се надяваш на твоето вероизповедание или деноминация, считай, че си загубен, защото е изместена надеждата ти в Бога и е прехвърлена на нещо, което е лишено от сила.

Когато по-късно разговарях с приятели и познати християни от различни деноминации и вероизповедания, почти всички се съгласяваха, че в техните имена няма сила нито за възкресение, нито

за спасение, нито за изцеление. Срегнах само два случая, при които християните не се съгласиха с това.

Единият беше с почетния председател на Петдесетия съюз. Той каза: "Да, това се отнася за всички останали, но не и за нас, защото имената им са измислени от човеци, а нашето е Библейско". Тогава го попитах: "Когато апостолите Петър и Йоан на Красните врата видяха куция, ако апостол Петър кажеше: Погледни ни... Сребро и злато аз нямам; но каквото имам, това ти давам: В името на Петдесетия съюз, стани и ходи, дали щеше да стане?" Той не отговори, а след малко смени темата на разговора.

Вторият случай беше с един ревностен православен християнин. Когато го попитах може ли да се възкреси мъртъв човек в името на православието, той отговори: "Може! Отец Йоан Кронщадски чрез православието е възкресил мъртво дете в утробата на майка му". Отговорих му, че не вярвам свети Йоан Кронщадски да се е молил на православната църква, а на живия Бог, Който е възкресил детето. Тогава той попита: "Кой е най-високият връх на земята?" Отговорих му: "Еверест или както други го наричат Чомолунгма". "Виждаш ли, каза той, има много високи върхове, към които се стремят алпинистите, но най-високият от тях е Еверест, а това е православието. И ако ти искаш да се изкачиш на високо, трябва да си избереш само православната църква". Не знам какво разбираше този православен свещеник под думата "високо". Разбрах, че това негово твърдение не е нищо друго, освен съпротивляващото се плътско "Аз" и неговото множествено число "Ние".

Следващата нощ сънувах, че срещам този човек близо до Подуенската гара и той ми каза, като ми даваше някакви дрехи от кафяв шаяк, които са носели дедите ни: "Съблечи дрехите си и облечи тези дрехи". Бях облечен в бяла риза и светло син панталон. Попитах един човек, който стоеше до нас: "Какви са тези дрехи?" А той отговори: "Това са дрехите на фанариотския фанатизъм".

Никой да не ме разбира криво. Аз обичам православните християни и вярвам, че Господ Иисус Христос е пролял кръвта Си за всеки един от тях, включително и за този фанатизиран свещеник, който ми е особено симпатичен. Но аз не обичам фанатизма, в което и вероизповедание да се проявява, понеже вярвам, че е резултат на гордост, а "Бог се противи на горделивите, а на смирените дава благодат".

А по отношението ни към другите вероизповедания и деноминации Бог често ни проверява и ни изпитва - докъде сме стигнали в любовта към ближния, а чрез това и към Него.

НЕ МОЖЕМ ДА ГИ БЛАГОСЛОВИМ

Често пъти нашето враждебно отношение към християните от другите деноминации е причина да бъдем лишени от благословение и изцеление.

Една нощ в съновидение видях че се намирам на ул. "Раковски", срещу паметника на Иван Вазов. В небето се появи голямо огнено кълбо и застана над църквата "Д-р Лонг". След като постоя малко, се измести над площадчето на ул. "Раковски" и ул. "Московска" и кацна там. От огъня излязоха двама високи, красиви мъже, облечени в бели костюми, и дойдоха при мен. Единият каза: "Бяхме изпратени да благословим и изцерим вярващите от Методистката църква, но не можахме да сторим това, защото, докато стояхме над тях, те непрестанно осъждаха православните". А другият предложи: "Ела с нас да благословим някои православни християни". Влезнахме в православната църква "Св. София". После ме качиха на летящата чиния и ме закараха в с. Д. Камарци. В местността "Гроба" двама войници бяха обкръжени от много други войници, които воюваха против тях. От летящата чиния спуснаха въжена стълба и те се покачиха на нея, влязоха при нас и бяха спасени. На следващия ден след богослужението срещнах един мой приятел, който беше ходил в църквата "Д-р Лонг". Разказах му съновидението, а той, като се удари по челото, каза: "Ей, вярно е. Тази сутрин една сестра стана да свидетелства и между другото спомена, че е била преследвана от православните свещеници. Тогава всички изказали се говориха и против православната църква".

По-късно се свързах със сестри и братя от църквата "Св. София" и Господ благослови някои от тях, като извърши и чудеса на изцеления от неизлечими болести.

Ето как християните от Методистката църква се лишиха от благословение, поради враждебното си отношение към православните. Но ако православните имат враждебно отношение към други християни, то и те ще бъдат лишени от благословение по същия начин. Бог е любов и Той не може да благослови, да протече, да пребъдва в сърце, в което има омраза, макар тази омраза да е продиктувана от ревност към най-правоверната /според нас/ църква.

Веднъж определихме пост и молитва за изцелението на една сестра. Когато тръгнах към дома на сестрата, по пътя чух ясният глас на Св. Дух: "Като се съберете, ако осъждате някоя църква или някой човек, изцеление няма да има". Когато влезнах при болната, вече се бяха събрали братята и сестрите. Поговорихме за различни неща. Една сестра ни разказа как е повярвала. Живеела в един вход със семейство, различно от другите. Съпрузите се отличаваха с по-строг морал и били много внимателни със съкооператорите си. Никога не се карали и с никого не враждували. Един ден тя ги попитала какви хора са и те й казали, че са християни от адвентния ден, които пазят Закона Божий и съботата. Тя взела някои книги от тях, посещавала църквата им, но по-късно, когато започнала да чете Новия Завет, разбрала в какво се заблуждават. Сега всички се заехме да вадим сламките от очите на

адвентистите и разбира се ги одумаме. Бях забравил за предупреждението. И когато предложиха да се молим за болната, си спомних. Няколко души бяхме в строг пост. Молихме се усърдно за изцелението на сестрата, но изцеление нямаше. Нашите одумвания ни лишиха от благословение, а сестрата - от здраве.

Не само ние, но и всички други ще се лишат от благословение и изцеление, ако одумват и осъждат други християни, за които Господ Иисус Христос е умрял, защото се изпълняват думите Му: "С каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери"/Мат. 7:1/.

Колко много гордост има във всяка деноминация и във всеки един от нас! И понеже гордостта е от лукавия, чудно ли ни е, че "целият свят лежи в лукавия". Колко хитро той се вмъква помежду ни! Понякога чрез един заспал християнин, който задава въпроси от рода на: "Какво ще кажете за адвентистите или за петдесетните, за православните или за католиците?" И ако ние сме заспали и не можем да разберем кой в действителност задава въпроса, хващаме се на въдицата му и започваме да ги клеветим и да търсим сламки в очите им. А всяка деноминация и всяко вероизповедание си има сламки, само че гредата в нашите очи не виждаме. И когато сме осъдили и оплюли всички останали деноминации, ще кажем: "Хайде сега да се помолим". При подобен случай, след като коленичили на тръгване да се помолят, Господ дал на една сестра видение. И тя разказа: "Видях, че нахвърлях кал, много кал на тавана и като започнах да се молим, тя падаше на главите ни".

Господ казва: "Не съдете, за да не бъдете съдени, защото с каквато съдба съдите, с такава ще ви съдят, и с каквато мерка мерите, с такава ще ви се отмери" /Мат. 7:1,2/.

Различните вероизповедания и деноминации са различни градини, в които Господ е насадил много и най-различни плодни дръвчета. Ако едно дръвче се мести от градина в градина, то може да боледува, да изостане в своя растеж и да закъснее с плододаването. И ако някой започне да изкоренява дръвчетата от която и да е градина, как мислите, дали Господарят на градините ще го похвали за такава дейност? Важно е не в коя градина ни е посадил Господ, а какви плодове даваме.

ПРОПОВЯДВАЙ ЗА ЛЮБОВ, НО ГИ ХАПИ!

Ако ние се стараем да проповядваме любов към ближния и към Бога и постоянно да говорим за любов, но сърцето ни е пълно с омраза, то въпреки желанието ни да служим на Бога, в действителност ще бъдем слуги на дявола, защото с каквото е препълнено сърцето ни, това ще говорят и устата ни.

Веднъж видях в съновидение, че се намирам в Петдесетната църква. До този, който проповядваше, застана един жълт дух с цигара в устата и му каза на ухото: "Непрестанно проповядвай за любов, но ги хапи, за да нямат мир". Намирах се на балкона. До мен застана силен мъж и ми

каза: "Попитай проповедника кому служи: на Христос ли или на Антихриста и ако не отговори, кажи му: заклевам те в името на Отца, Сина и Св. Дух да кажеш истината: кому служиш? На Христос или на Антихриста? Ако не отговориш, ще онемееш".

На другия ден отидох в църквата и се качих на балкона. Проповядваше същият човек и то за любовта. Липсваше само жълтият дявол с цигарата. Изправих се и застанах на стълбите. Тогава проповедникът изведнъж замълча. Минаха няколко минути, а той мълчеше. Това беше знакът от Св. Дух, но аз се уплаших и не го попитах. Тогава другият проповедник го попита: "Какво става, брат, защо мълчиш?" А той отговори: "Не мога да продължа, изчезна ми мисълта". След службата отидох при "проповедника на любовта" и щом се доближих до него, той започна да трепери като лист. От разговора ни разбрах, че "води война" против баптистите, а проповядва за любов. Повече не го видях. По-късно ми казаха, че се разболял и умрял. Може би станах причина с непослушанието си този човек да бъде лишен от искрено покаяние чрез изобличението, което Бог искаше да направи чрез мен. Един ден, ако е погинал, Господ ще изиска кръвта му от ръцете ми, според Йезекил 33 глава.

По-късно Господ ми откри, че на почти всички предатели и служители на Антихриста в църквите любимата им тема е любовта към ближния и към Бога. Какво страшно лицемерие!!!

ДВАМАТА МАШИНИСТИ

Веднъж сънувах, че съм на някаква гара и един срещу друг идват два влака. Машинистите се гледаха през прозорците на локомотивите, виждаха, че отиват към катастрофа, но не спираха. След това един от влаковете внезапно спря, върна се малко назад и, като се засили, удари се в насрещния идващ влак. Разхвърчаха се вагони и човешки тела. От гарата излезе началникът и аз го попитах: "Има ли убити?" А той каза: "Убити няма, но има много ранени, но ти ще отговаряш, защото видя, че ще стане катастрофа и не предупреди".

Машинистите бяха пастири от една евангелска църква. Отидох при тях и им разказах съновидението, като ги молах да се помирят. Единият ми каза, че не вярва в сънища и видения, а само в писаното Слово Божие. С това той свидетелствуваше, че не вярва и в Словото Божие, тъй като в него има описани на много места не друго, а сънища и видения, чрез които Бог е ръководил и предупреждавал Своя народ. Такива са сънищата на Яков, Фараона, Йосиф, Соломон, виденията на Данаил, Ездра, Исаия и другите пророци в Стария Завет и на Йосифа в Новия Завет, както и виденията на ап. Петър и Корнилий, на ап. Павел и цялото Откровение на ап. Йоан. Другият ми каза: "Господ Исус Христос да не би да е ходил да се извинява на фарисеите, на лицемерите и на предателите?" Дали са се поми

рили искрено в сърцата си не знам, но Господ знае. Сигурно и това е вярно, че от тяхната "война" са били ранени много души.

Нека това бъде пример за ръководителите на всички църкви и деноминации. И нека всеки помни, че разприте и партизанствата са дела на плътта. И ако ние се занимаваме с такива дела, макар и да имаме претенции, че сме много духовни, сме си плътски християни, а Бог не може да употреби плътски християни за духовно благословение на народа Си.

Колко е трудно да се откажем от нашето "Аз" и неговото множествено число "Ние". И като че ли колкото човек е навлязъл повече в познаването на Св. Писание и има по-висок църковен сан, толкова по-трудно му става да се откаже от тях. С човешки усилия е невъзможно да се откажем от себе си, но когато Св. Дух се докосне до нас, всичко наше и всичко земно лесно отпада.

Нека всички християни престанем да дърпаме чергата към себе си и ако търсим благословения и изцеления чрез силата на Св. Дух, да не се заблуждаваме и ги търсим в имената ни и в знамената ни, в които няма никаква сила - нито за спасение, нито за изцеление.

Да помним и това, че поради нашето враждебно отношение към християните от другите вероизповедания и деноминации, ние се лишаваме от благословения и е възможно вместо изцеление и благословение да получим наказание., Най-добре е да прилагаме на практика любовта към брата човек и към Бога.

IV. ПОКРИВАНЕТО НА ЖЕНИТЕ

АНГЕЛЪТ С КРИНАТА

По всички църкви и деноминации се нарушава една заповед на Св. Дух и то само от жените. Светото Писание казва: "Всеки, мъж, който се моли или пророкува с покрита глава, засрамва главата си; а всяка жена, която се моли или пророкува гологлава, засрамя главата си, защото все едно е, като да е обръсната; ако жена не иска да се покрива, нека се стриже или бръсне; ако пък е срамотно за жена да се стриже или бръсне, нека се покрива. И тъй, мъжът не бива да си покрива главата, защото е образ и слава Божия, а жената е слава на мъжа... Затова жената трябва да има на главата си знак на мъжова власт над нея - заради Ангелите" /I Кор. 11:4-10/. Св. Дух е знаел, че жените ще бъдат по-непокорни и затова по-точно им е обяснил тази заповед, но днес виждаме, че те или немогат да я проумеят, или не искат да я изпълняват.

Върху този пасаж от Словото Божие са се водили и продължават да се водят полемки и спорове и то само върху поведението на жените. Във всички съществуващи вероизповедания и деноминации мъжете стриктно изпълняват тази заповед, но и във всички вероизповедания и деноминации тази заповед на Бога се нарушава от жените. Едни от защитниците на нарушителите се стараят да я омаловажат, други - да я

отменят, все със старание да угодят на нежния пол, без да се съобразяват, че онеправдават Бога.

Молих се Господ да ми даде светлина по този въпрос и Той ми разкри волята Си в две съновидения.

Сънувах, че се намирам в голям църковен салон. От дясната страна бяха мъжете, отпред - децата, а по-назад - възрастните. От лявата страна жените, наредени по същи начин. Всички бяха застанали на молитва. Една врата се отвори и влезна висок, красив Ангел.

Той държеше с едната си ръка крина. Застана пред народа и със свободната си ръка бръкна в крината и после, както сеяч сее житото, замахна и хвърли нещо върху хората. От ръката му излетяха много звезди. Върху главите на мъжете застана по една, включително и над момченцата. Но при жените не беше така. Над всяка жена, която имаше забрадка, се спря по една звезда и започна да свети с пулсираща светлина, а която беше гологлава, оставаше без звезда. Нямаше изключения. Всички гологлави жени останаха без звезди над главите си и всички забрадени жени получиха звезди от Ангела. В салона имаше един празен стол, който беше всред жените. Една звезда се спря над стола и започна да пулсира. Сигурно на този стол седи сестра, която е в изправност пред Бога, но не е имала възможност да присъства на Богослужението. Възможно е това да означава, че като е пренебрегнала Богослужението, се е лишила от благословение, което щеше да получи, ако присъстваше.

Някои сестри се оправдават, че не могат да сложат забрадки върху главите си, за да не развалят прическите си. Докъде е стигнало падението на човека - да се лишава от Божието благословение заради прическата си. Мисля, че такива изказвания представляват кощунство със Словото Божие и декларация на явно неверие. Ето какво казва Господ за кощунството: "И тъй не кощунствайте, за да не станат оковите ви по-яки; защото аз чух от Господа, Бога Саваота, че е определено изтреба на цяла земя" /Ис. 28:22/.

Веднъж се молихме за изцелението на една сестра. Казах ѝ да си покрие главата, а тя ми отговори, че никога не си е покривала главата при молитва. "Това, че ти никога не си покривала главата си, съвсем не означава, че Божията заповед се отменя", казах аз.

Тя отказа да покрие главата си. Молихме се усърдно, но тя си остана такава, каквато бе преди молитвата.

Това е най-малката заповед, която Господ иска да изпълняваме, за да провери послушанието ни - мъжете да свалят шапките си, когато влизат в молитвен дом или се молят, а жените да покриват главите си. Това е знак на уважение към Този, пред Когото стоим и се молим. И ако ние демонстрираме неуважение и незачитане спрямо Него, как ще можем да очакваме благословието Му. Великият Нютон, щом някой заговорел

за Бога, свалял шапката си и слушал с благоговение. Онези, които се мислят за учени, следват ли примера на великия Нютон?

ДЖУДЖЕТО

Веднъж в съновидение бях занесен в небето. Там видях и чух следното: Няколко черни ангели доведоха един пастир и му показаха женски хор. Жените бяха облечени в българска национална носия и всички, без изключение, забрадени с кърпи. Те пееха чудно хубаво божествено славословие. Ангелите поканиха пастира да пее. Той се опитваше, но никакъв звук не излизаше от устата му. Донесоха му един акордеон и го сложиха на гърдите му, но когато той вдигна ръцете си, оказа се, че има на всяка ръка по един пръст. /Някои тълкуват, че десетте пръста на ръцете означават десетте Божии заповеди и той е нарушавал осем от тях. Други казват, че той е първенствувал и не е позволявал на Св. Дух да се проявява чрез проповедите и служенията на други работници в църквата. Аз не знам дали това е така или иначе, но Господ знае/. Пастирът не можеше нищо да изсвири. Тогава му събуха обувките и му казаха да изсвири нещо с пръстите на краката си. Но и там нищо не излизаше. Изведнъж той се превърна в малко, черно джудже. Спомних си думите на Господа: "...който наруши една от най-малките тия заповеди и тъй поучи човеците, той най-малък ще се нарече в царството небесно; а който изпълни и поучи, той велик ще се нарече в царството небесно. Защото, казвам ви, ако вашата праведност не надмине праведността на книжниците и фарисеите, няма да влезете в царството небесно". /Мат. 5:19,20/.

Около месец преди пастирът да почине, го видях в съновидение, че проповядваше в църквата си. Дойдоха двама военни и го изведоха на двора. Сложиха един чувал върху него и около врата му вързаха малко въженце, с което го заведоха при един мъж и попитаха: "Имаш ли нещо да му кажеш?" Той каза: "Прощавай, брат, но трябва да ти кажа: страшно нещо е да се изопачава Словото на живия Бог". После военните го отведоха. След около месец той внезапно почина. След смъртта му в съновидение видях, че в стаята ми влезна един офицер и с много скръбен глас каза: "Пастирът не можа да влезе в небето. Той пишеше дописки против вас, те натежаха на везните и той беше осъден". Страшно е наистина - цял живот да служиш на Бога и накрая да се окаже, че си служил против Него.

От съновидението със забрадките на жените разбрах, че този пастир е нарушавал и тази заповед с това, че е учел жените да не се покриват. Веднъж чух едни вярващи да се възмущават от друг пастир, който се подигравал с тази заповед, като я наричал "ориенталщина". Горко и нему, ако не се покае.

Господ ревнува за заповедите и наредбите Си и Словото Му непременно ще се изпълни на определеното от Него време за всеки от нас. Затова нека внимаваме как и какво учим човеците.

Покриването на жените в църква е една от най-лесните и най-малките заповеди на Господ. И ако жените не искат да покриват главите си, когато се молят, не означава ли това, че предизвикват Божия гняв върху себе си с презрението на заповедта Му? Много жени правят това от незнание, затова пък пастирите и свещениците са длъжни да подканят онези, които са прекрачили молитвения дом, да покриват главите си, ако искат да получат благословение.

Веднъж, по време на причастие, видях в църквата "Света Троица" как няколко жени даваха кърпи на гологлавите и любезно им обясняваха, че трябва да покриват главите си. Добре ще бъде, ако по всички църкви се намерят християнки, които да последват примера им.

В храма паметник "Св. Ал. Невски" влезна морски офицер под ръка с жена. Той беше с шапка на главата. Един младеж му каза: "Другарю офицер, намирате се в Божия храм, моля ви свалете си шапката". Офицерът отговори: "Аз съм служебно лице и няма да си сваля шапката". Младежът продължи: "Тогава напуснете Божия храм!" Офицерът се завъртя обратно с жената и, като вдигнаха високо и гордо главите си, напуснаха Божия храм. Защо младежът не направи забележка и на жената, която беше гологлава, да покрие главата си?

ПРОМЯНА НА УБЕЖДЕНИЕТО

Много християни мислят, че ако тяхното убеждение противоречи на Светото Писание, Бог няма да им държи сметка. Те не разбират, че това е чисто неверие.

Една сестра ме помоли да положа ръце и да се моля за нейното изцеление. Казах ѝ да покрие главата си, а тя ми отговори, че нямала такова убеждение. През нощта сънувала, че дошли двама мъже и единият ѝ казал: "Когато се молиш или пророкуваш, покрий главата си." Другият ѝ подал една ленена забрадка, но тя не я приела, а отговорила: "Нямам такова убеждение". Следващата нощ отново сънувала същите мъже. Тя почувствала, че са много силни и имат голяма власт. Единият ѝ казал: "В България има двама мъже, които говорят и служат с помазание. Когато те престанат да говорят, ще дойде изстребител и всички жени, които се молят и пророкуват с непокрита глава, ще бъдат изстребени. Само десет процента от жените в България ще се спасят". Тогава тя грабнала забрадката и покрила цялата си глава. Мъжът ѝ казал: "Не покривай лицето си, защото това означава смърт. Покривай само главата си". На другия ден видяла същата забрадка на пазара и си я купила. Когато покрила главата си в църквата, около нея се струпали сестри, които ѝ викали: "Махни тоя парцал от главата си", но тя не се уплашила от тях. Сега се моли и пророкува с покрита глава, защото Господ ѝ помогна да промени убеждението си.

V. МОЛИТВАТА

СПАСИ ТОВА ДЕТЕ!

Беше през май 1963 година, когато сънувах този сън, но и сега като че ли го виждам пред очите си.

Намирах се в непроходима, гъста и тъмна гора. След като вървях известно време, озовах се на малка полянка, на която имаше един километричен камък. Продължих пътя си през гората, но след малко пак се намерих при километричния камък на същата полянка. Мислех си: "Хората казват, че в тъмнината се въртят все на едно място, защото правят с десния си крак по-големи крачки". И като тръгнах, започнах да правя по-големи крачки с левия крак, за компенсация, но след малко се намерих пак на същата полянка, при километричния камък. Изпаднах в отчаяние. Сега си мислех: "Правил съм по-големи крачки с левия крак и затова съм се завъртял и стигнал пак до камъка". Нямаше изход. Реших да викам за помощ. Поех дълбоко въздух и силно извиках: "Няма ли кой да ми покаже пътя-а-а-а!" Изведнъж гората се освети и стана светло, като по пладне. Видях една малка пътека и над нея грамаден, величествен бял човек. Неговото присъствие донесе светлината. Той ми показва пътеката с ръката си и сам тръгна по нея. Излязохме от гората и застанахме пред една голяма врата, на която пишеше "Гробница на велики хора". Вратата се отвори и ние минахме през гробищата. Там, върху надгробните плочи, прочетох имената на някои велики хора. Излязохме от гробищата и се намерихме пред голяма и буйна река. Върху нея беше построен мост и ние минахме по него на другия бряг на реката. Тръгнахме по течението. На отсрещния бряг видях едно дете. То се подхлъзна и падна в реката. Тогава белият човек посочи с ръката си детето и като че ли искаше да ми каже: "Няма ли да спасиш това дете?" А аз му казах: "Не мога да плувам. Хвърля ли се във водата, и аз ще се удавя. Но ти си много силен и можеш да го спасиш. Моля ти се, спаси това дете". Тогава той простря ръката си над водите, хвана детето, вдигна го във въздуха, задържа го малко над реката, за да се изцедят дрехите му, и после го постави на брега до нас.

Ликувах от радост, като гледах спасеното дете. Помислих си: "Никой няма да ми повярва, че съм срещнал толкова голям и велик човек". Реших да се премеря на височина с него, за да казвам на хората колко е висок. Оказа се, че съм на височина някъде до коляното му. Някои казват, че мярката и височината на Архангелите е три пъти по-голяма от човешката. Кой беше - не мога с положителност да твърдя, но вярвам и съм сигурен, че всеки, който извика за помощ, за да намери ПЪТЯ в живота, който е път към Исуса Христа, той непременно ще му се притече на помощ, както и на мен - да намеря пътя към Исуса.

От картината със спасяването на детето разбрах, че ние нищо не можем да направим. И не само че другите не можем да спасим, но при такива опити е сигурно, че и себе си може да погубим. Но молитвата ни към Силния, Който може да спаси, може да стане причина мнозина наши близки, приятели и неприятели да намерят спасение.

НЕПРАВИЛНИ МОЛИТВИ

Видях в съновидение, че се намирам в Евангелска църква. Всички присъстващи бяха на молитва. От главите на молещите се излитаха бели светещи ракети. Пастирът бе коленичил с лице към хората. От неговата глава излетяха ракети и се удариха в главите на други хора. А от главите на другите излитаха ракети и се удряха в неговата глава или в главите на други хора. Само една единствена ракета излетя от главата на една стара, слаба жена и проряза тавана на църквата, като отлетя в небето. Тази жена се намираше накрая, до вратата на църквата.

Посетих наяве същата църква. Имаше молитвено събрание. Когато пастирът започна да се моли, в молитвата поучаваше и изобличаваше присъстващите, като че ли продължаваше проповедта си. Когато някои от миряните започнаха да се молят, противоречеа или поучаваха другите, като казваха: "...не така, Господи, а така...". Някои молителите стигаха дотам, че дори започваха да поучават и Бога.

Ако и ние в молитвите си поучаваме, укоряваме или хвалим човеците, за да ни чуят и похвалят някои от тях, не бива да чакаме награда от Бога. Между евангелистите има израз: "Молитвите ни не стигнаха по-високо от тавана". За съжаление съновидението показва, че молитвите в тази църква в повечето случаи са такива. А когато правим молитви в църквите, за да се похвалим пред човеците, че сме много набожни или духовни, изпълнява се Словото Христово върху нас, което ни нарича лицемери: "И кога се молиш, не бъди като лицемерците, които обичат да се спират по синагоги и по кръстопътища да се молят, за да се покажат пред човеците. Истина ви казвам, те вече получават своята награда. А ти, кога се молиш, влез в скришната си стая и, като си заключиш вратата, помоли се на твоя Отец, Който е на тайно; и твоят Отец, Който вижда в скришно, ще ти въздаде наяве. А кога се молите, не говорете излишно като езичниците; защото те мислят, че в многословието си ще бъдат чути; прочее не бивайте тям подобни; защото вашият Отец знае, от какво имате нужда, още преди да поискате от Него" /Мат. 6:5-8/.

ПРОСЯЦИТЕ

Веднъж видях в съновидение, че влизам в Евангелска църква. На вратата ѝ стоеше един военен. Той ми отвори вратата и, като погледнах вътре, видях, че хората бяха облечени в дрипи. Почудих се и погледнах към военния, а той рече: "Превърнали са се в просяци.

Царски синове и дъщери са, а само викат: "Дай, дай, дай Господи!" Царският син има и притежава всичките богатства на своя баща. Той се ползва от тях, но раздава и на другите". Как сме с молитвата? За кого се молим, за другите или за себе си? За духовни или за земни блага? Вярваме ли, че по-блажено е да даваме, отколкото да получаваме? Вярваме ли, че Божието обещание - ако търсим първо небесното царство, всичко останало ще ни се прибави - е вярно и истинно или се

съмняваме? Или гледаме да получим за себе си всичко земно и материално, като викаме към Бога: "Дай апартамент, дай лека кола, дай вила, дай лека работа с много пари, дай богат съпруг или съпруга, дай командировки в чужбина и т.н.". И като нямаме вяра, че това, което Господ е казал, е истина, правим Го лъжец, а понеже Той на лъжци и оскърбители не дава благодат, лишаваме се от небесното царство, но губим и земните блага. Викаме и просим за земното, но не чакаме да го получим, според Христовото условие, и затова не получаваме, защото зле просим и се превръщаме в просяци.

СТИГА СИ ХЛЕНЧИЛ

Веднъж ме поканиха да отидем в провинцията да се молим за изцелението на няколко болни жени. През нощта в съновидение ми беше показано, че те са демонично натоварени. Виждах демоните като черни животни, големи като слонове.

Като се събудих, молах се Господ да ме покрие с кръвта Си през тези дни, за да нямат демоните достъп до мен, понеже се уплаших от големината им. Заспал съм и пак чувам глас от небето: "Стига си хленчил. Има ли случай да си отишъл при болен и да не съм те покрил?"

Тази моя молитва представляваше декларация на неверие и съмнение, които идваха от страха. Често се случва да принасяме такива молитви пред Бога без да се съобразяваме, че те Го наскърбяват, поради неверието ни. Когато се молим в присъствието на демонично натоварени и обладани, често се чуват молитвите на вярващите, които повтарят: "Кръвта, кръвта, кръвта". След това съновидение те ми звучат като: "Страх ме е, страх ме е", или "не вярвам, не вярвам, че Бог ще ме запази от демона и не ще му позволи без причина да ме нападне". Трябва да знаем, че ако не уточним чия кръв призоваваме, няма да получим защита, защото има различна кръв - на животни, на хора и на човеци с имена Исус. Необходимо е да сме точни - "Кръвта на Господа Исуса Христа".

Никой да не подценява силата на Иисусовата кръв, но тя трябва да се употребява за измиване на греховете ни и тогава, когато имаме действително нападение, а не безразборно, което довежда до подценяването ѝ.

ДИШАНЕ С ПРОТИВОГАЗ

Видях в съновидение, че ме заобиколиха няколко млади мъже и ми казаха: "Искаш ли да отидеш на планетата Марс и там да живееш известно време. Там няма достатъчно въздух, но ще дишаш с противогаз". Отговорих им: "Не искам, защото не мога да живея без да дишам въздух. Само с кислород се задушавам. Когато в казармата се налагаше да използвам противогаз - едвам издържах".

След този сън ми предложиха да замина на работа в чужбина, но там нямаше да имам възможност за молитва. Молитвата е дишането на душата. Без молитва човек е духовно мъртъв.

Ето какво казва свети Йоан Кронщадски в книгата си "Моя живот во Христe" за молитвата: "Какви сме с хората? Понякога хладни, без участие на сърцето. От задължение изказваме нашите молби, похвали, благодарения или правим нещо за хората; но когато правим всичко това с топлина и с участие на сърцето, има ли разлика? Понякога правим всичко лицемерно, а друг път, искрено. Така нееднакви биваме и с Бога. А не трябва така. Трябва с цялото си сърце да изказваме на Бога славословия, благодарения и прошения; трябва винаги от цялото си сърце да вършим каквато и да е работа пред Него; с цялото си сърце да Го обичаме и да се надяваме на Него.

Лукавият се старае да разсипе молитвата ни като пясъчен насип, да отдели думите ни, като сух пясък без влага и без свързка, т.е. без топлина и сърдечност. Молитвата - ту е храм върху пясък, ту е храм върху канара. На пясък строи този, който се моли без вяра, разсеяно и хладно - такава молитва, сама от себе си се разсипва и не принася никаква полза на молящия се; на канара строи този, който по време на цялата си молитва има очи, вперени в Господа, и Му се моли като на Жив, лице с лице беседва с него... Понякога в продължителната молитва, само няколко минути от нея са истински угодни на Бога и представляват истинската молитва, истинското служение на Бога. Главното в молитвата е близостта на сърцето до Бога, свидетелствуваща за сладостното Божие присъствие в душата.

Помни, че думите на молитвата са велики думи, които служат за утешение на християните и за надеждата ни, които неща са също велики. Затова трябва да се произнасят с особена сила и с особено ударение."

ВЯРАТА Е ПОСЛУШАНИЕ ПРИ НЕВЕРОЯТНОТО

Лесно е да вярваме в нещо, което ние можем да направим. Такава вяра имат и безбожниците. Когато техният началник им заповяда да направят нещо според възможностите си, те го правят. Такава вяра няма нищо общо с вярата на християните във Всемогъщия. Бог иска от нас да вярваме в невъзможното, което за Него винаги е възможно. Само такава вяра е в състояние да прослави Бога.

Именно с такава вяра Ной строеше ковчега, Авраам принасяше в жертва Исаак, израилтяните преминаха през Червеното море като по суша и обикаляха Ерихон, докато паднаха стените му. Давид порази Голиат. Самсон събори двореца на филистимците. Тримата младежи се разхождаха из горещата пещ. Апостолите преобразиха света и т.н.

Бог иска и от нас такава вяра в Него. Това разбрах от няколко съновидения.

УДАРИ ВЪЛКА И СЪБЛЕЧИ ОВЦАТА

Видях в съновидение, че около манастирчето "Света Троица" пасат няколко стада овце. В небето се чу глас: "Вълци нападат стадата". Тогава пастирите, като се качиха всеки на по един червен кон, препуснаха към селото и изоставиха стадата... Сред едно от стадата се появи висок светец човек в облекло на пастир. Наблизо имаше греда, голяма колкото стълбовете за осветление. Към стадото тичаше едър като магаре черен вълк. Човекът - Добрият Пастир, ми каза: "Вдигни гредата и удари с нея вълка". Гредата, по човешки погледнато, не биха могли да вдигнат и десет силни мъже, но без да умувам отидох и се опитах да я повдигна. Тя се оказа много лека в ръцете ми. По това време вълкът приближи до стадото. Аз пуснах гредата над него и тя го удари, като го сплеска към земята. Отидох при вълка и видях, че от него е останала само кожата му. Тогава Пастирът ми каза да съблека една от овцете, като я показа. Мислех си, че ще трябва жива да я одирам и тръгнах към нея. Тя пасеше заедно с другите овце. Започнах да я разглеждам и видях, че от главата до опашката ѝ на гърба имаше цип. Дръпнах ципа и кожата ѝ падна. От нея излезе една изцапана свиня и, като се видя съблечена, уплаши се, побягна и напусна стадото.

Гледах светеция бял Пастир и се възхищавах на красотата и величието Му. Разбрах, че Той прави невъзможното много по-леко от обикновеното и възможното.

ПРЕГРАДИ РЕКАТА

Пак в съновидение видях, че се намирам на брега на голяма, колкото Дунав, река. Брегът беше пустинен и от него започваха пясъците и дюните на голяма пустиня. Към мен идваше човек и когато се приближи, видях, че това е Господ Исус Христос. Той се спря и каза: "Изпита си издържал. По теория - добър, а по практика - отличен. А сега прегради реката ". И като простря ръката Си, показа голямата река. Ако друг би ми издал такава заповед, никога не бих тръгнал да преграждам реката. Но при мен стоеше и ме наблюдаваше Господ Исус Христос и аз изпитвах такава радост, че ми беше все едно какво ще работя, само да изпълнявам това, което Той казва. Видях на брега струпани много камъни. Отидох, взех един голям камък, занесох го до брега и го хвърлих в реката. Водата веднага го покри и погълна. Върнах се обратно и взех втори камък, като си мислех: "Много трябва да се работи, за да преградим реката". Но когато се обърнах, видях че реката е преградена с голяма язовирна стена. Минахме по нея на другия бряг и се отправихме към една църква. Встрани от църквата имаше малка стая. Влезнахме там. Дойдоха двама свещеници. Господ Исус Христос подаде на единия от тях свещник и каза: "Никодиме, иди ми донеси светлина от храма!" Свещеникът излезе и след малко се върна със запалени свещи върху свещника, но щом влезна, в стаята настана мрак.

Кой прегради реката? Аз ли? Това е Божието дело. Бог иска от нас да хвърлим първия камък - да започнем. Да кажем две думи за Иисуса, а по-нататък Св. Дух ще свърши цялата работа.

Какво искаше да каже Господ за светлината, която донесе свещеникът от храма? Много църкви и свещеници се намират в същия мрак.

VII. ГЛАСЪТ НА СВЕТИЯ ДУХ

НЕ ГИ ПОЗДРАВЯВАЙ!

"Всякой, който престъпва Христовото учение и не пребъдва в него, няма Бога; който пребъдва в Христовото учение, той има и Отца и Сина. Който дохожда при вас и не донася това учение, него не приемайте у дома си и не го поздравявайте; защото, който го поздравява, участва в неговите лоши дела" /II Иоан 1:9-11/.

Веднъж на молитва забелязах колко горещо се молеше една жена. Чух я да казва: "Иисусе, миличък, помогни". Мислех си, че нейната гореща молитва е резултат на голямата ѝ любов към Господа. А аз се чувствах студен и си мислех, че това е също резултат на липсата на любов в сърцето към Господа. Казах си: "Господи, аз не Те обичам. Но какво съм виновен аз? Ако ти не вложиш в сърцето ми любов към Тебе и хората, аз и това не мога да имам".

Работех в един завод. Сутринта, като отивах на работа, пак ме занимаваше този въпрос: "Можем ли да обичаме, ако Бог не даде в сърцето ни обич". Струваше ми се невъзможно да обичаме по заповед, а точно такива са двете заповеди на любовта - любов към Бога и ближния, на които се крепят пророците и Закона. Когато стигнах до вратата на цеха, където работех, внезапно чух глас, който каза: "Като влезнеш, не ги поздравявай!" Огледах се наоколо - нямаше никой. Отворих вратата и влезнах. Работниците бяха се събрали на куп в средата на цеха и слушаха какво говори един от тях. Доближих се, без да ги поздравявам и се заслушах в думите му. Това бяха хули и клевети против Света Богородица и против Господ Иисус Христос, а говорещият бе човек с нечисти уста. Гледах го и си мислех: "Господи, позволи ми да наруша заповедите на Евангелието Ти и да ударя този нечестивец в зъбите, за да го накарам да замълчи". Тогава отново чух същия нежен глас да ме пита: "Защо ще го удрияш, нали не Ме обичаш?" Отдръпнах се встрани и сълзи изпълниха очите ми. Казах: "Господи, Ти всичко знаеш, а ние нищо не знаем. Ние дори не знаем кого обичаме и кого не обичаме".

Колко пъти сме настроени срещу някой наш близък, но ако внезапно научим, че го е сполетяла беда или го е връхлетяло нещастие, изведнъж сърцето ни трепва и ние разбираме, колко много сме се заблуждавали, като сме имали лошо чувство към човека, когото всъщност сме обичали.

Всичко съдейства за добро на онези, които обичат Господа, казва Светото Писание. Господ употреби хулите на един атеист, за да ми даде

урок и да ми покаже, че това, което сатана се стремеше да ми внуши, - че не обичам Господа - е лъжа.

Същият хулител пострада и трябваше да изкупува вината си.

ИЗТУПАЙ ПРАХА ОТ ДРЕХИТЕ СИ!

Веднъж бях изпратен да предупредя вярващите в Петдесятната църква за някои неща. Когато слязох от тролея и тръгнах по улица "Зъбчето", заговори ми гласът на Св. Дух и каза: "Като станеш да свидетелстваш, ще те прекъсне един пастир от провинцията, който гони Моя верен свидетел Юсуф. Попитай го дали поема отговорността върху себе си. Ако каже, че поема, тогава изтупай дрехите си и кажи: "И праха, който е полепнал по дрехите и нозете ми, оставям ви го", и излез оттам".

Като влезнах в църквата, поразгледах хората, но не видях никакъв пастир от провинцията. Мина и проповедта, а обикновено дават думата на гостите, затова си казах: "Сигурно този глас не е от Бога, щом като няма такъв човек". В края на службата дадох право на свидетелства. Казах това, което трябва да предам. Тогава от първия ред стана един човек и ме прекъсна. Това бе същият пастир от провинцията, който гонеше Юсуф. Стъписах се, че това, което чух, се изпълнява. Какъв маловедец съм! Пастирът каза, че всичко, което говоря, не е от Бога, а аз съм го съчинил. Забравих за предупреждението. Като свърши службата, излязохме на двора. Той също дойде при мен и ми каза: "От колко време четеш Библията?" "Отдавна", отговорих аз. "Трябва да ти обясня някои неща, каза той, - виденията и съновиденията са от Стария Завет". Сега изведнъж си спомних и го попитах: "Поемаш ли отговорността за това, което ще стане, върху себе си?" Той млъкна, завъртя се кръгом и избяга в църквата.

След няколко дни отново се срещнахме у една вярваща. Той се опита да ме убеди, че сънищата и виденията не са от Бога. Че днес Бог говори само чрез писаното Слово Божие и че в Новия Завет те са отхвърлени. Попитах го: "Сънят на Йосиф, в който Ангел Господен му каза да вземе детето и майката и да бяга в Египет, от Стария Завет ли е?" Той отговори: "Да, от Стария Завет е. Новият Завет започва след кръщението на Исуса Христа в реката Йордан". "Не е така, но да приемем, че си прав. Апостол Петър видя във видение плащеница с влечуги и нечисти животни да слизат от небето и чу глас. Корнилий видя Ангел от Господа, който му каза да извика ап. Петър да му говори. Апостол Павел видя по пладне видение, което го заслепи, а после един македонец, който го повика да отиде при тях, за да им благовества. Ап. Йоан видя във видение цялото Откровение. Всичко това от Стария Завет ли е?" Пастирът скочи разярен и се развика: "Ти за какъв се мислиш бе? Да не си апостол? Какво ще се сравняваш с апостолите". Кротко му отговорих: "

Не се сравнявам с апостолите, а те питам: това, което видяха апостолите, от Стария Завет ли е или е от Новия Завет?" Той се повъртя, помисли, помисли какво да ми отговори и най-после продума малко променен: "Брат, аз много те обичам". Не му казах, а само си помислих: "Горе - долу толкова, колкото Саул обичаше Давида".

След няколко дни дойде при мен един вярващ и ми каза: "Пастирите знаят, че дарбите са за Новия Завет, но у нас са забранени". Попитах го: "Кой ги е забранил?" "Властите, властите", каза той. Следващата нощ в съновидение видях този човек - окован в една желязна клетка. Дяволът бе го оковал чрез страха.

Веднъж покойният Йончо Дрянов се изказал за дарбите на Св. Дух. Той казал, че фалшивите дарби и имитации на дявола точно затова се промъкват в църквите, защото ги няма истинските дарби. Би ли се промъкнал лукав дух да мами хората, ако имаше дарбата за разпознаване на духовете в църквите? Поздравих го за това изказване в защита на дарбите, а той ми се оплака, че веднага го извикали в канцеларията и така го накастрили, че вече не смеел да се обади по църквите.

Някои хора искат да превърнат църквите в клубове по теория на християнството или в музеи. Може и да успеят. Но на Църквата Христова "портите адови няма да ѝ надделеят" - това е казал Господ, Който има цялата власт на небето и земята и то не може да се промени от напъна на атеистите. От дарбите много се страхуват предателите - съвременните потомци на Иуда Искаротски, понеже съвестта им е гузна и се страхува от изобличение.

Божията воля относно виденията и съновиденията можем да разберем от Светото Писание, което казва: "Без откровение свише народът е необуздан..." /Пр. 29:18/. А противници винаги е имало и ще има дотогава, докато дойде краят и бъдат погълнати в огненото езеро, ако не се покаят навреме.

НЯМА ДА ИМ ПОЗВОЛЯ

Постехме и се молехме дълго време за развързването на едно обладано момиче. Най-после Господ ми каза насъне: "Няма да я изцеля, докато майката и дъщерята не се покаят". Казах това на майката, а тя като че ли ми се разсърди. Търсили бяха различни средства за изцелението на болната. Пращаха я в Югославия на лечение, но нямаше подобрение. След около пет години срещнах отново майката. Научих, че сега дъщеря ѝ е на лечение в Швеция. Молих се пак Господ да помогне на това нещастно момиче. То е свързано и беше ми показано, че в него има два бяса, които няма да напуснат, докато двете с майка ѝ не се покаят и не оставят греха. Молах се въпреки всичко Господ да я изцери, защото страданията ѝ бяха страшни. Веднъж минавах с трамвая покрай тях и си спомних отново за

болната. Пак мислено се молах Господ да покаже милост. Тогава чух глас, който каза: "Няма да им позволя да тъпчат Закона Ми".

Господ Иисус Христос ни показа по-лесен път за изпълнението на Закона Божий - двете заповеди на любов към Бога и любов към ближния. Обаче Той на никого не е разрешил да краде, лъже, убива, прелюбодействува и т.н. Напротив, в Новия Завет изискванията към вярващия са много по-големи на пръв поглед, но чрез това изпълнението на заповедите става много по-лесно.

"Слушали сте, че бе казано на древните: "Не убивай; а който убие виновен е пред съда". Аз пък ви казвам, че всеки, който се гневи на брат си без причина, виновен ще бъде пред съда; а който каже на брата си: "Рака" /празноглав, смахнат/, виновен ще бъде пред синедриона /върховно съдилище/, а който пък каже: "безумнико", виновен ще бъде за геената огнена... Слушали сте, че бе казано на древните: "Не прелюбодействуй". Аз пък ви казвам, че всеки, който поглежда на жена с пожелание, вече е прелюбодействувал с нея в сърцето си" /Мат. 5:22-28/. Казано бе също: "Ако някой напусне жена си, нека ѝ даде разводно писмо". Аз пък ви казвам: "който напусне жена си, не поради прелюбодеяние, той я прави да прелюбодействува; и който се ожени за напусната, той прелюбодействува" /Мат. 5:31,32/.

Слушали сте още, че бе казано на древните: "клетва не престъпвай, а изпълнявай пред Господа клетвите си". Аз пък ви казвам: да се не кълнете никак: нито в небето, защото е престол Божий; нито в земята, защото е подножие на нозете Му; нито в Иерусалим, защото е град на великия Цар; ни в главата си се кълни, защото не можеш направи ни един косъм бял или черен. Но думата ви да бъде: да, да; не, не, а каквото е повече от това, то е от лукавия. Слушали сте, че бе казано: "око за око, и зъб за зъб". Аз пък ви казвам да се не противите на злия човек; но ако те плесне някой по дясната буза, обърни му и другата. На тогава, който би поискал да се съди с тебе и да ти вземе ризата, дай му и горната дреха. И който те принуди да вървиш с него една миля, върви с него две. Томува, който ти проси, давай, и не се отвърщай от оногова, който ти иска назаем. Слушали сте, че бе казано: "обичай ближния си и мрази врага си". Аз пък ви казвам: обичайте враговете си, благославяйте ония, които ви проклинат, добро правете на ония, които ви мразят, и молете се за ония, които ви обиждат и гонят, за да бъдете синове на вашия Отец Небесен; защото Той оставя Своего слънце да грее над лоши и добри, и праща дъжд на праведни и неправедни. Защото, ако обичаме ония, които вас обичат, каква вам награда? Не правят ли същото и митарите? и ако поздравявате само братята си, какво особено правите? Не постъпват ли тъй и езичниците? И тъй, бъдете свършени, както е свършен и Небесният ваш Отец" /Мат. 5:33-48/.

Това е мнението на Господа Иисуса Христа за Божиите заповеди. Нима от Неговите думи можем да допуснем, че Той ги отхвърля? Напротив, подсилва значението им и хвърля светлина върху тях, за да можем ние, простосмъртните, да ги разбираме правилно и да ги изпълняваме по-лесно чрез Неговата помощ.

НАЙ-ВАЖНО ЗА НАС Е ПОСЛУШАНИЕТО

Веднъж ме предупредиха, че ще ме командирова на изложба в Одеса, СССР. Наскоро бях повярвал и четох Новия Завет. Сигурно съм чел за изкушението на Иисуса в пустинята. Бях седнал по обед на едни ламарини и си мислех: "Сега дяволът ще ме развежда по света да ми показва царствата си, за да ме накара да му се поклоня, но аз няма да отида в тази командировка. Отказвам се от дявола". Тогава станех и при ставането се ударих така силно по главата, че искри ми излязоха от очите. Хванах се за главата и седнах обратно. После погледнах нагоре и видях, че съм се ударил в куката на крана. Кранистката бе докарала крана до стълбата, за да отиде на обед, и куката се оказала точно над мен. От челото ми потече кръв. Седнах и си мислех: "Господи, защо ме спря да отида и да кажа, че се отказвам от тази командировка?" Тогава чух Господния глас: "Когато Ме отведе Духът, за да бъда изкушаван в пустинята, Аз съпротивлявах ли се?" Изведнъж всичко разбрах - най-важно е послушанието.

Като виждаха раната на челото ми, някои вярващи казваха: "Дяволът те е ударил". "Не, казвах аз, Господ допусна сам да се ударя, за да се опомня и разбера, че най-важно за мен е послушанието".

Има и много други случаи, когато гласът на Св. Дух е стигнал до мен, за да ме стресне, да ме спре, да ме накара да се опомня и дойда до послушание на Неговото Слово. За всичко това много Му благодаря, защото виждам в действията Му голямата Му и непрестанна грижа да ме пази от злото и ме насочва към доброто. Слава на името Му. Амин!

VIII. ИЗПИТИТЕ

"Блажен е оня човек, който търпи изкушение, защото след като бъде изпитан, ще получи венеца на живота, що Господ е обещал на ония, които Го обичат" /Иак. 1:12/.

Ние, християните, сме ученици на Господа през всичките дни на живота си и често сме подлагани на различни изпити. Който е подготвен по-добре, по-лесно взема изпитите си. Затова е необходимо непрестанно да се учим и нищо в нашия живот да не считаме за малоценно и нищожно или недостойно за внимание, защото чрез него може да не издържим изпита.

ЗАЩО НЕ СЕ УЧИШ?

Видях в съновидение, че се намирам в класна стая с много ученици. Учителят ме вдигна и ми зададе два въпроса. Мълчах, защото не само че не знаех урока си, но и въпросите не разбирах. Тогава Той каза: "Защо не се учиш? Знаеш ли колко много изпити ти предстоят. Сега

минаваш във втори клас по милост, но ти трябва да се учиш, защото ти предстоят изпити".

Това беше наскоро след като повярвах. Оттогава минаха много години, през които продължавам да се уча, но често бивам подлаган на различни изпити. Неотдавна насън се видях пак ученик и получих заповед от учителя: "Продължавай да се учиш!"

Невярващите понякога питат: "Не научихте ли я тази Библия? Докога ще се учите!" Вярвам, че Библията е неизчерпаем източник не само на знания и мъдрост, но и на сила и живот и ние трябва да я изучаваме и да се ползваме от нея през всичките си дни. Нашият Господ Иисус Христос свидетелства за силата на думите Си: "Думите, що ви говоря, са дух и живот" /Иоан 6:63/. Нашият учител, Христос, ни обучава не само с думите на Библията, които не са обикновени, а Божии думи, но и непосредствено с различните дарби и служения на Св. Дух, Който ни говори и ръководи чрез видения, съновидения, чрез обстоятелствата, Божествените изцеления, чудесата, знаменията и т.н. И най-често чрез пряк отговор на нашите молитви.

ПРОДЪЛЖАВАЙ ДА СЕ УЧИШ!

Наскоро видях, че съм ученик. Учителят застана срещу нас и започна изпита. Вдигна един приятел и го попита: "Искаш ли да влезеш в небесното царство?" Той отговори: "Да, искам". "Искаш, но се преструваш и лъжеш. А лъжци в небесното царство не могат да влезнат". След това вдигна друг приятел и го попита: "Искаш ли да влезеш в небесното царство?" "Да, искам", каза той. "Искаш, а крадеш. Крадци в небесното царство не могат да влезнат". После се обърна към една ученичка: "А ти искаш ли да влезеш в небесното царство?" "Старая се", отговори тя. "Стараяш се, а прелюбодействаш. Не знаеш ли, че нищо нечисто няма да влезне в небесното царство. И докога мислиш да се оскверняваш?" Ученичката се наведе и сложи главата си на пода така, че да не я виждаме коя е. Тогава учителят, чиито очи светеха като прожектори и ни осветяваха, се обърна към всички и каза: "Сега ви казах само някои ваши грехове и вие се срамувате, а как ще устоите пред съда, където всичките ви беззакония ще станат явни!" Накрая вдигна мен и каза: "А ти продай имота си и продължавай да се учиш!"

ЩЕ ТЕ НАПРАВИМ ВЕЛИК ЧОВЕК

В едно съновидение Господ ми посочи трите най-силни оръжия на сатана против нас. Видях, че дойдоха при мен две жени и един мъж. Едната жена беше дебела и грозна. Тя каза: "Ако се ожениш и ни слушаш, ще те направим велик човек". "Коя сте вие?" - попитах. Тя извади една връзка ключове и, като ги разтърси пред мен, каза: "Мога да отворя всяко женско сърце. Която жена пожелаеш, ще бъде твоя. Не вярваш ли? Опитай и ще видиш, че е така".

Тогава се обърнах към мъжа и го попитах: "Вие кой сте?" Той отговори: "Аз увенчавам човеците със слава и величие. Ако тръгнеш с нас и ни слушаш, ще те прославя и ще станеш много велик".

"А коя сте вие?", попитах накрая красивата руса жена. "Аз разпределям богатствата между човеците. Ако тръгнеш с нас и ни слушаш, ще те направя много, много богат". Тогава тя отвори ръката си при лицето ми. В нея имаше буца злато, което светеше.

Отстъпих от тях няколко крачки и извиках: "Махнете се от мен, сатани!"

Тогава те казаха в хор: "Ние ще те приспим и ще направим с теб, което сме решили". След това започнаха да хвърлят камъни срещу мен. Красивата жена хвърляше буци злато. Уплаших се и си помислих: "Господи, опази ме да не ме ударят, защото, ако ме ударят, може да ме приспят". Видях, че камъните, които летяха срещу мен, като че ли се удряха в невидима стена и падаха в краката ми. Взех няколко от тях и започнах да хвърлям. Ударих дебелата жена в гърдите. Камъкът отскочи и се чу метален звън. Ударих и мъжа по главата. Същото се повтори. Те казаха: "Нищо не можеш да ни направиш с тези камъни. Ние сме бронирани". Тогава изведнъж видях, че от дясната ми страна застана някой и, като ми подаде едно дърво, подобно на дръжка за лопата, каза ми: "Удари ги с това!" Изтичах и ударих дебелата жена по главата. Тя изпищя и побягна. Побягнаха и другите. Настигнах мъжа и го ударих по гърба. Той също изпищя. Младата жена бягаше много бързо. Всички изчезнаха.

Какво представляваха тези трима души? Идеи или духове? Три силни оръжия в ръцете на сатана, чрез които държи в ръцете си целия свят и погубва милиони човешки души.

Дебелата и грозна жена представлява блуден дух - похотта на плътта. Доколко този дух владее човеците разбрах от един разговор с лекари, които твърдяха, че ако човек не се съобразява с плътските си похоти, може да полудее или да се разболее от много болести. Каква голяма и грозна лъжа, чрез която сатана държи в подчинение целия невярващ свят, а тези "лекари" използват като служители и рекламатори на разврата. Разтлението на света, което залива всички страни и народи в последно време, ясно ни показва сатанинската сила на този дух. Той води и българите към морално падение на нацията. В една листовка, издадена от Кожно-венерическия диспансер, се твърди, че около 75% от българските жени са регистрирани като боледували от кожно-венерически болести, които в повечето случаи са резултат на извънбрачно полово съжителство. Още в списание "Пламък", книжка 2 от 1981 година, се изнасят факти като този, че в България всяка година се раждат около 30 000 извънбрачни деца. И тази цифра постоянно се увеличава. Един приятел в писмото си ме моли да му помогна в издирването на сина му. Те били бездетни и си отгледали такова дете.

Когато се завърнал от казармата, съседите му казали, че това не са родителите му. Оттогава изчезнал. Не са по-малко и децата, които са психически травмирани вследствие на разтрогнатите бракове, повечето от които се разтрогват поради прелюбодеяние. Един пастир ми разказа, че през цялата 1900 година в България са регистрирани само 23 /двадесет и три/ разтрогнати брака, а само за един ден на 1981 година в София, са разнесени 140 /сто и четиридесет/ покани за бракоразводни дела. Можете да си представите каква е картината за цялата страна и колко в морално отношение е пропаднал народът ни за 80 години. Някои се учудват на природните бедствия и наказания, възмушават се и питат - защо? Защото около един милион нещастни деца се изправят пред Бога и техните ангели искат възмездие за безумието на родителите им. Нима това не е морално падение на нацията? Но само при нас ли е така? Целият свят се залива от вълна на разврат и падение. Това е един от белезите за последното време, описан в Библията. Времето, което наподобява на онова, преди потопа. Сатана се стреми чрез блудния дух да изврати човешката природа и да направи човека подобен на бесовете и демоните.

Мъжът символизира духа на житейската слава. Реки от човешка кръв е пролята, заради това безумие. Сатана оспорва славата, която принадлежи единствено на Бога. Той внушава на човека да се стреми към славата и така да направи от себе си един бог. Всяка житейска слава преминава и отива в забрава, но в деня на страшния Божи съд ще лъсне обратната страна на медала и всички ще видят на колко беззакония и мерзости се е държало всяко земно величие. Ония, които са предпочели смирението и прославянето на Бога, ще се удостоят да пребъдват вечно живи в присъствието Му, Чието Слово пребъдва вечно и Чията слава не увяхва.

Младата жена символизира духа на сребролюбieto. Кражбата, измамата, изнудването, комарджийството, наркоманията, пиянството, проституцията и всички други стремежи към плътски удоволствия са оръжия в ръцете на този дух. Светото Писание казва: "Защото корен на всички злини е сребролюбieto, на което предавайки се, някои се отклониха от вярата и си навлякоха много мъки" /I Тим 6:10/.

Нека всеки провери сърцето си - дали тези духове не са се настанили в него и не го ли водят към гибел. Оръжието срещу тях е Словото Божие и молитвата. Но колко от нас са се молили с думите на Псалмопевица: "Не ми давай богатства..." и съгласни ли сме да кажем на Бога: "Опази сърцето ми от стремеж към слава и величие". Ние всеки ден се срещаме с тези три сатанински духа или поне с един от тях. И според това - дали ги побеждаваме и се отказваме от съблазните им, или се оставяме да ни побеждават - издържаме или се проваляме на изпитите.

Апостол Павел съветва Тимотей и казва чрез това и на нас: "Голяма печалба е да бъде човек благочестив и доволен от себе си. Понеже нищо не сме донесли на света, явно е, че не можем нищо да изнесем. Като имаме прехрана и облекло, нека с това бъдем доволни. А ония, които искат да се обогатяват, падат в изкушение, в примка и в много безразсъдни и вредни похоти, които потопяват човеците в провала и погибел... Но ти, човече Божий, бягай от тия неща и стреми се към правда, благочестие, вяра, любов, търпение и кротост. Подвизавай се с добрия подвиг на вярата; дръж се о вечния живот, за който ти биде и повикан и изповяда доброто изповедание пред много свидетели" /I Тим. 6:6-9,11,12/.

Мечът на враговете, заплахата от смъртта, трудностите и лишенията, сиромашията и гладът са погубили много по-малко честни хора, отколкото тези три демона, чрез които сатана владее света. Много патриоти и революционери са се проваляли на тези изпити. По време на борбата си те показват чудеса от героизъм. Но когато победят враговете си и мислят, че с това са възтържествували идеите им, сатана ги изправа пред следващ изпит, на който не са устояли и враговете им и затова са се провалили. Красиви жени, земна власт и слава, материални богатства и земно благополучие... Малцина са, които устояват на тези изкушения. Господ Иисус Христос казва: "...тесни са вратата и стеснен е пътят, който води в живота, и малцина ги намират" /Мат. 7:14/.

А онези, които издържат изпитите си и упованието им е във Вечно съществуващия и всемогъщ Бог, ще наследят обещанията Му. Богословите твърдят, че Бог е дал чрез Словото Си над осем хиляди обещания на ония, които се надяват на Него и пазят заповедите Му. Само няколко от тях са записани в 90 псалом: "Който живее под покрива на Всевишния, той обитава под сянката на Всемогъщия и казва Господу: Ти си мое прибежище защита моя, Бог мой, Комуто се уповавам! Той ще те избави от примка на ловец, от изстребителна пораза, с перата Си ще те осени и под крилете Му ще бъдеш на безопасно; щит и ограда е Неговата истина. Няма да се уплашиш от ужасите нощем, от стрелата, която лети денем, от ходещата в тъмата язва, от заразата, която опустошава по пладне. До тебе ще паднат хиляда, и десет хиляди теб отдясно; но до тебе няма да се приближи: Само ще гледаш с очите си и ще виждаш отплатата на нечестивците. Защото ти каза: Господ е мое упование; Всевишния си избрал за твое прибежище; зло няма да ти се случи, и язва няма да се приближи до твоето жилище; защото ще заповяда на Ангелите Си за тебе, да те опазват във всички твои пътища: ще те понесат на ръце, да се не спънеш о камък с ногата си; аспида и василиск ще настъпиш, лъв и зей ще тъпчеш. "Задето той Ме възлюби, ще го избавя; ще го защита, защото позна името Ми. Ще повика към Мене, и ще го чуя; с него съм в

скърби; ще го избавя и ще го прославя, ще го наситя с дълги дни и ще му явя Моето спасение".

IX. СВЕТЛИНАТА

Светлината и тъмнината не могат да се търпят. Където идва светлина, тъмнината изчезва. Светото Писание говори на много места за светлината. Господ Иисус Христос казва за християните: "Вие сте светлината на света. Не може се укри град, който стои навръх планината. Нито запалят светило и го турят под крина, а на светилник и свети на всички вкъщи. Тъй да светне пред човеците светлината ви, та да видят добрите ви дела и да прославят Небесния ваш Отец" /Мат. 5:14-16/.

Колко често обаче нашата светлина е тъмнина и вместо да светим, ние димим и затъмняваме атмосферата около нас.

Спасителят каза, че всеки християнин трябва да наподобява светилник. Един такъв светилник, който се употребява за светене, е старата газена лампа.

ЛАМПАТА

В едно съновидение Господ използва газената лампа, за да ми покаже какво трябва да правя, за да светя.

Видях, че се намирам в един голям салон, пълен с офицери. До катедрата стоеше генерал, а един войник държеше в ръцете си газена лампа. Говореше войникът. Той обясняваше на офицерите: "Газената лампа се състои от резервоар за гориво, регулатор на фитила, фитил и лампено шише. За да свети лампата, в резервоара трябва да има чисто гориво, фитилът да бъде добре регулиран, а лампеното шише - здраво и чисто. Но дори и всичко да е в изправност, ако не се донесе огън отвън и се запали лампата, тя не може да свети".

Това беше съновидение. Какво искаше да ми каже Господ с него? Нека да приемем, че резервоарът е сърцето ни, фитилът - езика, а лампеното шише - съвестта ни. Горивото, това са нашите мисли, които ни водят към добри или лоши дела. Ако мислите ни са чисти, и делата ни ще бъдат чисти и лампата ни ще свети, но ако мислите ни са нечисти, делата ни също ще бъдат лоши, а лампата ще пращи и пуши. Ако фитилът е малък и светлината е малко, но ако е голям, тогава лампата започва да пуши вместо да свети. Ако сме светлината на света, а мълчим и не благовестваме, светлината ни е малко. Но ако много говорим, ще станем отегчителни и досадни и вместо да светим, ще започнем да пушим. Светото Писание казва, че в многото говорене грехът е неизбежен. Езикът ни трябва да бъде регулиран от ума и волята ни. Ние трябва да сме наясно, кога трябва да говорим и кога да мълчим.

Ако нашата съвест е будна, тя забелязва зараждането и на най-малкия грях още в сърцето ни и го изобличава, като го занася в подножието на Христовия кръст с думите: "Господи, премахни от

сърцето ми тази лоша мисъл и не ѝ позволявай да се превърне в дело".

Но ако съвестта ни е заспала, ние не виждаме кога се заражда грехът, оставяме го да порасне и го извършваме на дело. Постепенно съвестта ни прегорява и умира и ние считаме, че това не е грях. И сега, колкото и добре да е регулиран езикът ни, хората не желаят да ни слушат, защото виждат лошите ни дела. Фитилът гори добре, но шишето е опушено и няма достатъчно светлина.

Но колкото и чисти да са мислите ни, колкото и добре да е регулиран говорът ни, колкото и добри да са делата ни, ако Св. Дух не запали в сърцето ни огъня на вярата, ние няма да бъдем пламенни благовестители, носещи светлината на света, а само едни угасени лампи, без светлина и огън, каквито са всички отегчителни моралисти. Проповядване на морал, без да имаме сила за постигането му, е празен брътвеж и чисто лицемерие. Често такива моралисти изпадат в пълна морална деградация. Това е, защото отхвърлят и презират силата за постигането на висшия морал - вярата в живия и свят Бог, Който е светлината, а истинските християни - Негови светилници.

Господ търси светилници, които да светят на хората и ги предпазват от тъмнината на греха. Ти, който четеш тези редове, искаш ли да бъдеш светилник - иди при Господа и Го помоли да те запали и изпълни със светлината Си. С това ще направиш голямо добро на другите и на себе си.

Х. ЕДИНСТВОТО

Светото Писание ни подканя да живеем в единомислие, като всеки от нас, който и да е той, да отдава почит на другия. В няколко съновидения Господ ми показва колко е необходимо да бъдем единни, за да може Той да ни употребява за наше добро и за Негова слава.

ПИШЕЩАТА МАШИНА И БУКВИТЕ.

Веднъж разговарях с един вярващ и той твърдеше, че йерархията в църквата е излишна. Съгласих се, че може би има право. Тогава се развалиха главните букви на машината ми и аз не можех да пиша. Веднага си казах: "Даже и в машината йерархията не може да бъде пренебрегната".

По-късно имах следното съновидение: Както си пишех, дойдоха трима мъже и единият каза: "Коя буква според теб е най-важна?" Отговорих му: "Сигурно "А". Тогава той каза: "Напиши само с буквата "А" едно изречение". Отговорих му: "Само с буквата "А" не може да се напише нищо друго, освен самата буква". Другият от гостите ме попита: "А кои букви според теб са най-маловажни? Поразгледах буквите и казах: "Може би "Ъ", "Ю" и "Х". Тогава той демонтира и извади от машината тези три букви.

Събудих се и размишлявах върху урока от съновидението. Мислех си: "Ще мога ли да напиша изречението: "До върха ще стигнат само тези,

които помнят, че Бог е любов". Разбрах, че няма да мога да го напиша, защото ще липсват тези три букви.

Оттогава машината ми стана чудотворна. Господ ме изобличаваше чрез буквите. Щом помислех с презрение и недоволство или осъдех с мисъл или думи някой човек, неговата буква се разваляше и не работеше. Тогава виках за помощ - Бог да ме очисти от тези грехове и да ми прости, като се молах за същия човек и го благославях. И буквата започваше отново да работи. Дори и без една буква не можех да пиша и страшно се нервних, но никога не се поправяше, преди да съм си спомнил, че съм съгрешил против човек, чието име започваше с тази буква и преди да съм променил отношението си към него от негативно в позитивно.

Буквите сме ние - християните от целия свят, а дори и всички човеци, живеещи на планетата Земя. И всеки има своя знак и своето значение. Буквата, отделена от машината, нищо не представлява и за нищо не може да се употреби. Но и машина, на която липсват само две-три букви, става негодна за писане. Необходими са всички букви - и малки, и големи. Необходими са и знаците, и цифрите. И за да бъде машината в ред, всяка буква - малка и голяма, всеки знак и всяка цифра трябва да бъдат в изправност, за да може този, който пише, да ги употребява.

Ако приемем, че машината е църквата, а ние, християните, - буквите, нека не мислим, че ти или аз, или някой наш приятел е най-важната буква, а другите са по-малоценни. По-добре е да се пазим чисти и в изправност, за да може Господ Иисус Христос да записва нови златни страници в Книгата на живота за Своята Невеста - Църквата.

Буквите сами не могат да се поставят на машината. Те са монтирани там от този, който ги е направил. Така сме и ние, християните. Ако Господ, Който ни е сътворил, не ни избере и постави в Църквата, ние от себе си нищо не можем да сторим. Но когато вече ни е избрал, трябва да знаем за какво сме призвани, кои дарби на Св. Дух действат в нас и какво е служението ни. Светото Писание сравнява християните с пръчките на лозницата /Иоана 15 гл./ Пръчките сме ние, лозницата - Иисус, а лозарят - Бог Отец, Който отсича от лозницата всяка пръчка, която не дава добър плод; а която дава плод очиства я, за да дава повече плод. Господ Иисус казва: "Не вие Мене избрахте, но Аз вас избрах и ви поставих да идете и да принасяте плод, и плодът ви да пребъдва, та, каквото и да поискате от Отца в Мое име, да ви даде" /Иоана 15:16/. Ние, християните, никога не бива да забравяме това и винаги трябва да благодарим на Спасителя, че ни е избрал и привлякъл към Себе си, като ни е подарил оная чудна надежда - да бъдем синове и дъщери на Вечносъществуващия, Всемогъщия Негов и наш Небесен Отец.

XI. ЗАПОВЕД ЗА ИЗЦЕЛЕНИЯ

Веднъж се молихме за изцелението на един болен и аз, заедно с друг брат, положих ръка за изцелението му. Св. Дух ме посети с голяма сила и около един час след това чувствах, че ръката ми тръпнеше, но въпреки това болният не оздравя. Молих се Господ да ми каже защо. Тогава видях в съновидение, че съм положил ръка на болния и от небето слиза сноп лъчи. В стаята заедно с нас имаше човек, който държеше нещо като кинокамера и от нея излизаха други лъчи. Те минаваха точно между ръката ми и главата на болния и отклоняваха лъчите, които идваха от небето.

Не случайно Господ Иисус Христос взимаше при особени случаи само трима от апостолите, а всички други изпращаше вън!

Този случай стана причина в Евангелската църква, където членуваше болният, да се подеме кампания против полагането на ръце за изцеление на болни. В проповедта си пастирът каза: "Никой няма право да полага ръце на болни, ако не е ръкоположен в това служение. Духовният съвет трябва да се събере на съвещание, за да избере някой от братята, да го ръкоположи в това служение и чак тогава такъв човек има право да полага ръце за изцеления на болни. Оттогава изминаха много години, но в никоя евангелска църква още не са ръкоположили такъв човек. Много има да чакат болните, ако слушат подобни теории. А Светото Писание казва: "А повярвалите... на болни ще възложат ръце, и те ще бъдат здрави"/Марка 16:18/. Ето условието, което Господ изисква от полагащите ръце за изцеления - да са повярвали.

ИИСУС И ПАСТИРЪТ

Сънувах, че в прашна църква стои един пастир. Той държеше в ръката си потира и сипваше вино. След това прибави мляко и парченца хляб. Приблжих се и казах: "Какво правите? Това е кошунство с кръвта и тялото на Господа Иисуса Христа". А той, като се усмихна, с ирония отговори: "Каква кръв и какъв Господ? Всичко е вятър". Тогава кипнах и извиках: "Аз пък ви казвам, че Господ Иисус Христос е жив и се намира точно тук". Тогава изведнъж между нас застана Спасителят, облечен като свещеник в богослужебно одеяние. Пастирът отскочи в страни, наклони се и падна като мъртъв на земята. Господ Иисус простря ръцете Си и ги сложи върху мен. Тогава аз коленичих и прегърнах нозете Му.

Вярвам, че това бе моето ръкополагане от Господа Иисуса Христа. Наскоро след този сън пастирът почина.

ПОЛАГАЙ РЪЦЕ ЗА ИЗЦЕЛЕНИЯ

За да потвърди вярата ми, че съм ръкоположен от Господа, Той ми даде друго съновидение. Видях, че в стаята ми влезна един мъж на средна възраст и каза: "Полагай ръце върху главите на онези, които се молят за изцеление и благословение!" Попитах го: "Кой съм аз, за да полагам ръце? Пастирите твърдят, че нямаме право". Той каза: "Помириши си ръцете!" Помирисах ги и почувствах особен аромат. "Кой

е помазал ръцете ми?" Попитах аз, а той се усмихна и каза: "Полагай ръце за изцеления и благословения".

Един болен брат ми каза: "Мисля, че ако се помолиш върху тази салфетка и аз я сложа върху тялото си, ще оздравея". Той беше настинал и имаше висока температура. Самият аз нямах много голяма вяра, че ще оздравее, но изпълних желанието му. На другия ден той ми каза: "Когато поставих салфетката върху гърдите си и легнах, видях, че от небето идва светлина и пада върху салфетката. Температурата ми спадна и аз оздравях".

РАЗВЪРЗВАЙ НАСИЛВАНИТЕ ОТ ДЯВОЛА

Скоро след това сънувах, че пътувам с влак за гр. Пирдоп. Вагонът беше пълен с пътници. При мен дойде един много стар човек с брада. Той ми подаде една кадилница с думите: "Трябва да покадиш пътниците и да ги очистиш, защото почти всички са демонично натоварени и обладани. Развързвай насилваните от дявола!" "Как така, възпротивих се аз, кой съм аз, че да ги кадя, да не съм свещеник. Аз съм човек с недостатъци". Тогава старецът показа едната си ръка, която беше изсъхнала и добави: "И аз съм с недостатъци, но ти трябва да направиш това. Трябва!"

Не знаей кой беше този старец, но по-късно разбрах с радост, че бесовете се подчиняват на Иисус Христовото име и напускат обладаните, ако изпълним условията, изисквани от Св. Дух.

Като мина известно време сънувах, че излизам от една църква и пред вратата ѝ чух глас, който идваше от небето: "Всички духовни човеци могат да полагат ръце за изцеления и благословения. Духовни са ония, които са живели и живеят духовен живот".

В ИМЕТО НА ГОСПОДА ИИСУСА ХРИСТА

Друг път сънувах, че пътувам с тролей № 3. Когато минавахме край площад "Пирдоп", чух като от високоговорител думите: "За другите се молиш, а себе си оставяш да те напада сатана. Когато си болен или те нападат зли духове, кажи: "Заповядвам ви в името на Господа Иисуса Христа, всички болестни и нечисти духове, да напуснете тялото ми и да отидете там, където Господ е определил място за вас".

След два дни ми се наложи да пътувам със същия тролей. И когато минавахме точно край това място - до площад "Пирдоп", почувствах че, тролеят се изпълни с някаква смрад, от която ми прилошаваше. Спомних си за съня и мислено рекох: "Всички нечисти и болестни духове, заповядвам ви в името на Господа Иисуса Христа да напуснете тялото ми и да отидете там, където Господ е определил място за вас". Смрадта изчезна, а от дясната ми страна се долови полъх с особен аромат. Помислих си, че някой се е напарфюмирал, но когато слязох от тролея, този аромат продължаваше да ме следва. Тогава си рекох: "Някой се е пошегувал с мен и ме е напръскал с одеколон. Започнах да мириша дрехите си, но ароматът изчезна. Щом престанах да ги мириша,

той се появи отново, но сега се сменяваше: ту на рози, ту на люляк, ту на карамфил, ту на горски теменуги. Едва тогава се сетих и казах: "Господи, това е Св. Дух". Веднага почувствах, че ме изпълва Неговата сила. И сега, когато пиша тези редове, стоята ми се изпълва отново с този чуден аромат.

XII. ГОНЕНИЯ

Имаше един период от живота ми, когато, подложен на изпитания в работата, църквите и у дома, стигнах почти до отчаяние. Господ ме насърчаваше в такива моменти и укрепваше вярата ми. От опит познах колко верни са думите на Светото Писание: "... ако не беше Господ с нас, когато хората се дигнаха против нас - живи биха ни погълнали, когато пламна тяхната ярост против нас; води биха ни потопили, поток би преминал над нашата душа, - бурни води биха преминали над нашата душа. Благословен Господ, Който не ни предаде за плячка на техните зъби. Душата ни се избави като птица от примка на ловци: Примката се скъса и ние се избавихме. Нашата помощ е в името на Господ, Който сътвори небето и земята" /Пс. 123:2-8/. Убедих се, духовната война против мен в предприятието, църквите и у дома се ръководи от една и съща сатанинска централа.

ОГЪНЯТ И БРАДВАТА

Сънувах, че вървя през гората по тясна пътека. На около метър от мен в кръг гореше огън във въздуха, който не изгаряше. Огънят вървеше заедно с мен. Изведнъж на пътеката израсна голямо дърво, което ми препречи пътя. Спрях се и не можех да продължа. Във въздуха се появи брадва, която никой не държеше. Тя сама удари дървото и го отсече. То падна встрани и пътеката се освободи. Продължих пътя си.

Един човек съчиняваше хули, клевети и мърсотии против мен и против моя Бог. Разболя се тежко и почина.

НЕ БОЙ СЕ, АЗ СЪМ С ТЕБ!

Господ ни предупреждава, че враговете на повярвалия ще бъдат домашните му. Всеки новоповярвал от невярващо семейство от опит знае, че това Слово Божие е вярно и е закон в живота на християните. Моите роднини не направиха изключение. Когато минаваше "бурята", Господ ми даде следното съновидение: Вървах по един софийски булевард. Изведнъж сградите започнаха да се рушат и да се сгромолясват с голям шум. Вдигна се много прах. Помислих си: "Сигурно стана атомна война". И точно в този момент чух мощен глас от небето: "Не бой се ! Аз съм с теб. От дясната ти страна ще падат стотици и от лявата ти страна ще се спъват хиляди, но ти ще стоиш, защото Аз съм с теб". След това при мен дойдоха две животни: азиатски тур и елен. Те коленичиха с предните си крака и чакаха. Качих се на тура и той ме понесе на изток, като пееше някаква хубава руска мелодия.

След това съновидение бях командирован на изложбата в гр. Одеса. Когато се върнах, "войната" против мен временно се прекрати.

ЖИВЕЯ ЛИ, УМИРАМ ЛИ, ГОСПОДЕН СЪМ!

В завода, където работех, също ми "обявиха война". Не помогнаха нито агитацията, нито заплахите, нито клеветите, лъжите и мърсотиите, нито наказанията. В най-трудния момент сънувах, че слизам от Витоша. След мен вървяха една дебела и грозна жена и директорът на завода. Жената му каза: "Гони го и го преследвай!" Директорът се затича след мен и крещеше: "Ще те убия, ще те смачкам. Не мога да те търпя повече". Обърнах се и видях, че по билото на планината се разхожда Господ Иисус Христос и ни наблюдава. Той извика с мощен глас: "Престани да го преследваш, защото ще умреш!" Директорът се обърна и каза самонадеяно: "Как ще стане тая работа?" "Ето така", отговори Иисус. Планината, като че ли се разцепи по билото и точно по средата между мен и преследващия ме започна да се огъва като лист ламарина. Тогава жената извика към него: "Обещавай, обещавай бързо, че няма да го преследваш". Чуха се звуци като от бухали и кукумявки. Тя повтори: "Обещай, глупако, не виждаш ли, че загиваме". Целият този разговор се проведе, докато планината се изправяше на север. Казах: "Щом не обещаваш, да бъде Божията воля", като очаквах, че планината ще премине отвесната линия и гонителят с жената ще паднат и ще загинат, но в този момент планината започна да се връща обратно и стана по-ниска от преди. Тогава извиках: " Живея ли, умирам ли, Господен съм. Да бъде името Господне благословено". После тръгнах по пътя си като пеех: "С радост вървя, Иисус е мой Баща. С радост вървя, Иисус е мой Баща..."

ПЪЛНО Е С ПРЕДАТЕЛИ

В църквите разпространяваха клевети против мен - че съм развращавал младежите, като съм ги учел да пият алкохол. Някои евангелски пастири бяха им забранили да общуват с мен, но те идваха и ме предупреждаваха: "Пази се от нашите пастири". Свещеници забраняваха на православни вярващи да ме поздравяват. Един архимандрит постави условие на изповядващите се пред него: "Изберете си или него, или мен". Моля се за тези пастири, свещеници и този архимандрит - Господ да им отвори духовните очи, за да се видят, че приличат на Савел, но не и на Павел. Някои от тях ме провокират с въпросите си и търсят да ме уловят в някоя дума, за да изградят обвинения против мен. Други изопачават думите ми. Жал ми е за тях. Никак не се е променил фарисейският квас през изминалите около две хиляди години.

Сънувах, че влизам в една църква. Проповядваше евангелски пастир. На вратата един мой приятел ми каза: "Внимавай! Пълно е с предатели". На пода имаше слама. Баща ми, който стоеше отстрани, ми каза: "Виж какво има под сламата". Повдигнах я и видях, че под нея

имаше наредени дъски с набити в тях пирони, които стърчаха нагоре, та, като стъпя върху сламата, да се набода. Влезнах в друга стая. Там имаше овце и агнета. Яслите бяха пълни със сено, но те не искаха да ядат, макар да бяха гладни и гърчави. Баща ми каза: "Иди виж какво е сеното." Като взех една шепа от него и го разгледах, разбрах, че това е ситно настърган талаш, боядисан зелено.

Дойдоха двама дякони от Петдесятната църква. Навиха около мен едно въже, така че вързаха ръцете ми към тялото. После закичиха на ревера ми бял карамфил. Те ме гледаха сърдити и отстъпваха назад. Казаха ми: "Ела да се състезаваш с наши младежи". Намерихме се на някакво игрище. "Ще се състезавате на дълъг скок", предупредиха ме треньорите. Засилих се и скочих. Когато летях във въздуха, видях, че летя над вълча яма - дълбок трап, маскиран с клонки и шума. Прескочих го. Когато се засили да скача един от петдесятните младежи, извиках му: "Скачай колкото можеш по-далече, защото трапът е вълча яма. Той също го прескочи, обърна се към треньорите и каза: "Това не са треньори, а разбойници".

ЗМИИТЕ И ТОЗИ, КОЙТО МЕ ПАЗИ

Сънувах, че вървя по една поляна близо до морето. Тревата се размърда и аз видях как един голям питон се гмурна във водата и изчезна в морето. Тревата беше висока и аз погледнах в краката си. Ливадата гъмжеше от змии. Уплаших се и се покачих на един камък, който беше посред ливадата. Обърнах се назад и видях, че точно зад мен вървеше баща ми с насочена в краката ми пушка. Той каза: "Не бой се! Змия, която се опита да те ухапе, ще умре преди да те е ухапала".

КАЛТА

Видях в съновидение, че вървя по една улица. Двама офицери ме придружаваха - единият отляво, а другият отдясно. Бях облечен в бяла риза и син панталон. След нас вървеше тълпа народ и хвърляше кал върху мен. Калта падаше върху ризата ми, но веднага пламваше и изгаряше, а ризата ми ставаше все по-чиста и по-бяла. Двама души от тълпата изтичаха и се изхрачиха върху гърба ми. Не знаех дали и храките изгарят и затова се обърнах назад. Тогава видях, че в тълпата от хора с изцапани дрехи и с черна кал в ръцете имаше и няколко мои роднини - за съжаление. Един от офицерите ме хвана за ръка и ми показа да вървя напред, без да се обръщам. Мислех си: "Когато Господ Иисус Христос изкачваше Голгота, не се обръщаше да се разправя с тези, които Го хулеха и плюеха върху Него."

ОРЛИТЕ И ПАПАГАЛИТЕ

В съновидение видях, че летя със самолет изстребител. Изведнъж ме нападна ято орли. Те накацах по крилата на самолета, като удряха с клюновете си, опитвайки се да го разрушат. Някои удряха с клюновете си върху стъклата на кабината. Като видяха, че нищо не могат да направят, отлетяха нанякъде. След малко върху самолета налетяха

много папагали. Те се опитаха да направят същото, но самолетът продължаваше своя полет. И те отлетяха. Кацнах на някаква поляна. От гората излязоха много лисици и заградиха самолета ми. Чух глас от небето: "Орлите и папагалите са осъдени. Лисиците са техни приятели".

ПОЛКОВНИЦИТЕ.

В съновидение срещнах на площад "Пирдоп" двама военни в униформа на летци. Те казаха: "Ние сме полковници и ти трябва да ни се подчиняваш". Погледнах ги и видях, че на пагоните им няма звезди, а само две черти. Попитах ги: "Какви полковници сте, щом нямате на пагоните звезди?" Те ме погледнаха злобно и продължиха пътя си. На Подуенската гара видях, че се събраха с друга група военни. Униформите им показваха, че са служители от авиацията. Наредиха се на стълбите, извадиха от чантите си музикални инструменти и започнаха да свирят. Гледах ги и си мислех: "Мнозина се хвалят, че служат в авиацията, но не са нищо повече от музиканти. Но и музиканти трябва"

Какви бяха тези полковници, които искаха да им се подчинявам? Мисля, че всички, които искат другите християни да им се подчиняват, приличат на тях. Това са "имащи вид на благочестие, но отречени от силата Му".

XIII. ПОКАНА ЗА БЛАГОВЕСТИЕ

В няколко съновидения бях подканен да изляза и да говоря на народа за Господа. Но на мен винаги ми се струва, че това не ми е призвание, а и много ме е страх да не изопача Словото на живия Бог или да не ме подведе сатана и аз да проповядвам друго учение и така да попадна под проклетие. Освен това ме вълнува и друго. Ако човек отиде и проповядва в която и да е деноминация, ще трябва да проповядва "нейното разбиране" за Христовото учение. И за да ми разрешат да проповядвам, както казва един пастир, ще трябва да видят моята лоялност към тази деноминация. Въпреки това Господ ме подканя да проповядвам.

ИЗЛЕЗ И ГОВОРИ НА НАРОДА

Видях в съновидение, че влизам в кино "Отдих и култура". Салонът беше пълен с народ. Качих се на сцената зад завесата. Там имаше трима мъже и една жена, които бяха коленичили и се молеха. Коленичих и аз. Щом вдигнах ръцете си нагоре, чух глас над мене: "Излез и говори на народа". Тогава попитах: "Господи, не може ли сестра ми да излезе и да говори?" Гласът каза: "Не може. Ти трябва да говориш". Отново попитах: "Не може ли брат Гошо да говори?" Пак чух отговор: "Не той, а ти трябва да говориш". Трети път попитах: "Господи, нека този възрастен брат да говори". Но гласът пак каза: "Не той, а ти трябва да говориш". Излязох от киното и тръгнах към Халите. На спирката ме срещна висок, много красив рус човек със сини очи. Прегърна ме и, като ме гледаше в очите, каза: "Говори, скъпи, говори".

Казах му: "Кой ще ме слуша. Всички са толкова добри теоретици на християнството, че никой няма да иска да ме слуша". Но той леко се усмихна и каза на руски език: " Говори, дорогой, говори!"

КАЗАХ ТИ ДА ГОВОРИШ

В друго съновидение видях, че вървя по шосето в село Долно Камарци и когато приближих кръстовището, където шосето се отклоняваше за село Стъргел, пред мен застана Ангел Господен. В едната си ръка държеше букет цветя, а в другата огнен меч. Той се доближи до мен, даде ми букета и рече: "Казах ти да говориш!" Тогава вдигнах ръце към небето и извиках: "Господи, защо точно аз да говоря?" Чух отговор от небето: "Защото ти добре Ме познаваш". Пак попитах: "Господи, какво да говоря?" Гласът отговори: "Деяния на апостолите, десета глава, 26 стих".

"А Петър го повдигна и каза: стани, и аз съм човек! И разговаряйки с него, влезе и намери мнозина събрани. И каза им: вие знаете, че не е простено на човек иудеин да се събира или да се сближава с другоплеменник ; но мене Бог ми яви да не считам никой човек мръсен или нечист. Затова и, бидейки поканен, дойдох без възражение. Сега питам, по каква работа пратихте за мене? Корнилий отговори: от четири дена до тоя час постих, а на деветия час се молах у дома си ; и ето застана пред мене един мъж в светла дреха и рече: Корнилие, твоята молитва е чута, и твоите милостини се спомниха пред Бога. И тъй прати в Иопия и повикай Симона, наречен Петър; той е гостенин у Симона усмаря, край морето; той ще дойде и ще ти говори. На часа пратих за тебе, и ти добре стори, че дойде. Сега прочее, ние всички стоим пред Бога, за да чуем всичко, що ти е заповядано от Бога. Петър проговори и рече: наистина признавам че Бог не гледа на лице; но у всеки народ оня, който се бои от Него и върви по правда, приятен Му е. Той прати на синовете израилеви Словото, като благовестяваше мир чрез Иисуса Христа, Който е Господ на всички. Вие знаете за станалите по цяла Иудея събития, които наченаха от Галилея след кръщението, що проповядваше Йоан: как Бог помаза с Дух Светий и със сила Иисуса от Назарет, Който изходи Иудея, правейки добрини и изцерявайки всички насилвани от дявола, защото Бог беше с Него. И ние сме свидетели на всичко, що стори Той в Иудейската страна и в Иерусалим, и как Го убиха, като Го повесиха на дърво. Него Бог възкреси на третия ден и даде Му да се явява - не на целия народ, а нам, на предизбраните от Бога свидетели, които ядохме и пихме с Него след възкресението Му от мъртвите. И заповяда ни да проповядваме на людете и да свидетелстваме, че Той е определеният от Бога Съдия над живи и мъртви. За Него всички пророци свидетелстват, че всякой, който повярва в Него, ще получи прошка на греховете чрез Неговото име. Докато Петър още говореше тия думи, Дух Светий слезе върху всички, които слушаха Словото. А вярващите от обряза ните, които бяха дошли

с Петра, се смаяха, че и върху езичниците се изля дарът на Светаго Духа; защото ги слушаха да говорят на разни езици и да величаят Бога. Тогава Петър каза: може ли някой да възпре да се кръстят с вода тия, които приеха Дух Светий, както и ние? И заповеда им да се кръстят в името на Иисуса Христа. След това го помолиха да престои у тях няколко дни" /Деян. 10:26-48/.

ЦАРЯТ

Сънувах, че дойде един офицер и ми каза: "Вика те царят". Влезнахме с него в едно високо здание. Оттам се виждаше цяла София. Към зданието идваше трудовак. Царят, който стоеше до прозореца, го посочи и каза: "Това е мой син. Иди и му говори за Мене. Казах ти да говориш на синовете и дъщерите Ми". Опитах се да дам съвет на царя, като казах: "Царю, защо не дадеш този Твой син да се учи на военни дисциплини, а си го оставил трудовак". Царят отговори: "Моите синове и дъщери трябва да се учат на труд и да станат трудови офицери".

XIV. СЪД

В ОТДЕЛНИ СЪНОВИДЕНИЯ ВИДЯХ ДЕЙСТВИЯТА НА БОЖИЯ СЪД КОЛКО ПЪТИ СИ ПРОЧЕЛ БИБЛИЯТА? /съновидение/

"Не всеки, който ми казва: Господи, Господи! ще влезе в царството небесно, а оня, който изпълнява волята на Моя Отец Небесен". /Мат. 7:21/.

Намирахме се все вярващи хора пред една маса, на която имаше разтворена голяма книга. Зад нея стоеше мъж. Той задаваше един и същи въпрос на всеки поотделно, а после, като гледаше нещо в книгата, казваше: "Мини отляво" или "Мини отдясно". От лявата му страна имаше ескалатор, който отнасяше хората надолу и те потъваха в земята, а от дясната му страна друг ескалатор, който ги отнасяше в небето. До всеки ескалатор стоеше силен Ангел.

Първият, който застана пред съдията, бе възрастен мъж. Той отговори: "Над десет пъти съм прочел Библията, а някои глави ги знам наизуст". Съдията погледна в книгата и каза: "Мини вляво!" Възрастният се съпротивляваше и протестираше, но беше заставен да замине надолу. Ангелът го хвана за косата, повдигна го и го постави на ескалатора.

Минаха две рождени сестри. И двете са вярващи. Едната отправиха надолу, а другата нагоре. След тях дойде ред на майка и на дъщеря. Съдията каза на дъщерята да мине надясно, а майката наляво. Те се прегърнаха и не искаха да се разделят, но Ангелите ги разделиха и дъщерята поставиха на ескалатора, който я отнесе в небето, а майката бе откарана надолу.

Наближаваше и моят ред. Треперех от страх и си мислех: "Онзи десет пъти беше прочел Библията и знаеше цели глави наизуст, а не можа да се спаси, та аз ли ще се спася, дето съм я прочел само веднъж и после съм чел на различни места?" Когато застанах пред масата, съдията се

обърна с гръб към мене и аз надникнах да видя какво пише в книгата. Но писаното не беше нито на кирилица, нито на латиница, а като на староеврейски език и аз нищо не можех да разбера. Тогава съдията се обърна към мен и каза: "А ти иди по този коридор и влез през вратата, където човеци са се приготвили да те съдят".

Тръгнах по коридора и си мислех: "Пред съда трябва да се държа като Г. Димитров. На въпросите ще отговарям с въпроси". Отворих вратата и се озовах в съдебната зала. На масата на съдиите имаше няколко души, между които познати ръководители от завода, където работех. Отидох при първия и казах: "Колко пъти си прочел Библията?" Той отговори: "Не съм я чел" и веднага падна като подкосен. Попитах втория "съдия": "Чел ли си Библията?" Той каза: "Не", и също падна. И така изпада целият съдийски състав. Накрая се отвори една врата и аз излязох от съдебната зала.

Каква е поуката от това съновидение? Няма да ни помогне знанието за Божията воля, описана в Библията, ако не я изпълняваме. Някои хора цял живот се занимават с църковна политика и доказват на основание на цитати от Библията, че деноминацията, към която принадлежат, е най-правата. В такава агитация пропиляват целия си живот и не им остава време да изпълнят това, което казва Господ. Презвитер Козма пита християните в едно от съчиненията си защо изучаваме Светото Писание. За да го изпълняваме или да надвиваме чрез него братята, за които Иисус е умрял. И какво толкова сме сторили, ако ги надвием? Тези, за които Господ Иисус Христос е умрял, ще си отидат наскърбени, а ние сме се възгордели. Този въпрос на презвитер Козма е отправен и към теб, който четеш тези редове. Затова нека още от днес да положим старание да изпълняваме това, което знаем, за да не бъдем отхвърлени като книжниците.

СЪДЪТ НАД "ВЯРВАЩАТА"

Почина една вярваща жена. През нощта сънувах, че някой звъни. Излязох и на вратата видях да стои мъж, който ми каза: "Ела да присъстваш на съда". Бързо се облякох, обух се и тръгнах с него. В следващия момент се оказах в съдебната зала. На една дълга маса бяха наслагани много папки, на които пишеше "Дело", а около нея, във формата на буквата "П", седяха старци. На председателското място стоеше красив, рус човек и гледаше строго застаналата на няколко метра пред съдиите жена. Той я попита: "Какво знаеш от Библията?" Тя отговори: "Ще ви цитирам цялата пета глава от Евангелието на Матей", и започна да цитира. Съдията я прекъсна с думите: "Добре. А сега ни кажи какво зло си сторила?" Тя се усмихна и каза: "Разпространих една клевета - че моя близка роднина изневерява на мъжа си". Тогава стана една жена, простря ръцете си към нея и с много тъжен глас попита: "Но защо си го направила, нали знаеше, че не е вярно?" Подсъдимата отговори: "Да, знаех". Съдията я посочи и, като погледна старците и

после публиката, каза: "Чухте ли я?" Тогава дрехите на подсъдимата паднаха и тя се превърна в малко голо джудже. Един мъж от публиката се изправи, обърна се към мен и каза: "Петре, попитай съдията, можем ли да се молим за нея". Отидох при него и го попитах: "Може ли да се молим за нея?" Той ме погледна строго и каза: "Не. Тук е съд!" После посочи осъдената и рече: "Изхвърлете я навън!" Дойдоха двама силни мъже, хванаха я за ръцете и я поведоха. Тя се съпротивляваше, но нищо не можеше да стори. Тръгнах след нея да видя къде ще я отведат. Отвън имаше крепостна стена и на малката ѝ врата преграда - колкото една маса. Зад преградата стоеше жена, облечена като лекарка, с бяла престилка. През вратата се виждаха красиви бели здания, огрени от светлина. Жената - джудже се запъти сама към вратата, но тази, която стоеше там, махна с ръка към нея да се отстрани. Осъдената се дръпна назад и гледаше като обезумяла. Стана ми много мъчно за нея, но нищо не можех да направя. Тя беше осъдена, а беше моя роднина.

Само една клевета, и то по адрес на една единствена жена, стана причина за осъждането ѝ. Нека не се заблуждаваме, Бог е любов, но преди всичко Той е съвършена справедливост. Нека чуем какво казва за клеветата цитираната от подсъдимата пета глава от Евангелието на Матей: "... а който пък каже /на брата си без причина/: "безумнико", виновен ще бъде за геената огнена" /Мат. 5:22/.

Чрез това съновидение Бог иска да ме предупреди да внимавам какво говоря. Човек, според Евангелието, от думите си ще бъде оправдан и от думите си ще бъде осъден пред Божия съд. С езика си понякога хулим Св. Дух и вършим непростиими грехове, като се обричаме на вечно осъждане. Една вярваща ме попита: "А какво значи хула против Св. Дух?" Отговорих ѝ, че винаги когато Св. Дух действа между нас чрез различните дарби за изобличения, поправления, изцеления, а ние, без да имаме каквото и да е основание, кажем: "Това е от сатана или той изцерява и развързва беснуемите - демонично натоварени и обладани, чрез дявола, тогава хулим Св. Дух. Обикновено това става поради завист към този, чрез когото действа дарбата на Духа, а Господ обикновено избира за такива действия хора без особени претенции или както Той казва: "Онези, които са нищо, за да посрами тези, които се мислят за нещо". Но ако ние имаме откровение, че дяволът действа чрез някой човек или виждаме, че делата и думите му противоречат на Светото Писание, а лъжем, че чрез него действа Св. Дух, това също е хула.

След този отговор през нощта сънувах, че седя на една маса, покрита с бяла покривка, и срещу мен седи мъж, който ми каза: "Попитаха те какво е хула против Св. Дух - всички, които те хулят и съчиняват и разпространяват против теб лъжи, клевети и мърсотии, хулят Св. Дух. Когато ти не вярваше или те не знаеха, че си вярващ, те, същите, те хвалеха, а сега без причина те хулят. Те не хулят теб, а Духа, Който е

върху теб. И макар, че ти постоянно се молиш за тях, няма да им простя, а ще бъдат виновни за вечно осъждане".

Нека всички, които се осмеляват да разпространяват хули, лъжи, клевети и мърсоти против когото и да е без причина, и особено против християните, Св. Богородица, мъчениците и светиите, се замислят и добре да запомнят тези думи.

ПОКОЙНИКЪТ И ДЕТЕТО

Молахме се за изцелението на един болен вярващ. Една нощ след молитвата сънувах сън, в който ми бе казано да отида в Първа Евангелска църква и да седна на първия ред вдясно. В неделя вечер отидох в църквата и седнах точно там, където ми бе наредено. Започна службата. Някаква сила завъртя главата ми и аз погледнах килима пред амвона. Тогава чух глас, който тихо ми каза: "Утре върху този килим ще бъде поставено тялото на Димитър Мишев". Аз веднага казах: "Господи, да не бъде!" Д. Мишев бе болният, за когото се молихме.

На следващия ден се бяхме уговорили да се съберем в дома на болния за молитва. И когато отидох там, сестра му ме срещна с думите: "Брат ми почина и днес занесохме тялото му в Първа Евангелска църква, където ще престои тази нощ, а утре ще бъде погребано. През нощта видях насън, че влизам в същата църква. На амвона стоеше някой и пред него голяма, около квадратен метър, разтворена книга. Долу пред амвона стоеше Д. Мишев, облечен като булка с дълго бяло було, краят на което държеше малко момче.

Разказах това на сестра му и тя каза: "Сега вече мога да споделя. Това момче, което си видял в съня, сигурно символизира грижите на брат ми за едно сираче. Той го издържаше докато завърши училище, а после и университета. Сега, когато е покойник, това може да научат и други, за да последват примера му. Всичко това той пазеше в най-строга тайна".

Св. Писание казва, че белият висон на Църквата - това са праведните дела на светиите. А също така, че съвършено благочестие пред Бога е да приглежда човек сираците и вдовиците и да се пази неосквернен от света.

В СИГУРНИ РЪЦЕ

Веднъж срещнах сестра Костадинка Панова и ѝ разказах как бях я сънувал предната нощ: карах мотоциклет, а тя бе седнала зад мен. Спря ни милиционер и каза: "Застани на моето място и показвай пътя на хората". Двама мъже, облечени в бяло, подхванаха сестрата и я поведоха по една много стръмна пътека към върха. Тя се обърна назад и каза: "Брат Пешо, страх ме е". Отговорих ѝ: "Не бой се. Ти си в сигурни ръце". Това бе последната ми среща със сестра Костадинка. Наскоро след това тя почина и тогава я видях в друг сън. Намирах се в небето и наблюдавах гр. София. От земята до небето се издигаше голяма стена. Покрай стената летеше нагоре една жена, облечена в

бяло. Когато пристигна в небето, видях, че тя беше сестра Костадинка. Няколко жени в облекло на католически монахини я посрещнаха и, като я прегърнаха, отведоха я. В подножието на стената стояха евангелски пастир и мой приятел. Пастирът каза: "Ние с теб няма да стигнем там, където отиде тя", и посочи нагоре.

Сестра Костадинка беше вярваща, която работеше за Господа между протестантите. Тя нямаше семейство, а бе посветила живота си на Господа и макар да не бе монахиня, като такава бе приета в небето.

ОТДЕЛЯНЕ ЖИТОТО ОТ ПЛЕВЕЛИТЕ

"...ще изпрати Син Човечески Ангелите Си, и ще съберат от царството Му всички съблазни и ония, които вършат беззаконие, и ще ги хвърлят в огнената пещ; там ще бъде плач и скърцане със зъби" /Мат. 13:41,42/.

"Оставете да расте и едното и другото заедно до жетва; а по жетва ще река на жетварите: съберете първом плевелите и ги свържете на снопове, за да се изгорят; а житото приберете в житниците ми". /Мат. 13:30/.

В съновидение Господ ми показва привеждането в изпълнение на това Негово Слово. На обширно поле бяха събрани неизброимо множество хора. Силен и властен мъж стоеше на един кръстопът и всички минаваха със страх пред него. От двете му страни стояха двама силни мъже. Той казваше на всеки, който застава на кръстопътя: "Сам определи съдбата си и иди там, за където мислиш, че трябва да бъдеш определен". Почти всички минаваха от лявата му страна, в полето. От дясната заставаха само малка група хора. Заставах на кръстовището и се чудех къде да отида, а мъжът ми каза: "Защо се чудиш? Минавай вдясно! Въздъхнах облекчено и радостен го погледнах, а той продължи: "Но от твоите роднини са спасени само трима души, всички останали са осъдени. Тогава мъка сви сърцето ми.

След като от огромното множество се отделиха не повече от стотина мъже и жени, между които бях и аз, поведоха ни към една стъклена сграда. Отвън не се виждаше какво има вътре, но отвътре се виждаше всичко навън. Когато влезнахме в един салон, дойде властният мъж и каза: "Между вас има един, който знае много добре, че не е за тук". Очаквах, че съм аз. И когато той с двамата силни мъже, които го придружаваха, тръгна към мен, забелязах, че един мъж, който беше от дясната ми страна започна да трепери като лист. Властният дойде и, като го посочи, каза на придружаващите го: "Изхвърлете го вън, там ще бъде плач и скърцане със зъби". След това се обърна към нас и каза: "Само вие ще бъдете спасени, а всички, които са отвън са осъдени на смърт. Скоро ще започне изпълнението на присъдата". Макар че бяхме в числото на спасените, при мисълта, че това огромно множество ще погине, мълчахме, попарени от страшна мъка за погиващите.

Така се събудих. Вярвам, че този сън е от Господа и е верен. Той ме предупреждава за това, което говори и Неговото Слово: "Който повярва

и се кръсти, ще бъде спасен, а който не повярва, ще бъде осъден". /Марка 16:16/. Хиляди по хиляди отиват в погибел, отхвърляйки спасението, което Бог ни предлага по милост, чрез вяра в Неговия Единороден Син, Господ Иисус Христос. Мъка изпълни сърцето ми, не само за моите роднини, които отхвърлят спасението и вечния живот, но и за всички човеци, които не се съобразяват с Божието предупреждение: " Казвам ви, че за всяка празна дума, която кажат човеците, ще отговорят в съдния ден: защото по думите си ще бъдеш оправдан, и по думите си ще бъдеш осъден" /Мат. 12:36,37/.

Кои ще бъдат от лявата страна и кои от дясната? Господ Иисус Христос предупреждава всички човеци: "А кога дойде Син Човечески в славата Си, и всички свети Ангели с Него, тогава ще седне на престола на славата Си, и ще се съберат пред Него всички народи; и ще отдели едни от други, както пастир отлъчва овци от кози; и ще постави овците от дясната Си страна, а козите - от лявата. Тогава Царят ще каже на ония, които са от дясната Му страна: дойдете вие, благословените от Отца Ми, наследете царството, пригответо вам от създание мира; защото гладен бях, и Ми дадохте да ям; жаден бях, и Ме напоихте; странник бях, и Ме прибрахте; гол бях, и Ме облекохте, болен бях, и Ме посетихте; в тъмница бях и Ме споходихте. Тогава праведниците ще Му отговорят и кажат: Господи, кога Те видяхме гладен, и нахранихме, или жаден и напоихме? Кога Те видяхме странник, и прибрахме, или гол, и облекохме? Кога те видяхме болен, или в тъмница, и Те споходихме? А Царят ще им отговори и каже: истина ви казвам: доколкото сте сторили това на едного от тия Мои най-малки братя, Мене сте го сторили. Тогава ще каже и на ония, които са от лявата страна: идете от Мене, проклети, в огън вечний, пригответен за дявола и неговите ангели; защото гладен бях и не Ми дадохте да ям; жаден бях и не Ме напоихте, странник бях, и не Ме прибрахте, гол бях, и не Ме облекохте, болен и в тъмница, и не Ме споходихте. Тогава и те ще му отговорят и кажат: Господи, кога Те видяхме гладен, или жаден, или странник, или гол, или болен, или в тъмница, и не Ти послужихме? Тогава ще им отговори и каже: истина ви казвам: доколкото не сте сторили това на едного от тия най-малките, и Мене не сте го сторили. И тия ще отидат във вечна мъка, а праведниците - в живот вечен" /Мат. 25:31-46/.

Възниква въпросът: кои са тия малки Христови братя, на които ние трябва да помагаме и послужим? Някои се заблуждават и мислят, че това са само членовете на тяхното вероизповедание, деноминация и общество, които се смятат за най-праведни и най-верни и сигурни братя и роднини на Господа Иисуса Христа. На този въпрос Сам Господ дава най-верния отговор: "И когато Той още говореше на народа, майка Му и братята Му стояха вън и искаха да приказват с Него. И някой Му рече: ето майка Ти и братята Ти стоят вън и искат да говорят с Тебе. А Той отговори на оновова, който Му каза това, и рече: коя е майка Ми, и кои

са братята Ми? И като посочи с ръка на учениците си, рече: ето Моята майка и Моите братя; защото, който изпълни волята на Моя Отец Небесен, той Ми е брат, и сестра, и майка" /Мат. 12:46,50/.

Има хора, които имат вид на добри и разтварят ръката си, за да дадат милостиня на нуждаещите се, но го правят така, че да получат похвала от хората. Такива "добротворци" Иисус нарича лицемери.

XV. ИЗБОРЪТ

"Не мислете, че дойдох да донеса мир на земята; не мир дойдох да донеса, а меч; защото дойдох да разлъча човек от баща му, и дъщеря от майка ѝ, и снаха от свекърва ѝ. И врагове на човека са неговите домашни. Който обича баща или майка повече от Мене, не е достоен за Мене; и който обича син или дъщеря повече от Мене, не е достоен за Мене; /Мат. 10:34-37/.

Когато човек повярва и му се отворят очите за духовните и вечните истини, той иска и всички други човеци да дойдат до познаването на истината за спасението на човешката душа и вечния живот на Христа Иисуса. Особено се стареа да привлече роднините си, които са му най-скъпи, но обикновено се натъква на жестока съпротива, защото не познава духовните закони. По-горе цитираният пасаж от Светото Писание не са обикновени думи, а думи, в които е показан неумолимият закон в живота на християните. Тогава християнинът започва да разбира, че духовната война не се води между него и роднините му, а между Този, Който е в него - Христовият Дух и този, който е в роднините му - духът на този свят.

Веднъж един атеист, след като дълго време се опитваше да ме изкара от равновесие и не успя, изкрещя срещу мен: "Вбесява ме твоето спокойствие и дори самото ти присъствие ме вбесява". Духовният човек веднага ще разбере, че не той се вбесява, а този, който го е довел да ограби мира ми и не успява; и не аз го вбесявам, а Христовият мир и спокойствие; и не моето присъствие, а Христовото присъствие.

Срещайки жестоката съпротива и омразата на роднините си, християнинът започва да разбира, че думите на Евангелието са стопроцентова истина и вярата му в тях се утвърждава. От тази съпротива той започва да разбира духовната война, "която не е против плът и кръв, а против поднебесните духове на злобата", които в никакъв случай не са съгласни роднините му да повярват и да намерят спасение на душите си чрез Христовата жертва на кръста. От друга страна, ние трябва да бъдем наясно, че Бог е дал свободна воля на човека и насила направен християнин Той няма да приеме.

След като повярвах, аз също исках всичките ми роднини да повярват и да научат какво чудно съкровище съм открил. Когато баща ми узна, че съм повярвал, духовният ми враг го ожесточи и той ме изправи пред избор. Поиска от мен да се откажа или от него и неговия род, или от Христос. Отговорих му, че не се отказвам нито от него и неговия род,

нито от Христос. Тогава той каза: "Не може така! Избирай: или мен и моя род, или Христос". Отговорих: "Избирам Христос". Тогава той се изпълни с гняв и извика: "Проклет бъди, проклет!" А аз тихо отговорих: "Господи, приемам проклятието на баща ми заради Теб". След това той ми заповяда да напусна дома му и аз се подчиних. За мен изборът е направен. Нека знаят това всички атеисти и всички мои врагове: смисълът и съдържанието на моя живот е Христос.

Двехилядогодишната история на църквата е изпълнена с примери, когато жестоки езичници и богохулници са използвали кръвната връзка между човеците, за да се борят против християнството. Това, че вярвам в Господа съвсем не означава, че мразя баща си и неговия род. Нито пък вярвам, че баща ми и неговите роднини ме мразят. Техните враждебни отношения може да са се родили от думите на атеисти и безбожници, които Бог предупреждава, че от седемте неща, които мрази, най-много мрази човек, който настройва баща против сина му и брат против брат му.

С думите на Иисуса Навина приканвам всички мои роднини и всички, които ще прочетат тази книга, да направят своя избор: "... изберете си сега, кому да служите... пък аз и домът ми ще служим Господу /понеже е свят/ " /И. Нав. 24:15/.

КАМЕНИСТА ПОЧВА

В съновидение видях, че селото, където живее баща ми, е канализирано и са изкопани канали, по които тече жива вода. Хората свързваха домовете си и прокарваха водопроводи. Само домът на баща ми нямаше такава чешма. Започнах да копая пред вратата, но почвата се оказа много камениста. Парчета камъни хвърчаха около мен и аз нищо не можех да изкопая. Тогава видях, че до мен стои един ангел и ме наблюдава. Той каза: "Остави ги, те са камениста почва. Твоето наследство е там" - той посочи към манастирчето Света Троица. После ме хвана за ръка, отстрани ме от мястото, където копаех и каза: "Иди на нивата и събирай класове!"

АКО НЕ ПОСЛУШАШ, ЩЕ УМРЕШ

След проклятието на баща ми започнах да губя много материални блага. Изгубих и здравето си. Господ ме предупреди насън да напусна дома на баща ми и повече да не стъпвам там. Макар да знаех, че Авраам бе получил същата заповед от Бога и бе напуснал бащиния си дом, много ми беше трудно и мъчно. Забелязах, че винаги, когато отивах при баща си, започвах разпри относно вярата и винаги след това се разболявах. Чувствах, че непослушанието ми към заповедта на Господа се отразява пагубно върху здравето ми. Веднъж насън Ангел от Господа ми каза: "Не ходи повече там. Там ти нямаш нищо. Ако не послушаш, ще умреш". Станах по-послушен и здравето ми започва да се възстановява.

ЩЕ ИЗКОРЕНЯ ТОВА ГОЛЯМО ДЪРВО

Видях в съновидение, че пред имота на дядо ми има голямо дърво, което и пет души не биха могли да обхванат с ръце. Във въздуха се появи брадва и отсече два клона, които паднаха на земята. След това от голямото дърво се отдели ивица кора. В този момент чух глас от небето: "След смъртта на Рада Велкова и след твоята смърт ще отсека това голямо дърво". Аз казах: "То е толкова голямо, че нито с трион може да се отреже, нито с брадва да се отсече". Гласът отговори: "Ще го изкореня из корен".

Наскоро след това починаха две мои първи братовчедки А. и Г. Разбрах, че това голямо дърво е родът на баща ми. Много ми е мъчно за всички роднини, но ако не се покаят, това сигурно ще се изпълни, както се изпълни отсичането на двата клона.

XVI. ЛЪЖЕУЧИТЕЛИТЕ

Светото Писание ни предупреждава, че ще се появят много лъже-пророци и лъжеучители, които ще вмъкнат пагубни ереси между християните. Затова, когато ни рекламират някой много голям съвременен чудотворец, добре е при всички случаи да се молим и да искаме Бог да ни открие какъв служител е той. Господ иска да открива това на народа Си, за да го опази от "вълците, облечени в овчи кожи".

Така е и при мен. Когато някои хора научиха, че съм повярвал, дойдоха да ме агитират и завербуват за техните деноминации или за други учения. Винаги се моля в такива моменти и Господ е милостив да ме предупреждава и пази.

ДЪНОВ

Доста е писано по адрес на това учение. Този българин е известен и има последователи в България и чужбина. Думите на дъновистите за светлината, чистотата и божеството са привлекателни, но аз забелязвам чрез дарбата за разпознаване на духовете, че те се намират под насилието на дявола и всички, които познавам, са демонично натоварени и страдат от главоболие, безсъние, натрапчиви, хулни мисли и мисли за самоубийство или за преследване - сигурни белези за извършени окултни грехове.

Не познавам това учение, но съм чул от дъновисти, че Дънов проповядвал прераждане, което няма нищо общо с Христовото учение. Думата прераждане не е употребена на нито едно място в Светото Писание, а ако това е вярно, Св. Дух не би премълчал такова важно нещо. В Светото Писание се обясняват най-малките неща, свързани с духовния живот, но прераждането е друго учение, с което Библията не се занимава. В посланието си до галатяните апостол Павел предава на проклятие и отлъчване от църквата всеки, който разпространява друго благовестие, освен Евангелието /Гал. 1:8,9/. Понеже дъновизмът е друго учение, друго благовестие, последователите му са под проклятие и затова са насилвани от дявола. Те нямат и не могат да намерят духовен мир, докато не се откажат от заблужденията си и не предадат

сърцата си на Господа Исуса Христа. Сходните действия на различните човеци, живели в различно време, много лесно могат да се обяснят, ако човек повярва, че се извършват от един и същи дух или по-точно се внушават на човеците да ги извършат.

Все пак, аз се молих Господ да ми открие какъв учител е Дънов. През нощта видях в съновидение един мъж, който продава във фоайето на Младежкия театър разни неща: хляб, кифли, пасти, ракия, цигари. Хлябът е Словото Божие. Кифлите - неговите проповеди върху Библията. Пастите - съблазните. Ракията и цигарите - еретическите му изопачавания на Светото Писание, които са отровили много човеци. Един познат дъновист се появи облечен в черно и каза: "Медицинската, санитарна група на дъновистите е най-близо до черния Крал и ще бъде използвана в борбата в последните дни". Попитах го: "Кой е черният Крал", а той отговори: "Дяволът".

Когато разказах съновидението на един бивш, покаял се дъновист, той каза: "Много дъновисти се занимават с природолечение, но употребяват и черната магия. Възможно е атеистите и тези от "Църквата на дявола" да влезнат в съюз с тях, за да ги употребяват в борбата против Христовата църква и да нанасят поражения върху най-активните християни". Отговорих му: "И все пак думите на Господа ще се изпълнят, че портите адови няма да надделеят над църквата Христова. Това трябва да запомнят и атеистите, и дъновистите".

ЕЛЕНА ВАЙТ

При една среща с адвентистите забелязах, че те често цитират това име. Не знаех нищо за тази жена. Дадох ми една нейна книга и когато я прочетох, намерих някои лъжи и изопачаване на Евангелието между истините, които се цитираха. Казаха ми, че е написала толкова много книги, че ако се наредят една върху друга, се получава куп, висок метър и тридесет сантиметра.

Молих се Господ да ми открие какво представлява Елена Вайт, защото забелязах, че адвентистите я считат едва ли не за равна с Христа и по-голяма от Света Богородица. Тогава Господ ми даде следното съновидение: Намирах се при един извор. До извора стоеше баща ми. Встрани от извора имаше малък вир. Тънка струя от водата на този извор течеше към вира. Видях, че в него нещо мърда. Помислих си: "Това са рибки", но баща ми, като че ли разбра мисълта ми и каза: "Вгледай се по-добре". Наведох се и започнах да ги разглеждам. Оказа се, че това са попови лъжички. Видях във водата една жаба. Хванах я, но се оказа, че е мъртва. Хвърлих я с погнуса. Събудих се и си спомних, че същата нощ се молих Господ да ми даде отговор, какво представлява Елена Вайт. От Светото Писание знаем, че жабата е символ на лъжепророчески дух. След това видях друго съновидение. Намирах се във въздуха над Адвентната църква. От вратата ѝ излязоха два духа, които започнаха да скачат като ненормални по улицата.

Спряха се и като се кикотеха, единият каза: "Вкарахме ги под проклятие".

Всяко проповядване на друго Евангелие докарва под анатема проповедниците му. Това трябва да помним всички. А и всички откровения, както каза сестра Еттер, трябва да се пресяват през ситото на Светото Писание. Св. Дух чрез апостол Павел казва: "Който ви благовестува, нещо по-друго от това, що приехте, анатема да бъде" /Гал. 1:9/.

ВАНГА

Много българи се намират в явно заблуждение относно духа, който действа чрез петричката гледачка Ванга. Хиляди българи отиват и се оскверняват, като търсят при нея утешение или изцеление. За съжаление, и някои свещеници и дори владици са на мнение, че Ванга е едва ли не Христов апостол.

По времето на свети Йоан Кронщадски имало едно православно братство, чиито членове имали в къщите си икони и се молели на Бога. Но чрез тях действал духът на антихриста, който, като не можел да пречи по друг начин на Божия угодник, започнал да разпространява лъжата, че Йоан Кронщадски е преродилият се Христос.

Ванга действа чрез захарчета, на които спи нуждаещият се. По същия начин действат много чародеи и магесници. Както за бялата, така и за черната магия, магьосниците често употребяват захарче. В Светото Писание никъде няма такава заповед или наредба от Господа: "Ако някой има нужда от изцеление или утешение, да спи на захарче и да го занесе на пророка или апостола и той да му гадае по него". Това е мерзост и кощунство с името на Бога и се нарича духовно блудство - пряко съвокупление със сатана и бесовете и според Стария Завет се наказва със смърт, а в Новия Завет има предупреждение, че всички, които вършат подобни дела - магии, ще бъдат хвърлени в огненото езеро, където ще се мъчат денем и нощем.

Понеже има много православни християни, които рекламират Ванга, молих се Господ да ми покаже какво представлява. Тогава в съновидение видях, че се намирам в една библиотека и, като взех Библията, прочетох следното: "Библейски пророчества за последните дни". Дойде един млад човек и ми каза: "Остави Библията и ела да отидем при реката, където сега е Господ Исус Христос. Той се намира в България и говори на народа". Пристигнахме и видяхме, че наистина на другия бряг стоеше Господ Исус Христос и говори на народа. Извиках развълнуван: "Слушайте внимателно! Това е Господ! Аз познавам гласа Му". След това тръгнах по брега на реката, за да намеря къде да я премина и да отида при Господа. Видях къде е най-тясно, засилих се и скочих на отсрещния бряг. Отидох

при Иисуса и казах: "Господи, утре къде ще говориш, за да отида и кажа на хората? В някоя църква или в някой дом?" Той ми отговори: "Нито в църква, нито в дом. Ще говоря на планината".

След това се видях в автобус, който пътува за планината, където щял да говори Господ Иисус Христос. Две жени седяха на седалката до предната врата. Едната каза на другата: "Знаеш ли, че на планината ще говори Ванга?" Като чух това кипнах и бях готов да се скарам с тях. До шофьора седеше леля Ана. Тя се обърна и каза: "Не знаете какво говорите". Точно се канех да отида и да им се карам, но се обърнах назад и видях, че зад мен стои Господ Иисус Христос. Той беше облечен в дълга червена дреха, с каквато Го рисуват. Стъписах се като Го видях, а Той се приближи до жените и с много нежност и любов им каза: "Между Мен и Ванга няма нищо общо. Това са две съвсем различни и противоположни неща. На насилниците и терористите Ванга не им пречи, но Аз им преча".

Какво представлява противоположното на Христос? Това е Антихрист. "Който има уши да слуша, нека слуша".

XVII. НАКАЗАНИЯ

ЩЕ ОЧИСТЯ ЗЕМЯТА

Сънувах, че се намирам на бул. "Ботевградско шосе". Силен глас от небето каза: "Ще очистя земята от това извратено и нечестиво поколение". Паднах на колене и започнах да се моля: "Господи, какво да направим, за да бъде опазен животът ни?" Гласът отговори:

"Всеки да се помири с брат си да сключи мирен договор с Небето. Който служи на двама господари, ще бъде обявен за предател. Наказанието за предателство е смърт". Погледнах пред мен и видях двама пастири и един мирянин. Гласът продължи: "И тримата са предатели. Първият е агент на Държавна сигурност. Вторият предателства в доброволния отряд. Третият е комунист. В това време видях, че черни облаци надвиснаха над аерогара София. Почувствах, че нещо страшно ще се случи.

След няколко дни на аерогарата стана самолетна катастрофа. Загинаха няколко пътници и екипажът.

Предупредих предателите. Първият се ожесточи и започна да хули християните, които не са от неговата деноминация. Вторият се усмихна и каза: "Не е точно така, брат Пешо". Третият каза истината: "Вярно е. Приеха ме в партията". След около месец пастирите починаха, а мирянинът е жив и здрав. Първият е този, за когото бях сънувал, че дяволът му казва: "Проповядвай за любов, но ги хапи, за да нямат мир". Вторият е същият, за когото сънувах, че след смъртта си се превърна в черно джудже.

С ОГЪН ЩЕ Я ИЗГОРЯ

Сънувах, че се намирам на висока планина. Чух глас, който каза: "Обърни се на север". Когато се обърнах, гласът попита: "Какво

виждаш?" Отговорих: "Виждам добре разорана и почистена земя". Ако се засее, ще даде добър плод". Той рече: "Това е Германия. Обърни се кръгом!" Когато се обърнах, попита: "Какво виждаш?" Отговорих: "Виждам земя, но има доста тръни. Един човек изкопава тръните и почиства земята. Ако се засее и почисти, тя ще даде добър плод". Чух да казва: "Това е Италия. А сега се обърни наляво и кажи какво виждаш?" Обърнах се и рекох: "Виждам земя - цялата в тръни и бодили". Тай ми рече: "Ще ви се дадат участъци земя, за да я обработвате. Изкоренявайте и засаждайте, орете и сейте, почиствайте и поливайте, дано даде плод. Ако не даде, с огън ще я изгоря. Това е България."

Библията казва: "Земя, която попива валящия често върху нея дъжд и ражда злак, полезен за ония, за които се и обработва, получава от Бога благословения, а когато изкарва тръне и бодили, тя е непотребна и близка до проклятие, което завършва с изгаряне" /Евр. 6:7,8/.

КОСАЧИТЕ

Срещу 4 март 1977 г. сънувах, че няколко косачи отиват на север да косят. Двама държавни ръководители пътуваха с кола. Някой хвърли камък, който удари единия от тях по главата.

Същата вечер стана земетресението в Румъния и засегна част от България.

АКО НЯКОЙ Е МНОГО ДОБЪР...

През лятото на 1972 година се намирах в Египет. Един мой близък беше болен. Получих писмо да потърся лекарство за него, което в България го нямало. През нощта сънувах, че от небето нещо пада с парашут и когато дойде в ръцете ми, оказа се, че е препоръчано писмо за мен. Разпечатах го и прочетох: "Ако някой човек е много добър и, като разбере, че е такъв, започне да се подиграва и присмива на другите човеци и стигне дотам, че похули името Ми, такъв човек ще бъде съкрушен и изцеление за него няма да има. Не търси лекарство, Той е осъден".

Събудих се и се чудех какво да направя. Този човек се беше подигравал с вярата ми. Мислех, че Господ ме изпитва дали ще му направя добро, според Господните заповеди, затова реших да търся лекарството. Не можах да го намеря, а изпратих друго - заместител.

Тогава отново сънувах сън. В градината до Подуенската баня имаше голяма черна дъска, на която бяха написани около десетина имена. Прочетох ги и се оказа, че това са имена на скоро починали човеци. Една ръка написа отдолу и името на болния. След една седмица той почина.

БОГ ПОРУГАЕМ НЕ БИВА

Господ каза на Савел, който гонеше християните: "Трудно е да се рита срещу ръжен". В това Савел се убеди, но много човеци попадат под ударите на ръжена, когато ритат против него. Когато бях в Кайро, се

случи подобно нещо с един от служителите в търговското представителство. Научили, че съм християнин, служителите решили да се подиграят с мен и да ме унижат. Поканиха ме на един банкет. Когато влезнах, същият служител разказваше хули и клевети по адрес на християните. Помолих се: "Господи, не желая да участвам нито в делата им, нито да ям от трапезата им". Арабинът, който прислужваше, като че ли чу молитвата ми и дойде, та взе всичко, което беше поставено пред мен. Напуснах банкета. След малко дойдоха и ме помолиха да поправам колата на хулителя. Изправих се, тръгнах и си мислех: "Господи, никак не желая да помогна на този хулител, но заради думите ти: "Обичайте враговете" ставам да му помогна". Той замина с колата си и след малко се върна изцапан, запотен и пребледнял. Бе катастрофирал - ударил се в едно дърво, но не бе пострадал. На другия ден сутринта ме попита: "Имаш ли въже? Тази нощ съм спал пред вратата. Забравил съм ключовете от апартамента и когато се върнах късно през нощта, не можах да влезна. Добре, че е отворен прозорецът, за да мога да се спусна до него от горния етаж". След няколко дни той се разболя от опасна тропическа болест, за която говореха, че само един на хиляда остава жив. Молах се усърдно за него. След известно време бе изписан жив и здрав. Това събитие не остана незабелязано за египтяните, които работеха в представителството. Те чува хулите на присмивателя и видяха наказанията му. Оттогава се отнасяха към мен с особено уважение.

Веднъж доведоха нов работник в бригадата, на която бях бригадир. През нощта Господ ми откри, че той е служител от милицията и нареди да му предам да се покае, защото чашата на греховете му се препълва и, ако не се покае, ще умре от сърдечен удар. Трудно ми беше, но с Божиата помощ успях да му разкажа съня. Той призна, че е капитан от милицията, че не вярва в нашия Бог, но вярва в сънища. Казах му, че ако е съгрешил нещо против мен, от сърце му прощавам и Господ да му прости, за да живее. Очаквах, че ще се покае, но на другия ден сатана го изпълни с гняв против мен и той започна да хули мен, Св. Богородица и Исус Христос. Заболя го сърцето. Откаран в болницата на МВР, трябваше да лежи около един месец. Непрестанно се молах за него. След изписването му повече не остана на работа в бригадата. Наистина "Бог поругаем не бива". Това трябва да запомнят всички богохулници и да не се чудят защо биват наказвани с внезапни болести и внезапни катастрофи.

Хиляди са в живота ни подобни случаи, но не всеки има очи, за да ги види и сърце - за да ги разбере.

Ние, хората, и особено християните, трябва да разберем, че сме като пчелите: убием ли някого и сами ние "умираме". Само че пчелата, която ужили, умира, защото жилото разкъсва стомахчето ѝ, а при нас наказанията идват "отгоре".

XVIII. АНТИХРИСТ

Антихрист е гръцка дума и означава против Христа или противник на Христа. Всички гонители на Господа Исуса Христа и Неговото тяло - Църквата са антихристи. Всички противници на християните са антихристи. Но когато говорим за личността Антихрист, ние разбираме второто лице на троицата на тъмнината, човек, който ще има в пълнота духа на сатана. Всички останали антихристи са негови предтечи, в които действа духът на Антихриста. Този дух действа и в църквите. Разцеплението на Христовата църква на вероизповедания, секти, ереси и разколи е негово дело. Всеки, който отхвърля част от Новия Завет или проповядва други учения на Евангелието Христово, действа под влияние на духа на Антихриста. Личността Антихрист ще се появи малко преди Христовото пришествие. Той няма да споменава името на Бога и на Господа Исуса Христа, а ще действа от свое име, представяйки се за Месия. Той ще изопачава Христовото учение и ще се стреми да премахне всички тайнства в църквата; ще се опита да измени празниците, като ги замени с нови; ще бъде противник на основните истини на Христовата вяра: изкуплението и спасението на душата и вечния живот в Христа, Божественото изцеление на тялото, изгонването на бесове, полагане ръце и помазания за изцеления на болни и всички действия и дарби на Св. Дух, които са прославяли името на Бога чрез Христа и апостолите. В еврейския превод на Данаил 11:38 се казва, че той ще почете бога Мао зей. Той ще се възцари над цялата земя и престолът му ще бъде в Иерусалим "дето Господ наш биде разпнат" /Откр. 11:

6/. Апостол Павел казва за него в посланието си до Солуняните: "Ще седне в Божия храм като бог", а Господ Исус Христос го нарича "мерзостта на запустението". Светото Писание го нарича още: човек на беззаконието, син на погибелта, лъжец и лъжепророк, червеният звяр, северният цар и др. Според Св. Андрей Кесарийски, той ще се маскира под име като Благороден, Благовест, Емануил, Божидар и е възможно да носи името и на Исус, като нарича себе си господ. Той ще изисква от хората да му се покланят и който му се поклони, ще получи неговия печат, за да може да купува и продава. Тези, които приемат печата на Антихриста, ще бъдат кръстени от неговия дух и ще станат храмове на демони и бесове. Гладът им ще се увеличи седем пъти и те не ще могат да се наситят и ще ядат и плът от хора. С получаването на печата или духовното кръщение с духа на Антихриста, който е злопамятството, според св. Нил Мироточиви, хората ще бъдат лишени от възможността да обичат, ще умрат духовно и ще бъдат обречени на вечни мъки. Антихристът ще царува три години и половина. След като убие двамата пророци, които ще го изобличат, той ще отхвърли от себе си маската на праведност, под която дотогава се е криел, и ще насърчава крайните злодеяния. Ще заповяда на бесовете и

демоните да правят десет пъти повече злини, отколкото дотогава. И те ще се устремят върху човешката природа, за да я извратят и унищожат всичко човешко, докато човеците се изравнят с бесовете и станат един дух с тях. И тогава, когато сатана, Антихристът и лъжепророкът ще се зарадват, че са постигнали целта си и са накарали човеците да вършат толкова зло, че са стигнали до неговия краен предел, изведнъж от небето ще се спусне огненият меч, който ще хвърли Антихриста и лъжепророка в огненото езеро, и всички, чиито имена не са записани в Книгата на живота и които са се поклонили на звяра и Антихриста. Този меч може да бъде атомен, водороден или неутронен. /Откр. 19:20,21/.

Според Св. Нил Мироточиви, починал в 1717 година, през 1917 и 1942 години ще станат някакви особено важни за човечеството събития. Официалната църква ще се обедини на VIII вселенски събор, който ще обяви мир на земята за кратко време. Надеждата на християните на Бога ще бъде заменена със страстта за събиране на пари и други материални ценности. Тази страст ще обхване и духовниците, и църковните служители. Ще се построят нови, модерни храмове и постройки, но християните ще участват в богослуженията по един номинален, външен начин, чрез развлечения и забави, чрез труфене и притежаването на скъпи, модерни дрехи, чрез изтъкване на себе си, а не чрез добродетелите. Светът ще постигне добро материално благосъстояние, но при липса на християнска нравственост, то ще бъде добра почва за процъфтяването на всички видове пороци. Чревоугодieto и пиянството ще станат знамение на епохата. Гуляите и разкошът, свързани със скверността, ще станат подбудителна причина за полов разврат, който свободно ще се шири навсякъде, проявявайки се в крайните си форми, а блудниците ще бъдат под особена закрила на "закона". Родството ще престане да бъде пречка за разврат. Това морално израждане ще докара и физическо израждане на човеците. Нечисти жени ще раждат ненормални деца, числото на които непрекъснато ще се увеличава. Броят на беснуемите и нервно болните рязко ще се увеличи. Хората няма да се срамуват от пороците си, а напротив, ще се гордеят с тях; ще обеднеят от добродетели като благост, кротост, дълготърпение, милосърдие, въздържание, миролюбие и смирение. Въпреки многото удоволствия, те ще разберат, че нещо не е в ред. Ще се чувства нужда от някаква реформа и световен ред. Такъв световен реформатор и "чудотворец" ще се появи и той ще бъде рожба на своето време. Това ще бъде Антихрист, чиито планове за световни реформи и за световен мир ще гарантират и свободата на човешките пороци. Измамата му ще се крие зад "обич и съчувствие към човечеството". В действителност нито той, нито служителите му няма да бъдат на ясно какво означава думата обич, защото светът ще обеднее от обич и ще цъфти егоизмът и гордостта.

Господ ни предупреждава да внимаваме и се съобразяваме със знаменията на времето, за да бъдем будни, да изправяме живота си и да чакаме Пришествието Му.

РАЗПОЗНАВАНЕ НА ДУХОВЕТЕ.

"Има различни дарби, ала Духът е един и същ... едному - да различава духовете" /I Кор. 12:4,10/.

Веднъж сънувах, че влизам в църква и там един човек ми каза: "Ела да ти покажа, как да разпознаваш духовете. Всеки човек има печат. Печатите са три: На Св. Дух, на Антихриста и човешки дух". Тогава видях, че върху главите на човеците светеха различни по цвят звезди: сребристо бели, тъмно червени и средно сини. Човекът ми каза: "Тези, върху главите на които видиш бели звезди, имат печата на Св. Дух и в момента са под Негово влияние. Тъмночервените носят духа на Антихриста, а сините имат силен човешки дух.

След този случай понякога виждам най-вече тези звезди и винаги показват истината. Сега разбирам защо силните духом не са блажени, както слабите духом, които получават печата на Духа Светаго.

Някои ме посъветваха да не разказвам това, защото ще ми се разсърдят комунистите и ще ме намразят, понеже тяхната звезда е червена. Трябва да ви кажа, че някои "християни" виждам с червени звезди, а някои комунисти - със сини. Също така човеци, които са враждебно настроени против комунистите, също ги виждам със звездата на Антихриста. Зависи на какъв дух е самият човек и кому служи. Все пак не съм срещал досега комунист с бяла звезда. Защо ще ме мразят? Ако те мразят християните и воюват против Христовото учение, това си е тяхно убеждение и те не бива да се срамуват да се наричат антихристи, както ние, християните, не се срамуваме да се наричаме християни, макар, че това предизвиква презрение към нас от страна на богопротивниците и невежите човеци, както и материални щети. Има някои християни, които твърдят, че са кръстени и ръководени от Св. Дух, но ги виждам със звездата на Антихриста и когато ги наблюдавам, виждам, че нямат мир. Зависи кому служат.

Много християни имат убеждението, че щом говорят чужди езици, те имат печата на Св. Дух и винаги са под Негово влияние. Често виждам хора с такива претенции, че носят духа на Антихриста. Апостол Павел казва, че ако такъв човек, който говори чужди езици, няма любов, той е като мед, що звънти и кимвал, що дрънка. Понеже медта и кимвалът са бездушни предмети, ясно е че и Св. Дух Го няма в тях. Освен говоренето на чужди езици има и други белези, които са много важни. Това са плодовете на Св. Дух. Ако един християнин говори чужди езици, но в живота му се проявяват плодовете на плътта, които са: "прелюбодейство, блудство, нечистота, разпътство, идолослужение, магии, вражди, свади, ревнувания, гняв, разпри, разногласия, съблазни, ереси, завист, убийства, пиянство, срамни гощавки и други

такива ..." /Гал. 5:19-21/, такъв да не се заблуждава, че е под влияние на Св. Дух. Затова ап. Павел съветва кръстените: "Непрестанно се изпълвайте с Духа Светаго", за да може Той да стане пълен Господар на живота ни. А онези, които се успокояват, след като получат белега - може да останат измамани. Друг белег, че си носител на Св. Дух е омразата и враждата на света и антихристите против тебе, без каквато и да е видима причина или ако има такава, тя трябва да бъде само това, че не желаш да вършиш по-горе изброените дела на плътта. Добре е всички да говорим езици, но е много важно кому служим.

ЗМЕЯТ

Веднъж сънувах, че разговарям с човек, който прилича на змей. Тялото му беше на човек, но имаше опашка на крокодил. На следващия ден се срещнах с този човек. Разбира се, той нямаше опашка на крокодил, но аз бях нащрек. Той предлагаше всички религии - християни, будисти, мохамедани, иудеи, конфуцисти и други да се обединим срещу нашия общ враг - материализма. Когато го попитах каква религия изповядва, отговори, че е християнин. Защищаваше спиритизма, окултизма, магиите и всички други видове окултни грехове. Твърдеше, че лъжата, лицемерието, убийството, блудството, прелюбодеянието, омразата, завистта, злобата, отмъщението и други грехове, не са никакви грехове, а средства за постигане на крайната победа. Каза, че се моли на Бога и Бог му помагал.

Господ ми откри, че този човек е представител на идещия Антихрист. Много хора са се заблуждавали и са мислели, че личността Антихрист е Мохамед, Наполеон, Хитлер, Сталин, Мао, а други твърдят, че е Папата. Но той трябва да има и белезите, описани в Откровението. "Нему се дадоха уста, които говореха големи думи и богохулства; даде му се власт да воюва четирийсет и два месеца. Тогава отвори уста за хула против Бога, за да похули името Му, жилището Му и ония, които живеят на небето... и вършеше големи личби, та дори и огън сваляше от небето на земята пред човеците... И той ще направи, щото на всички - малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби - да се даде белег на дясната им ръка или на челата им, та никой да не може нито да купува, нито да продава, освен оня, който има тоя белег, или името на звяра, или числото на името му... понеже е число на човек, и числото му е шестотин и шейсет и шест" /Откр. 13:5,6,13,16-17,18/. Такива дела не е направил нито Мохамед, нито който и да е от гореизброените. Това означава, че Антихрист тепърва има да дойде, макар че неговият дух отдавна действа в света и дори в църквите. Горко на онези, които доброволно се съгласят да му служат. Светото Писание ни предупреждава, че те могат да бъдат познати по плодовете им. Служителите на Антихриста нямат плодовете на Св. Дух, а са носители на плодовете на плътта. Така че, ако говориш на чужди езици или имаш някоя друга дарба, но вместо плодовете на Св. Дух: любов, радост,

мир, дълготърпение, благодет, милосърдие, вяра, кротост, въздържание /Гал. 5:22,23/, носиш плодовете на плътта, бъди сигурен, че служиш не на Христос, а на Антихриста. Тогава за теб е било по-добре да не си познал пътя на истината, защото осъждането ти, след като си го познал и си отпаднал, ще бъде по-голямо.

ЛЪЖЛИВИ ПРОПОВЕДНИЦИ И ЧУДОТВОРЦИ

Християните не бива да си затварят очите за лъжебратята, които се подвизават по църквите. Едни от тях използват окултните "науки" и сатанински действия. Тези демонични действия са чрез врачките, спиритиците, окултистите, медитаторите, гадателите и особено астролозите, както и чрез всички други действия, забранени от Светото Писание. Други действат, като развърщават Божия народ и го учат, че грехът не е грях. Това са "новобогословите", които твърдят, че понеже Бог е любов, ще спаси всички човеци, дори и Иуда Искаротски, затова няма защо да се плашим от греха. Това са еретици, които проповядват гибелни ереси. Те се стараят да превърнат молитвените домове в място за забави и развлечения или сатирични театри, а амвоните - в естрадни подиуми. Някои от тях сами не знаят, че са лъжехристи, а мислят, че защитават най-правоверната църква и си въобразяват, че може да се подиграват и да хулят всички други християни.

Веднъж посетих една Евангелска църква. Проповедникът говореше презрителни думи против православните християни. Не му направих никаква забележка, но през нощта сънувах, че Господ ми каза да отида и да му обясня, какво значи думата Литургия, с която той се подиграваше. Да му занеса биографията на свети Йоан Кронщадски и да му кажа: "Господ ти заповядва да четеш биографията на този човек и да се сравняваш с него". Отидох и му разказах всичко това, но той ми каза: "Има някои хора, които не знаят какъв дух ги води". Отговорих му: "Аз съм длъжен да ти предам това и вярвам, че освен нас тук присъства и невидим представител на небето, който в деня на съда ще свидетелства за нас - кой от какъв дух е бил воден". Тогава той взе това, което му донесох, но дали е чел - не знам.

Други проповедници се опълчват срещу някои пасажии от Светото Писание. Едни наричат покриването на жените "ориенталщина", а други негодуват срещу Божиите наказания, трети воюват против говоренето на чужди езици, четвърти отхвърлят съновиденията и виденията, пети - всички дарби на Св. Дух.

Ние трябва да сме нащрек, когато ни проповядват, и да не приемаме нищо, което противоречи на Светото Писание, което ни предупреждава, че Антихристът, "човекът на греха, синът на погибелта, който се противи и се превъзнеса над всичко, що се нарича Бог, или светиня, за да седне като бог в Божия храм, показвайки себе си, че е бог" /II Сол. 2:3-4/.

По църквите също така се подвизават различни "чудотворци", "пророци", "ясновидци" и лъжеучители. Някои от тях учат хората да се развеждат, защото съпрузите им били невярващи или не са от тяхната най-права секта. Други настройват християните от различни деноминации едни против други. На всички такива служители осъждането им отдавна е приготвено.

АНГЕЛЪТ

Веднъж ни поканиха да се молим за една жена, за която казаха, че е болна от рак. На снимката личело бяло петно на гърдите. Когато влезнахме при нея, тя действително беше много слаба и прежълтяла. Коленичихме да се молим, но Св. Дух ми спря молитвата - "окултен грях". Другият християнин също прекъсна молитвата си и каза, че видял във видение бялото петно да се мести от ляво в дясно. Попитах жената вярва ли в Бога. Тя каза, че е кръстена със Св. Дух и посещава Евангелската Петдесятна църква. После, като ѝ изброих някои окултни грехове, попитах я дали не се занимава с такава дейност. Тя отричаше, но когато ѝ казахме, че ако не си признае, няма да оздравее, призна следното:

Една нощ я побутнал някой и, като се събудила, видяла, че това е ангел с бели дрехи. Той ѝ казал да стане и да изправи напред ръцете си. Тя станала и постъпила според думите му. Тогава той продължил: "Сега изпъждам Св. Дух от теб и започвам да те ръководя. Утре, като дойдат гости, свари им кафе, след като го изпият обърни чашите и тогава аз ще ти кажа какво да им съобщиш". На другия ден гостите били смаяни от "дарбата" ѝ. Така се прочула като гледачка и чудотворка. Попитахме я дали може да се откаже от този "ангел" и да престане да гледа. Тя отговори, че не може. Тръгнахме си и я предупредихме, че тя има свобода воля, и ние не можем да пъдим духа, на който тя доброволно отваря сърцето си. Помоли ни да се молим за нея и аз ѝ обещах, но другият каза: "Докато не се откажеш от гледането на кафе, аз няма да се моля за теб".

След време, когато състоянието ѝ съвсем се влошило, тя изхвърлила кафето от дома си, престанала да гледа и здравето ѝ се подобрило. Такива "чудотворци" се подвизават по много църкви, особено между православните, но те нямат нищо общо с чудесата, вършени от Св. Дух, за Който мнозина забравят, че Той е третото лице на Божеството.

"ПРОРОКЪТ"

"... много лъжепророци ще се подигнат и ще прелъстят мнозина".
/Мат. 24:11/.

Запознах се с един вярващ, който твърди, че притежава дарбата на пророческо видение. Действително каза неща, които се изпълниха след време в живота ми. Забелязах обаче, че някои неща не се изпълняват и че той прави грешки в поученията, както и в откриване на диагнозите на болните. Веднъж Св. Дух ме предупреди, че той ще дойде да ми

пророкува, но Господ не го е прашал. Бях на село и реших да отложам пътуването си до София. Същата вечер той дошъл и ме търсил да ми съобщи "много важна заповед от Господа". Когато го срещнах след няколко дни, той ми разказа, че като бил за дърва, явил му се ангел, който му казал да отиде веднага в София и да ми каже да се ожения за една разведена християнка. Като му обясних колко голяма е отговорността да се злоупотребява с дарбите и му казах, че Господ не го е прашал, той призна, че някои сестри са го помолили да използва дарбата, за да ми внуши да се ожения за тази жена.

Разказвам ви този случай, защото знам, че особено между петдесетните вярващи такива "пророци" са разбили живота на някои младежи. Светото Писание ни предупреждава: "Възлюбени, не на всеки дух вярвайте, а изпитвайте духовете, дали са от Бога, защото много лъжепророци се явиха в света" /I Иоан 4:1/. Такива духове действат чрез гледачките и врачките, астролозите и окултистите, при които тичат много непросветени човеци, а после се оплакват от главоболие, безсъние, натрапчиви нечисти и хулни мисли, необясним гняв, лесна раздразнителност, от тропане из стаята нощно време, или че някой ги души, когато спят. Всичко това е резултат на окултните грехове, които заливат света като страшна епидемия, поразяваща мира и психиката на милиони човеци.

XIX. НА РАБОТА

"И тъй, всеки, който Мене признае пред човеците, ще призна и аз него пред Моя Отец небесен" /Мат. 10:32/

"... идете по цял свят и проповядвайте Евангелието на всички твари. Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен, а който не повярва, ще бъде осъден" /Марка 16:15,16/.

СНОПОВЕТЕ

Това беше скоро след като повярвах. Всеки новоповярвал се намира под благодатното влияние на първата любов, когато му се иска всички да повярват, за да намерят спасение на душите си и душевен мир. И аз мислех така, но скоро се разочаровах, защото разбрах, че хората в повечето случаи са със закоравели сърца и не желаят да слушат за своето лично спасение и освобождение от робството на греха. Тогава стигнах до друга крайност. Мислех си: "Поне един човек да повярва от моето свидетелство, пак ще бъде добре. Защото, ако всеки християнин доведе при Христа още един, числото на спасените ще се удвои. Тогава Господ ми даде съновидение, в което ме насърчи. Не зная кога ще се изпълни, може би след смъртта ми, но вярвам, че ако устоя докрай - непременно ще се изпълни.

Сънувах, че на поляната пред манастирчето "Света Троица" имаше камиони, на които товареха снопи. Всеки носеше своя сноп и го предаваше на други човеци, които го качваха на камиона. Моят сноп бе толкова голям, че не можех да го помръдна. Дойдоха няколко души да

ми помогнат и когато го качвахме в камиона, той се развърза и на полянката пред манастирчето от него се получи цял харман.

ЖЕТВАТА

След това сънувах, че жънем заедно със сестра ми в местността "Столоватица" и трупаме ръкойки. Пшеницата беше много хубава. Изправих се и погледнах назад. Зад нас някой бе навързал ръкойките на снопове. Те бяха много и аз с радост погледнах богатия урожай.

Словото Божие казва, че едни сеят, а други жънат, но в този сън видях, че други пък връзват ръкойки на снопове.

МЛАДЕЖИТЕ НЕ ЖЪНАТ

В друго съновидение видях, че вървим през поле с узряла пшеница. Срегнахме един човек и той ни каза да се залавяме за работа. Даде ми стомна да отида и донеса вода за жетварите. Отидох на една чешма и опитах водата. Видя ми се топла и варовита. След това се намерих при един извор със студена и сладка вода. Налях стомната и я занесох на човека. Тогава той ми показва на земята три сърпа. Видях, че млади християни напуснаха нивата и тръгнаха из една гора. Последвах ги, но забелязах, че както си вървят, започнаха да се смаяват и да се превръщат в джуджета. Уплаших се и се върнах назад - да не би и аз да стана джудже. Взех един от сърповете и започнах да жъна.

Мисля, че топлата и варовита вода са проповедите на така нареченото "предъвкано слово", а изворът със студената вода е Словото Божие и действията на Св. Дух чрез дарбите.

Младежите по църквите, които превръщат богослуженията си в място за забави и развлечения, ако не заработят за Господа, ще си останат духовни джуджета. Бог да ни благослови и да ни отваря очите.

ТЪРСЯ ТЕ ДА ТЕ БЛАГОСЛОВЯ

През 1978 година се занимавах с гъбопроизводство. Постепенно заниманията ми с гъбарството ме увлякоха и аз незабелязано се отдалечавах от Господа.

Тогава видях в съновидение, че се разхождам из едно поле. От лявата ми страна полето беше засадено с гъби, а от дясната се виждаше голямо пространство с узряла пшеница. Чух глас от небето, който каза: "Търся те да те благословя, а ти се занимаваш с гъби".

На следващата година не се съобразих с това съновидение и пак се захванах с гъбите, но претърпях пълен провал.

Едни се занимаваме с гъби, други гледат свине, пилци или кокошки, трети работят в празниците и неделя, за да натрупат повече пари, а за Божието дело отделяме трохи от времето си и се чудим защо в нашата страна няма благословения и изцеления, както в други страни. Господ ни търси и иска да ни благослови, но на Неговата нива, а не на нивите на този свят.

XX. ЦЪРКВАТА

В какво състояние се намира българската църква? Защо не стават чудеса на изцеления и благословения, както в други страни? Почти всеки християнин е болен, а Светото Писание казва за християните, че ако слушат гласа на Господа, язвите на Египет /света/ няма да се докосват до тях. Защо всичко това е така при нас?

ВСИЧКИ ДЕНОМИНАЦИИ В БЪЛГАРИЯ СА ОТПАДНАЛИ

Срещу новата 1980 година видях в съновидение, че влизам в църква, която се намираше на площад "Възраждане". Отвън тя наподобяваше голям бял кораб. Когато влезнах вътре, видях на стената два лозунга. На тях пишеше: "Слава на БКП". Реших, че в църквата не е прилично да се поставят лозунги и започнах да ги свалям. В това време влезнаха двама мъже. Уплаших се, че ще ми се карат. Те ми подадоха един навит на руло картон и ми казаха да го закача на стената. Закачих го. Той беше бял и чист. Застанах до вратата при двамата мъже, които гледаха към картоната. Появи се една ръка, която написа върху него: "Всички деноминации в България са отпаднали, защото са извършили предателство".

МЪРТВАТА НЕВЕСТА

Сънувах, че се намирам на площада в с. Долно Камарци. Там имаше погребален ковчег, поставен върху количка. От дясната му страна стоеше Христос. Той ме повика и ми каза да отворя ковчегата. Повдигнах капака и видях, че вътре лежи красива руса жена, но мъртва. Тя беше облечена като булка. Исус, като я гледаше, каза: "Умряла е, защото е извършила предателство". Количката с ковчегата тръгна сама към гробищата. Аз вървах от дясната ѝ страна, а до мен отдясно вървеше една овца. Когато стигнахме до реката, пред нас излязоха две жени християнки. Едната каза: "Да принесем в жертва тази овца и с кръвта ѝ да поръсим булката, може да се съживи", а другата се намръщи и отговори: "За бадева е".

РИБИТЕ

Сънувах, че се намирам на брега на една река. Тя беше заградена в отделни вировете и водата не течеше между тях, а беше застояла и топла. Рибите се мятаха и бавно се обръщаха по корем, полумъртви.

Вировете са отделните деноминации, в които християните се задушават от сектантския дух на себеправедност и себедоволство или вражда против другите християни, които не са от техния "вир".

ПАСТИРЪТ

Насън вървах с един човек, облечен като пастир с дълга бяла дреха с гега в ръката. Той ме заведе в една евангелска църква. Като влезнахме, всички станаха. Тези, които бяха от дясната ни страна, бяха облечени в бели дрехи, а другите, от лявата страна на пътеката, - в обикновените си дрехи. Отидохме на амвона и се обърнахме с лице към хората. Сега тези, които бяха с бели дрехи, се намираха от лявата ни страна, а с

обикновените - от дясната. Пастирът ми каза да съблека белите дрехи на седящите на първия ред.

Отговорих му, че е неудобно да ги събличам пред толкова народ. Той вдигна гегата си, закачи с нея една от белите дрехи на човека, който седеше най-близо до амвона, и я вдигна пред народа. Отвън тя беше бяла и чиста, а отвътре - цялата черна и изцапана с мръсотии. Вътре в църквата беше много студено. След това една жена съблече горната си, обикновена дреха и отдолу се показа чисто бялата ѝ рокля... Излязохме с пастира на двора. Там имаше голямо ябълково дърво, отрупано с плодове. Едни от ябълките бяха черни, а другите нормални. Пастирът ми каза да откъсна една от хубавите ябълки и да я разрежа. До нас застана офицер. Когато разрязах ябълката, оказа се, че отвътре тя е половината бяла, половината черна. Пастирът каза: "Черните ябълки са отровни и черното в добрите ябълки е отрова. Ще нахраниш ли този офицер с такива плодове?" Отговорих му: "Как мога да отделя здравото от отровното? По-добре е да не му давам нищо, иначе ще се отрови."

В 24 глава на книгата на пророк Иеремия се говори за кошниците с добри и лоши смокини. Който иска, нека прочете тази глава и да види съдбата на добрите и на лошите смокини. Пред човечите ние често минаваме за праведни, но Господ знае какво има в сърцата ни.

КАЖИ МУ ДА НЕ ТЪПЧЕ НИВАТА

Сънувах, че седя върху наредени дърва, заедно с няколко старци, които говореха празни приказки и се присмиваха на другите. В небето се появиха две красиви жени. Едната беше руса, а другата - чернокоса. Те изчезнаха и на мястото им застанаха два огромни въздушни кораба. Настана паника и всеки бягаше нанякъде. Помислих си: "Второто пришествие. Тука ли трябваше да ме намери". От единия въздушен кораб се спусна въжена стълба и по нея слезе висок, красив мъж в униформа на летец, който дойде при мен и ми каза:

"Води ме в скришната си стаичка". Заведох го в дома на дядо ми и влезнахме в една малка, но добре подредена стая. Летецът ми подаде една снимка, на която видях човек с остригана глава и големи мустаци да върви през жита с извърната назад глава. Летецът каза: "Кажки му да не тъпче нивата".

На другия ден срещнах същия човек. Когато му заговорих и го попитах вярва ли в Бога, той свали шапката си и отговори, че вярва. Изслуша ме внимателно и когато му разказах всичко, вместо да се смири, той започна да съди всички християни, да хули всички църкви и деноминации, да нарича свещениците и пастирите предатели.

Възможно е някои да са такива, но да се твърди - всички, е явно заблуждение.

ВРАТАТА И ПРОЗОРЦИТЕ

Една вечер се разхождахме четирима приятели. Всички сме вярващи. Един от нас е адвентист. В разговора ни той настояваше, че трябва да се пази и освещава съботният ден. Казах му, че вратата за небесното царство е Господ Иисус Христос и ние се спасяваме чрез благодат по милост и вяра в Спасителя.

Следващата нощ сънувах, че същите се разхождаме и минаваме покрай едно училище, чиито врати са широко отворени. Много народ минаваше край вратите, но никой не влизаше. Като стигнахме до училището, казах на моите приятели: "Хайде да влезем през вратата". Тримата влезнахме, а адвентистът продължи. След като повървя малко, той се прекачи през оградата. На вратата на сградата ни посрещна една жена и каза: "Елате да ви заведе в скришните ви стаички". Тримата влезнахме през вратата, а адвентистът се покачи и влезна през прозореца. По прозорците надничаха много хора. Пред всяка стая имаше басейн и, за да се влезне в стаята, трябваше да се мине през басейна.

Господ Иисус Христос казва за Себе Си, че е вратата и който не влиза през нея, а прескача отдругаде е крадец и разбойник. Вратата е Спасителят, а прозорците - различните човешки учения и деноминации, които ни показват път към небето, но не чрез Иисуса Христа.

ОСВОБОДИТЕЛЯТ НА РОБИТЕ

Видях в съновидение, че група мъже се намираме на спирката до Окръжна болница. От северната ни страна от небето слязоха двама военни, въоръжени с автомати и казаха: "Не мърдайте! Предателите да хвърлят ножовете". В краката ни дрънкаха два големи ножа. След това ни поведоха и влезнахме в един ресторант с бели покривки на масите, но нямаше никакви клиенти. Един от военните дойде при мен и ми каза: "Всички предатели и доносници са осъдени на смърт. Това ще ви бъде белег: те ще падат върху бюрата си и ще умират на работните си места". След това военните влезнаха в друго помещение. Аз надникнах в него и видях, че това е една църква и вътре имаше свещеник в богослужебно одеяние. Той беше с прошарена коса. Върнах се в ресторанта и управителят, като ме прегърна много развълнуван и радостен каза: "Знаеш ли кой говори с теб?" "Не", отговорих аз. Той продължи: "Това е Бепс, освободителят на робите в Америка и в България. Сега е дошъл в България и се намира в София".

Нека всички предатели и доносници по църквите помислят за съдбата си. Сигурно тя няма да бъде много по-различна от тази на техния учител и вдъхновител Иуда Искаротски. Не знам кой е този Бепс. Но знам, че Иисус е Освободителят от греха и "ако Синът освободи някого, той наистина ще бъде освободен".

Сестра Саша сънувала, че Иисус ще се жени за нея и че тя била облечена като булка. Иисус дошъл, огледал я и казал: "Предпочитам от Скандинавия". Сестрата тълкуваше съня така: Тя е жена българка и

символизира Българската църква. След съня тя се молела Бог да ѝ открие защо Иисус не одобрява Българската църква. Но нямала отговор. Когато и аз попитах: "Защо?" чух глас, който рече: "Защото е продадена невеста".

XXI. ИИСУС

Сред всички съновидения най-радостен се събуждам, когато виждам и разговарям с Господа Иисуса Христа, макар че често Неговите думи са изобличителни.

НЯМА ДА ТИ ПОЗВОЛЯ!

Веднъж сънувах, че с баща ми седим на синора на една нива. На другия синор седеше Господ Иисус Христос. Той стана и дойде при нас. Ние също станаме. Тогава Той хвана баща ми за яката и му каза: "Няма да ти позволя да безчестиш името на майка Ми".

На другата вечер баща ми се върна малко пийнал. Сигурно е бил в компания на атеисти, които бяха го настроили против вярата ми или бяха хулили Света Богородица, защото започна да говори нещо против Иисусовата майка. Веднага го прекъснах и му разказах съня. Той млъкна като че ли поизтрезнял. След няколко дни внезапно почина брат му - чичо ми Вельо. Роднините ми мислеха, че това е шамар за баща ми от Господа, поради опълчването му против Света Богородица.

Много протестанти, особено жените, считат едва ли не, че Иисус Христос е против Света Богородица, защото на едно място в Новия Завет четем: "И като се привърши виното, казва Иисусу майка Му: вино нямат. Иисус ѝ казва: какво имаш ти с мене, жено? Още не е дошъл часът Ми. Майка Му рече на служителите: каквото ви каже, сторете" /Иоана 2:3-5/. От тези думи някои си правят погрешен извод, че Иисус е имал враждебно отношение към майка Си. Такива християни цитират и друг пасаж от Писанието: "И когато Той още говореше на народа, майка Му и братята Му стояха вън и искаха да приказват с Него. И някой Му рече: ето, майка Ти и братята Ти стоят вън и искат да говорят с Тебе. А Той отговори на оногова, който Му каза това, и рече: " коя е майка Ми, и кои са братята Ми?

И като посочи с ръка на учениците Си, рече: ето Моята майка и Моите братя; защото, който изпълни волята на Моя Отец Небесен, той ми е брат, и сестра, и майка" /Мат. 12:46-50/. С тези думи Господ отговаря на всички църковни политици, които се хвалят с името на вероизповеданието или деноминацията си, че не тяхното име и членство в най-правоверната, според тях, деноминация ще ги направи братя на Христа, а изпълнението на волята Божия. А това може да прави всеки, независимо от коя деноминация и вероизповедание е.

Но дали Иисус имаше враждебно отношение и не се интересуваше от майка Си? Грях ли е да наричаме Неговата майка наша майка? Някои се дразнят от изразите: Света Богородица, майката Божия и от обръщението - майко Богородице. Прави ли са? Дори в смъртния Си

час, Иисус намери време и сили да се погрижи за майка Си: "А Иисус, като видя майка Си и стоещия там ученик, когото обичаше, казва на майка Си: жено, ето син ти! После каза на ученика: ето майка ти! И от оня час ученикът я прибра при себе си" /Иоана 19:26,

27/. Това бе последното наставление на Иисуса преди да издъхне. Но какво значат думите: "Ето майка ти" и само за любимия Му ученик ли се отнасят? Светото Писание казва: " ...защото, които Той е предугадвал, тях е и предопределил да бъдат сходни с образа на Сина Му, та Той да бъде първороден между многото братя" /Римл. 8:29/. Вече знаем, че само онзи, който изпълнява волята на Неговия Небесен Отец, е Негов брат. Той може да нарича Неговия Отец и свой Отец, но защо да не може да нарича Неговата майка и своя майка? Нима това е престъпление?

Слушах за богат англичанин, че когато един от двамата му сина починал, той осиновил сто сирачета и ги направил свои синове. Те станали братя на починалия му син и започнали да наричат неговия баща, свой баща и неговата майка - своя майка. Живият син също ги приел като свои братя и ги обикнал, както обичал покойния си брат. Той не се сърдел на това, че наричали баща му татко и майка му - майко, а напротив - радвал се.

Нека запомнят враговете на думата "Богородица", че един от вселенските събори предава на анатема всички, които учат Иисусовата майка да не се нарича Света Богородица.

ИЗМЕСТИХА МЕ

Сънувах, че Господ Иисус Христос влезна в едно помещение. Направи ми впечатление, че беше много хубаво облечен, но - бос. Някакви хора внесоха картина с черна рамка и започнаха да Го избутват към ъгъла на помещението. Зад картината се виждаше само главата Му. Той ме погледна и каза: "Изместиха Ме".

На другия ден отидох "случайно" в църквата "Света Петка". Оказа се, че е храмовият празник на църквата. Бях на балкона. Видях, че носят същата черна рамка от съня. Това беше иконата на Света Петка. След службата имаше проповед, но името на Господа Иисуса Христа изобщо не бе споменато.

ОБИКНАХ ТЕ И ЩЕ ТИ ПОМАГАМ

Веднъж видях насън, че се намирам на едно поле. Там имаше много познати християни, които бяха се разделили с бодлив тел. На едно място бяха заградени баптисти, на друго - методисти, на трето - конгрешани, на четвърто - петдесятни и така нататък. Оградата им се състоеше само от един бодлив тел, който всеки свободно можеше да премине. Господ Иисус Христос стоеше настрани от оградите, а аз бях между тях. Той мина под тела, дойде при мен, хвана ме за ръка и ме изведе от телените ограждения. После ме заведе в някакъв дворец. В грамадна зала имаше три големи трона. На средния седеше Някой,

Който приличаше на Иисус. Той беше с бяла коса и брада. Лицето на този, който седеше на левия престол беше мургаво. Десният трон беше празен. На известно разстояние от тронове имаше една ограда във формата на дъга. Аз останах пред дъгата, а Господ Иисус влезна в помещението зад дъгата и се насочи към празния трон. Като ме посочи, Той каза на другите: "Той има много хубави картини и е подарил една на младо семейство". Попитах Го: "Господи какви картини имам? Аз нямам картини". Тогава се чу силен и неприятен шум, който прекъсна разговора. Когато шумът утихна, този, който бе на левия трон, каза: "При всички случаи, когато се усъмните в това, което Иисус казва, връзката между Нас и вас се прекъсва по този начин". После Този, който бе на средния трон, стана и мина зад оградата и зад мен. Аз бях като малко момче пред Него. Той сложи един бял лист пред лицето ми и тогава видях, че ръката Му се пресегна през дясното ми рамо и написа на листа: "Обикнах те и ще ти помагам, защото ти прие приятелството на моя Единороден Син, Който е твоя Господ и Спасител. Когато сънуваш сън или видиш видение, запиши го, за да не прибавяш и да не отнемаш от него! И внимавай кому и как го разказваш, за да не би поради невниманието ти да се похули името на Този, Който ти го е дал - твоя Небесен Отец".

Много поучителни неща има в това съновидение. Какво представлява ограждането на различните деноминации с бодлив тел? Телът показва, че сами са се оградили със своето враждебно отношение към другите християни, за които Иисус е пролял кръвта Си.

Когато се събудих и размишлявах за картините, спомних си, че действително имам албум с Библейски картини и образи на светии. Когато Господ Иисус каза, че имам картини, а аз възразих, с моето съмнение Го направих лъжец. Така е винаги, когато се съмняваме в това, което Господ е казал чрез Светото Писание или ни говори чрез дарбите на Св. Дух. Да проверяваме духа, който говори чрез дарбите имаме право, но не и безпричинно да отхвърляме това, което се казва. Ето защо е толкова голямо престъплението на неверието, понеже то се старае да докаже, че това, което Господ говори, е лъжа. Така че всеки, който отхвърля думите на Светото Писание и не вярва в тях, прави себе си богохулник.

СТРАХУВАШ ЛИ СЕ ОТ ЦАРЯ?

Намирах се в съновидение на "Петте къшета". На площада и по улиците нямаше никой. Реших да тръгна по една от петте улици. Помолих се и казах: "Господи, реших да тръгна по тази улица. Сега те моля, бъди с мен и ме пази". След като повървах около десетина метра, някаква сила ме грабна и ме върна в изходното положение. Чудех се какво съм сбъркал: молитвата или посоката. Избрах друга улица и, като казах: "Хайде Боже пред мене, пък аз след Тебе", тръгнах. Повървах няколко крачки и отново силата ме грабна и ме върна на

площада. Завъртях се кръгом и избрах друга улица, но се чудех с каква молитва да се помоля преди да тръгна. И изведнъж казах: "Господи Иисусе Христе, вземи ме в ръцете Си и ме носи където трябва". В следващия момент почувствах, че две невидими ръце ме вдигнаха от земята, поставиха ме в хоризонтално положение и ме понесоха нанякъде, като скоростта все повече и повече се увеличаваше. Достраша ме и си помислих: "Както летя с тази голяма скорост, ако се ударя в някое здание..., но веднага прекъснах тази мисъл и казах: "Господи, прости ми за това съмнение - че като съм в Твоите ръце, може да ми се случи нещо лошо". След това, като продължавах да летя, видях, че една врата се отвори и аз бях внесен в някакъв дворец. Ръцете, които ме носеха, ме изправиха пред друга врата и когато стъпих на краката си, чух глас: "От тази врата ще излезе царят, страхуваш ли се от него? Отговорих: "Господи, Иисусе, много ме е страх от Царя. Моля Ти се, направи ме невидим като Теб!" Но в този момент вратата се отвори и оттам излезе Царят. Но какво беше моето учудване и стъписване, когато погледнах към Него - това беше Баща ми, облечен в царски одежди. Той ме погледна строго и каза: "Царски син си, а не контролираш мислите си". После ме въведе в стаята си, отвори един голям гардероб и каза: "Трябва да се облечем в нови дрехи и да излезем всред народа. Той е готов и ни чака".

ДОКТОР ИИСУС

Сънувах, че влизам в църква, на чиято врата имаше фирма: "ДОКТОР ИИСУС - УНИВЕРСАЛЕН ЛЕКАР. Когато влезнах вътре, видях, че църквата е пълна с народ. Като от високоговорител се чува думите: "Важно съобщение: четиридневен пост, а след поста - усърдна молитва!"

ЙЕХОВА - СИГУРНА ЗАЩИТА

Видях в съновидение, че еврейски свещеник отслужваше пасха в пустинята, заедно с малка групичка хора. Един стълб във формата на траверса им правеше сянка. На стълба имаше надпис: "Йехова - сигурна защита". Огромният стълб започна да трепти и да се променя, като се превърна в образа на Господа Иисуса Христа.

ТРИТЕ ЛЕНТИ

Веднъж моите роднини ме заплашваха, че понеже съм повярвал в Господа, властите ще ме лишат от апартамент, за който отдавна имах вноска. Отговорих им: "Моята надежда е в Господа". Една от стринките ми каза: "Горкото, на Господа се надява!"

След този разговор сънувах, че получавам луксозна телеграма, в която прочетох: "Месец октомври, комплекс "Младост", девета група". След това се видях в един апартамент. Като го разглеждах забелязах, че стената до вратата е лошо шпаклована и един от прозорците има спукано стъкло. Изведнъж от вратата на апартамента една ръка започна да чертае около петсантиметрова бяла ивица, така, че обиколи всички

стаи, кухнята и коридора. Тя беше на около двадесет сантиметра успоредно на тавана. След това постави синя и накрая червена лента, така че се получи знаме, с което бе опасан целият апартамент. То беше бяло, синьо и червено. Накрая, на източната стена на хола, върху бялата лента, ръката написа с червени букви: "Иисус Христос".

Някои казват, че белият цвят е символ на чистота, синият - на вярност и червеният - на истина. Ако това е вярно, тогава, за да живее Христовият Дух на мир и любов в жилищата ни, ние трябва да живеем в чистота, вярност и истина.

Избрах апартамента си без да съм го виждал. Пред комисията, която заседаваше през м. октомври и аз бях в девета група, една жена ме помоли да се откажа от този апартамент, но аз отговорих: "Каквото казах, казах". Когато със сестра ми влезнахме в него, тя, като го разгледа, каза: "Ето спуканото стъкло. Ето и лошата шпакловка". Господ бе определил жилището ми, в което щях да живея, около един месец преди да получа съобщението.

Да, стринко, аз и занапред винаги и за всичко на Господа ще се надявам, независимо от това, че и занапред хората ще казват със съжаление за мен: "Горкото, горкият...", но иде ден, в който всички, които са отхвърлили Божията покана и Божията милост, ще завикат със силен глас: "Горко ни, горко ни..." Това е записано като пророчество в Светото Писание и то непременно ще се изпълни.

КРЪВТА НА АГНЕЦА

Видях в съновидение, че на площад "Възраждане" има насадена градина с лозе. Всеки от моите приятели имаше свой участък. Разгледах лозята и забелязах, че те бяха родили всичко друго, но не и грозде. Едно бе родило шипки, други - трънки, а моето лозе - фъстъци. Дойде баща ми, който носеше на ръцете си едно малко бяло агне. Попитах го: "Татко, защо лозята ни са родили тези плодове, след като сме положили толкова грижи за окопаване, торене и поливане?" Той отговори: "Защото почвата ви е дива. За да роди добри плодове, почвата трябва да се поръси с кръвта на Агнеца".

Няма друг път за облагородяване на дивата човешка природа. Човек може да получи образование и възпитание, но в критичните моменти на живота си само роденият от Бога е в състояние да се обуздае и да не извърши грях. Без новородението чрез Христовата кръв, колкото и благовъзпитан да е човек - той ще си остане една варосана гробница - красива отвън и пълна с мъртворешки кости - нечисти помисли, отвътре.

ЕМАНУИЛ

Едно от имената на Господа е Емануил, което значи Бог е с нас. Веднъж сънувах, че вървя по една софийска улица и чувам глас от небето: "Всеки, който се отказва от името на баща си и приема други имена, наскърбява го". След като направих няколко крачки, гласът

продължи: "Моите последователи ме наскърбяват, като се наричат с други имена. Вашето име е Емануил".

Даваме ли си сметка, когато се наричаме православни, католици, баптисти, методисти, петдесятни, адвентисти, конгрешани и каквито и да е други, че с това наскърбяваме Този, Който е умрял за нас. Толкова ли е срамно, когато ни попитат какви сме по убеждение, да отговорим - християни, вместо нямащите сила: православни, католици, протестанти и т.н. Нима са по-достойни за уважение всички тези имена от името християни, или може би са по-модерни?

ХРИСТИЯНИН - ХРИСТОВ

Веднъж един младеж, който бе решил да посвети живота си на Господа, сподели: "Посещавах всички църкви и деноминации. Искам да служа на Господа. Чувствам, че всяка деноминация с радост би ме приела, но само при условие, че приема нейното учение и нейното и ме. Но аз не желая това, а искам да нося името на Господа и само Нему да послужа. Молих се Господ да ми открие към кое вероизповедание и към коя деноминация да се ориентирам, но нямам отговор. Ти какво ще ме посъветваш?" Отговорих му: "Ще се моля и каквото Господ ми отговори, ще ти го предам". Така и направих. Молих се и видях в съновидение един бял лист, на който се написа: "Да се нарича християнин и да полага усилия да бъде Христов".

На другия ден срещнах един християнин до "Орлов мост" и той ми каза: "Тази нощ чух глас по време на молитва, който ми каза: Както вие се срамувате и не искате да се наричате християни, а се кичите с други имена, така и аз ще се засрамя от имената ви и няма да ви изповядам, че сте Мои".

ИИСУС Е МОЙ ГОСПОДАР

Сънувах, че съм на гости у сестра ми. Влизат двама мъже и ме питат: "Какво желаеш?" Отговорих им: "Ушийте ми една дълга до земята бяла дреха. На гърба и на гърдите ѝ напишете с червени букви, първо на български, а след това и на латински: "Иисус е мой Господар и верен Приятел". Мъжете излязоха и след малко се върнаха с бяла дреха, украсена с българска бродерия и с желанието от мен надпис. Когато облякох ризата, сестра ми каза: "Ти си луд. Хората ще ти се смеят". Отговорих ѝ: "Най-напред ще мина по бул. "Руски" и хората, като видят каква риза имам, ще поискат и те да си ушийт".

XXII. ПРОИЗВЕДЕН

Както в земния живот растем в образованието и работата, която вършим, така е и в духовния живот. Но понеже той е скрит за света и за самите нас, често някои християни изпадат в униние и си мислят: "Тъпча на едно място в духовния живот". Това обаче не е вярно. Онзи, който живее живот в Христа, постепенно и незабелязано расте в познаването на духовните тайни и ако е послушен Христов ученик, Господ постепенно ще започне да го употребява за прослава на името

Си и за довеждане човеци при Христа за очищение, спасение и изцеление на душите и телата им. Светото Писание ни учи, че християнинът трябва да се стреми да достигне "Христовия ръст". Разбира се това никога няма да стане, но то трябва да бъде нашата цел и с всеки изминат ден ние да се доближаваме все по-близо до Христовия характер.

За да ме насърчи, Господ ми показа в няколко съновидения невидимото ми произвеждане в различни степени на духовното служение.

МОБИЛИЗАЦИЯ

Сънувах, че ми казаха: "Мобилизация". Строиха ни на аерогара София. Всички строени държаха в ръцете си свещи, но само на малцина свещите горяха. Моята бе от най-малките, но гореше. Забелязах, че някои вместо свещи държат солети. От дясната ми страна стояха двама високи мъже и държаха в ръцете си големи свещи, но те не горяха. Някой извика: "Главнокомандващият пристига". Един от мъжете с големи свещи каза на другия: "Сигурно нас двамата ще избере". Пред нас на пистата имаше самолет - изстребител. Командващият дойде при мен и каза: "Качвай се в самолета!" Тръгнах и си мислех: "Нито знам как да излети, нито как да лети, нито как да се приземя". Тогава той каза: "Не бой се и не мисли за това. Самолетът е с двойна кабина и аз съм винаги зад теб".

Излетяхме и, като направихме един кръг над София, чух в наушниците си глас: "Внимавай, предавам ти управлението на самолета. Натисни левия педал и измести лоста наляво. Направих както ми заповяда. Самолетът се наклони и зави наляво. След това ми каза: "Върни го обратно" и когато вече летяхме направо, той продължи: "След като кръстосаш София, избери си място за кацане. Къде искаш да се приземиш?" Отговорих: "На площада пред "Александър Невски". Той отговори: "Там е опасно. Ще се заплетеш във високото напрежение". Самолетът продължаваше да лети и кацна в един квартал на София.

На следващия ден ми се обадиха по телефона и ме повикаха да отида в един дом. Когато намерих адреса се оказа, че този дом се намира точно там, където кацна самолетът.

ЛЕЙТЕНАНТ

В друго съновидение видях, че в някаква поликлиника ни преглеждат и ни подбират за летци. Една дебела и грозна жена дойде при мен и каза: "Къде си тръгнал, ти нито виждаш, нито чуваш. Какъв летец ще бъдеш?" Аз се подвоумих, но в този момент ме извикаха и ме поставиха пред някакъв апарат. След прегледа ми казаха: "Годен". Дойдоха двама офицери и единият, който имаше чин майор, ме попита усмихнат: "Как върви школото?" След това ме заведоха в една стая, през прозореца на която видях строени войници в униформи на

четници - опълченци. Чу се глас: "Тревога! Тревога! Към нас приближава голяма крепост на противника. Има ли доброволец, който да излети и да влезе в бой с нея?" Бързо изскочих на плаца и излязох пред строя. В следващата картина се видях, че летя със самолет изстребител. Пред лицето ми имаше екран с две бели линии - вертикална и хоризонтална. Целта се виждаше като бяло петно в лявата страна на екрана. Изместих един лост малко наляво и петното попадна в центъра на пресичащите се линии. Натиснах един бутон на лоста за управление и видях, че от дясното крило на самолета излетя ракета. Тя достигна самолета-крепост, удари го и го разруши. В това време се чуха гърмежи. Над главата ми прелетя изстребител. Пак натиснах един бутон и видях, че от лявото крило на самолета излетя друга ракета, настигна изстребителя и го разруши. Кацнах на летището и докладвах на командира: "Задачата е изпълнена. Вражеската крепост е свалена, а заедно с нея и един прикриващ я изстребител. Свалени са от четиристотин хиляди метра височина". Командирът отговори: "Произвеждам те в чин лейтенант". Застанах пред едно огледало и се видях облечен в униформа на офицер. На раменете ми имаше пагони с по две звезди.

КРАЯТ

Някои казват, че най-силният проповедник е смъртта. Ние, хората, се страхуваме от нея, защото тя е вратата към неизвестното. Господ ми показа да не се страхувам от смъртта и ми даде да разбера, че тя не е толкова страшна, но за спасените е път към небето. И ако някой от християните умре заради вярата си, тя е крайната цел в ПЪТЯ МУ КЪМ ИИСУСА.

Видях в съновидение, че Господ Иисус Христос ми подаде три писма. Отворих първото и в него имаше снимка на десетина мъже, които оживяха и аз ги гледах през снимката като на телевизионен екран. Във второто имаше една малка икона на Св. Богородица. В третото имаше бял лист, на който пишеше: "Понеже много си ме обикнал, ще трябва и да умреш за името Ми".

Събудих се с едно смесено чувство на съжаление за земния живот и на постоянно усиливаща се тържествена радост. Да умреш за Спасителя, нима има по-голяма чест от тази! Той остави небето и стана жертва за нас, недостойните и грешни хора, за да издигне на небето при Себе Си всички, които повярват в Него. Тома Кемпийски казва, че няма такава скръб и обида, колкото и малка да е, която християнинът да е претърпял заради Господа, и Той да не го възнагради стократно за това. А Господ Иисус Христос предупреди учениците Си, че няма по-голяма любов от тази, да даде някой живота си за човек, когото обича и доказва със смъртта Си, че много ни е обичал, защото умря за нас. По-късно учениците Христови доказваха чрез мъченическата си смърт, че обичта им е взаимна. Само ап. Йоан, за когото Иисус бе предрекъл,

доживя до дълбока старост. Всички останали апостоли умряха за Христа с мъченическа смърт.

В друго съновидение видях, че се намирам в някакво подземие. Имаше няколко офицери около мен и един от тях, гневен и разярен, извика: "Ще се откажеш ли от Христос?" Отговорих му: "Не, няма да се откажа". Тогава той продължи: "Ако не се откажеш, ще умреш.

Ще ти отрежа главата". "Отрежи я, казах, но няма да се откажа от моя Господ Иисус Христос". Донесоха един дръвник и офицерът рече: "Сложи си главата на дръвника!" Когато се наведох, видях, че той извади пистолет и стреля в главата ми. Нищо не усетих. Изведнъж се намерих зад него. По коридора тичаше един мъж право срещу мен. Помислих си: "Тоя не вижда ли, че ще се блъсне в мен?" Отместих се и тръгнах навън. Минах по коридора и през вратата. Никой не ме забелязваше, а аз се чудех: "Защо така?" На една полянка видях куче, свито на "кравай". Доближих се и го мушнах в ребрата. То се събуди, огледа се и започна уплашено да скимти. Помислих си: Какво става с мен? И кучето не ме вижда". Влезнах в дома на едни вярващи. Дъщеря им седеше в стаята и четеше книга. Извиках я по име. Тя погледна, но явно бе, че не ме вижда. После лицето ѝ придоби гримаса на много изплашен човек и тя започна да вика: "Татко, татко!" Влезна баща ѝ. Гледаше точно срещу мен, но не ме виждаше. Дъщеря му каза: "Някой ме вика, но няма никой".

Той огледа стаята и каза: "Сатана, сатана е". Беше застанал до един шкаф и аз бутнах една книга върху главата му. Когато го удари, казах: "Сатана, а сатана?" Той припадна и в къщата настана паника. Чудех се защо не ме виждат. Излязох навън, вдигнах се и полетях във въздуха. Видях, че няколко души носят нещо в едно платнище. Оставиха го на земята и аз разбрах, че това бе моето тяло. Започнаха да режат тялото ми на парчета от краката и нагоре. Някой отрязва главата. Натрупаха се много човеци и всеки грабваше по едно парче от тялото ми и радостен бягаше с него. Гледах всичко това и си мислех: "Тези хора са като обезумели". От небето се чу глас: "Три дни можеш да отидеш, където пожелаеш по лицето на земята, а след това отлиташ". Чак сега разбрах, че съм умрял.

Отново се видях, че летя в небето и стъпвам на едно красиво, осеяно с много цветя и огряно със силна светлина поле. Красиви, весели хора, облечени в бяло, ме посрещнаха и едно дете ми поднесе погача и върху нея чаша мед. Отчупих залък и топнах в меда. Тогава се огледах и видях, че съм облечен в бяла униформа с червени лампази.

Някои казват, че това е униформата на мъчениците, които са били убити заради вярата си в Господа Иисуса Христа.

А нима е по-добре човек да умре от рак или бъбречна недостатъчност?

част трета

ЧУДЕСА ЧРЕЗ БОЖИЯ ДУХ ИМА БОГ!

В един разговор брат Русинов ми каза: "Ако Св. Дух е наистина върху нас, ние и нищо да не говорим за Бога, хората около нас ще скачат от столовете и ще викат: "Има Бог!"

Беше преди Нова година. По устно нареждане на директора изпълнявах длъжността началник участък, докато назначат нов. Бяхме около 70 души. Предложих на работниците да направим едно тържество за Нова година. Обикновено те купуват ракия и се изпонапиват преди празника. Нашето тържество щеше да бъде такова, че никой да не се напие. Имахме и отпуснати малко пари. Работниците се съгласиха. С парите, които имашме, купихме кайзер за сандвичи, безалкохолни напитки и малко бира. Пригответхме за всеки присъстващ на тържеството и по един малък подарък. Всеки трябваше да изтегли листче със стих от Св. Писание, някоя пословица или мъдрост и номера на подаръка. Познавах почти всички, знаех недостатъците и слабостите им, затова им подбих подходяща пословица и казвах: "Господи, нека това се падне на този човек". Тържеството започна в склада. Поисках прошка от всички и им казах, че и аз прощавам на всички, които са ме наскърбили или тайно клеветили.

Започна раздаването на подаръците. В Христа Иисуса говоря, не лъжа. Всеки получи точно този номер, който му бях нарекъл и се бях молил Господ да направи да му се падне.

Имаше един младеж С., който много се занимаваше с обществена работа и постоянно философстваше, но почти нищо не работеше. Падна му се мъдростта: "Който получава пари, блага или слава, за които не се е трудил, трябва да знае, че други са се трудили за тях и не са ги получили". Когато той го изтегли и прочете, смачка листчето и го хвърли. Друг го взе и го прочете. Всички избухнаха в силен смях. Казах им, че ще получат подаръците само при условие, че всеки сам ще чете листчето, което му се пада. И когато някой четеше, всички други избухваха в неудържим смях, защото печелившият се оглеждаше като в огледало чрез прочетеното. Така идваше редът на всеки един от тях.

За технолога и бригадира бях написал заповеди да почистят склада и да го пометат, да занесат и върнат шишетата на лавката. Точно това им се падна и когато те най-съзнателно изпълняваха това, всички им се смееха, но те не се сърдеха, а също се смееха. Нали така ни учи Господ: "Който иска да бъде голям, трябва да бъде на всички служител".

Г. беше много добър и симпатичен човек, но имаше един недостатък, може би роден от сиромашията. Беше голям скъперник. Сам си казваше, че никога не перфорирал билети по превозните средства. За него пригответх специален подарък. Когато изрязавме месото от кайзера, събрах кокалите в една кутия и я увих с много хартия, така че се получи голям пакет. Той изтегли своя късмет и прочете: "Печелиш

голям пакет". Тогава Г. каза: "О-ха-а! Как има да се радват децата!" Никой от работниците не знаеше какво има в пакета, затова любопитно надничаха, когато Г. разопаковаше "подаръка". И когато отвори кутията, всички онемяха, а Г. скочи като ужилен от стола и извика: "ИМА БОГ!" Тогава една от жените ме посочи и рече: "ТОЙ Е БОГ!" Тези думи ме попариха и аз помислих: "Наистина жената е слаб съсъд. Колко лесно се оставя да бъде употребена от дявола". Спомних си, че при такива случаи апостолите раздираха дрехите си. Реших да им обясня Кой и какъв е моят Бог, но точно в този момент Св. Дух ме накара да повдигна главата си и да погледна нагоре. Видях, че от стълбите над склада ни наблюдава една група хора. Това бе комисията, която проверяваше как са обезопасени и почистени работните места. Там имаше партийни и профсъюзни дейци, ръководители на завода. Те чуха от устата на Г., че има Бог. Спокойно обясних на работниците, че не съм никакъв Бог, а човек, като всеки един от тях.

Св. Дух искаше да ми даде урок, че думите на брат Русинов са верни - без да произнасям името на Бога, ако върху нас е Св. Дух, Той ще вдига другите и те, като скачат от столовете, ще викат: Има Бог!

По-късно Т., един от профсъюзните ръководители, ме попита с ирония: "А някои казват, че има Бог?" Нищо не му отговорих, но скоро той така се изложи пред работниците, че ако е откровен, и той трябва да извика като Г.: "Има Бог!"

След Нова година назначиха нови директори. Преди да постъпя в този участък, бях бригадир на сервиза. Една сутрин, точно там, откъдето комисията наблюдаваше тържеството ни, ме срещна новоназначеният гл. инженер. Той ме спря и ме попита: "Ти ли си бригадирът на сервиза?" "Да, аз съм", отговорих. "Ще те оправя аз тебе, професор такъв!" Усмихнах се и си помислих: "Някоя черна душа ме е наклеветила". После си казах подходящата за такива случаи испанска пословица: "Много хора, които са били заплашвани, са останали невредими".

По това време се разнесе из завода съобщението на ръководителите, че онзи, който открие повредата в хидравличната уредба на машините, ще получи като награда телевизор. Хидравличната уредба работеше, но електрокарите не можеха да повдигнат товара. Няколко групи техници, инженери и монтьори търсеха усилено повредата. Измина доста време, но не я откриваха. Един ден дойде директорът по техническите въпроси инж. Миндов и ми каза: "Кажки какво ти е необходимо и се опитай да откриеш повредата". "Трябват ми два електрокара - изправен и неизправен, един помощник и три дни срок. Тогава придружаващите го главен инженер и началник на монтажния цех се изсмяха и последният каза: "Три дни? Ние се мъчим тридесет дни и нищо не откриваме, та ти ли за три дни ще откриеш повредата? И ти нищо няма да направиш!"

Докараха ми необходимите електрокари. Избрах си за помощник Г. и започнахме работа. Веднага Св. Дух ми насочи погледа към резервоара за маслото и по-точно към филтър маслен, но аз си мислех: "Господи, не е възможно повредата да идва от филтъра".

Поисках три дни срок, защото си направих сметка, че за тези три дни ще можем да прехвърлим всички детайли от "болния" на "здравия" електрокар, и щом "здравият" се разболее - там е повредата. Започнахме работа. Сменихме цялата хидравлика, но здравият електрокар не се "разболяваше". Никой техник, инженер или специалист не би повярвал, че повредата може да идва от резервоара.

Третият ден от срока беше събота. Сутринта станах и прочетох пасажа от Св. Писание, в който се разказваше за възкресяването на мъртвия от четири дни Лазар в един съботен ден. Помолих се: "Господи, днес също е съботен ден, последният от тридневния срок, който сам избрах. Вярвам, че Ти днес ще ме възкресиш, за да престанат клеветите против мен".

Отидох на работа и реших да сменим и резервоара, въпреки всичко. И когато го сменихме здравият електрокар "се разболя". Разглобих резервоара и открих голям луфт между филтъра и сливната тръба. Заварихме тръбата към филтъра и когато така ги монтирахме, електрокарът заработи нормално.

В събота работехме до обед. Малко преди свършване на работното време дойдоха директорът на завода и главният инженер и ме попитаха: "Трите дни изминаха, откри ли повредата?" Отговорих им: "Да, открихме я". Главният инженер Пашалиев се усмихна и каза: "Открили сте вятър", а директорът Лозанов ме попита: "Ако ти докараме двадесет машини, за колко време можеш да ги поправиш?" "За двадесет минути", му отговорих. Тогава директорът се обърна към качествения контрол Пенчев и му каза: "Избери им двадесет машини, които повдигат на четири метра и половина, и нека ги поправят, а аз ще дойда след половин час. Когато машините бяха готови и П. ги проверяваше, дойде директорът и попита: "П., работят ли?" "Да, др. директор, работят". "Вдигни да видим!" - каза директорът. И когато контрольорът повдигна тежестта на четири метра и половина, той каза: "Не работят..." П. го прекъсна и рече: "Не, не, др. директор, работят и са годни за износ". Тогава директорът продължи мисълта си: "Не работят, а пеят, ей пеят!"

В понеделник преди започване на работното време в цеха се събраха много инженери от завода. Директорът Лозанов ме извика и ми каза: "Обясни им къде е повредата!" Когато им обяснявах, те всички запротестираха, че това е невъзможно. Тогава директорът изгърмя с мощния си глас: "Другари инженери, има случаи в живота, когато практиката надвива теорията. Ето ви един такъв случай. Вървете по работните си места". Тогава дойде при мен главният инженер П.,

същият, който ме заплашваше, че ще ме оправи и каза: "Напиши това, което обясни на инженерите, и го дай в Бюро рационализации, за да мога да те наградя. И действително ни награди със сумата 140 лева. Е, не получихме телевизор, както биха получили клеветниците, ако бяха открили повредата, но ние и на това бяхме благодарни.

Др. Пашалиев, знаете ли защо се наложи вместо "да ме оправяте", да ме награждавате? Защото има Бог! И ако вашето обществено положение не ви позволява да признаете това, защото в България християните ги унижават, то поне в сърцето си кажете: "ИМА БОГ!" И ако всички ние се вслушвахме по-често в Неговите съвети, записани в Светото Писание, вместо да слушаме доносници и клеветници или както някои ги наричат черните прокажени души, тоалетна хартия и др., сигурно работите ни щяха да вървят по-добре.

Аз пък се присъединявам към това, което извика Гошо, като скочи от стола: "ИМА БОГ!" В това съм напълно уверен и ще славя името Му, докато съм жив. Слава, чест и поклон на живия Бог, Който избавя по чуден начин невинните и посрамва черните души. Амин!

ВСИЧКО СЪДЕЙСТВА ЗА ДОБРО НА ОНИЯ, КОИТО ОБИЧАТ БОГА
/Римл. 8: 28/.

В периода, в който бях подложен на различни унижения, гонения, клевети, хули и заплахи в завода, църквите и у дома, много добре разбирах, че тази, "война" против мен се ръководеше от една и съща сатанинска централа.

В завода бяха отпуснати пари за новаторски бригади. Ръководителите решили да наградят служителите си, но за узаконяването на наградите избрали моята бригада - уж че в нея са били изработени уреди, които се считат като новаторски. Всичко бе оформено без мое знание и когато ме извикаха да се разпиша на ведомостта срещу 50 лева, попитах за какво получавам тези пари. Касиерът С. каза: "Дават ли ти - взимай, гонят ли те - бягай". Отказах да се разпиша и да взема парите и тогава ми обясниха какви са, но понеже не исках да ги взема, Б. А. ми рече: "Не е удобно да поправяме ведомостта, но в следващата ще ти увеличим сумата".

През нощта сънувах, че се намирам в една църква на площад "Св. Неделя" и там ми казаха, че ако взема тези пари, с тях ще ми купят погребални принадлежности. На другия ден отидох в църквата и се оказа, че там продават погребални принадлежности. Попитах ги колко струват. Отговориха ми, че са с различна цена, но средно около 50 лева.

Едни от ръководителите ме наричаха "хубав човек" и ме ласкаеха, за да се подпиша на ведомостта, но когато отказвах, веднага променяха тона. Дойде Благой Антонов и ме попита: "Кажеш ли защо не искаш да подпишеш ведомостта? Ние с теб сме приятели и аз ти обещавам, че на никого няма да кажа". Не му повярвах, но му казах: "Аз съм вярващ

човек и се страхувам от Бога. Сънувах, че ако взема тези нечестно придобити пари, с тях ще ми купят погребални принадлежности. И понеже не ми се умира залудо, не искам да подпиша ведомостта и да взема парите.

Още на другия ден пролича, че Б. Антонов бе нарушил обещанието си. При мен дойде началникът и се развика: "Ще подпишеш ведомостта и ще вземеш парите, защото ще ти се вкорави хляба. Няма да умреш, пък и да умреш, ще отидеш при твоя Небесен Отец".

По същото време се озовах без квартира на улицата, защото не желяех да кажа: "Няма Бог". Отидох в квартал "Красна поляна" да видя една къща, която се продаваше. Не я харесах, защото беше стара, изгнила и скъпа. Връщах се оттам много притеснен и отчаян. Вървах по тротоара, забил поглед в земята, и нищо не виждах около себе си. Сатана, като използваше ръководителите в завода, църквите и роднините ми, бе успял да ме тикне в блатото на отчаянието. Вътрешно си казах: "Господи, запали тази земя - да изгори, и аз да изгоря с нея". Изведнъж чух гласовете на много деца, които ме стреснаха. С нежните си гласчета те викаха: "Чичко, чичко!" Обърнах се и ги погледнах. Минавал съм покрай детска градина. Децата се бяха наловили за телената ограда, гледаха ме с чистите си очички и продължаваха да повтарят: "Чичко, чичко!" Тогава Св. Дух ме попита: "И тези ли да горят?" Очите ми се напълниха със сълзи и, като продължих пътя си, казах: "Господи, прости ми, че говорих като един от безумните". Минавах покрай църквата "Св. Възкресение" и се спрях на вратата ѝ. Чух че свещеникът четеше от Св. Евангелие думите: "... и всеки, който остави къща, или братя, или сестри, или баща, или майка, или жена, или деца, или ниви, заради Моето име, ще получи стократно и ще наследи вечен живот" /Мат.19: 28/.

Това бе обратна точка в състоянието ми. Всичко изведнъж се промени. Това Божие Слово стана рема в сърцето ми, т.е. Говорящо Слово. Сънувах интересен сън. Пред мен имаше три пътя: надясно, наляво и право напред. По средния път не бе минал скоро човек, защото бе обрасъл с трева. Реших да тръгна по него. Щом направих няколко крачки, веднага задуха срещу мен ураганен вятър, който искаше да ме върне назад или да ме събори. Обърнах се с гръб и удържах на напъна на вятъра. Когато престана да духа, пак се обърнах и тръгнах по пътя. Сега видях, че пред мен върви някой. Пътят започна да става много стръмен, след това стана отвесен. Стъпвах по стъпките на този, който вървеше пред мен. Катерех се, като си помагах с ръцете. Казах му: "Не мога повече". Той се изкачи на една площадка, обърна се към мен и, като ме гледаше сериозно и строго, рече: "Аз знам, че можеш". Хванах се за ръба на площадката и, като се вдигнах първо на едната, а после на другата ръка, с голямо усилие се измъкнах на площадката. Водачът каза: "Сега ще починем малко и после ще

продължим изкачването". Вляво от пътя се виждаха някакви замъци и дворци, но бяха опушени и с избити прозорци. Попита ме: "Виждаш ли тези дворци? Царят беше ги приготвил за Неговите синове и дъщери, но те се оказаха недостойни и той ги предаде на огън".

След това видях друг сън. Летя над земята и над която държава летя, такава музика чувам. Летя над Франция - френска музика, летя над Испания - испанска.

След известно време дойде в завода Асен Наумов и ми каза, че трябва да се стягам, защото съм определен да замина на панаира в Чили. Попитах го да няма някаква грешка. Тогава той ми подаде заповедта на Министъра на машиностроенето, в която прочетох името си. Мислех, че и това е поредна провокация на атеистите от завода, но след няколко дни разбрах, че не е, защото такава заповед бе пристигнала и в завода. Директорът Ширков ме извика и ми каза: "Вземи това писмо и иди при др. Лозанов в министерството на машиностроенето. Ще те командироваме за известно време в Москва. Разбрах хитростта им. Заповедта ми бе подписана от Министъра и затова никой не смееше да я отмени. Решили бяха да ме командирова в Москва, та, като ме потърсят, да кажат: "Няма го, в Москва е" и да изпратят друг.

Когато носех писмото, точно пред "Пирогов", се помолих вътрешно: "Господи, ако е волята Ти да отида в Чили, ожесточи сърцето на този, при когото отивам, и той нека ме изгони".

Намерих др. Лозанов - голям едър българин. Щом прочете писмото, той веднага се развика: "Вашият директор да не е полудял? Защо ще те командироваме сега в Москва? За там има одобрен екип!" Стоях до вратата и вътрешно си казах: "Викай, викай, др. Лозанов, защото е такава Божията воля.

Когато дойде време да заминем, качихме се със С. Етев - техник от ЗММ, на самолета и заминахме за Париж.

На летище Бурже ни посрещна непознат мъж и попита всички пътници: Има ли някой да се казва П. Велев?" Мълчах, защото не очаквах да ме познава някой в Париж. Тогава Етев каза: "Нали ти се казваш така, защо мълчиш?" Непознатият дойде при мен, поднесе букет цветя и каза: "Добре дошли, др. Велев". Взах букета и макар да чувствах, че има някакво недоразумение, помолих го да ни помогне в уреждане на документите. Той дойде с нас и скоро всичко беше готово. Взахме куфарите си и тръгнахме към изхода. Непознатият грабна куфара от ръцете ми и каза: "Др. Велев. колата е вън и Ви чака". "Да няма някаква грешка?" - казах аз, ние сме техници и пътуваме за Чили".

- Какви техници? Как така за Чили? - попита уплашен човекът, после грабна букета от ръцете ми и хукна да търси моя съименник, а ние с Е. останахме да се смеем.

Отново го видяхме във вана пред колата си доста сърдит. Казах му: "Извинете ни, че Ви създадохме неприятности, но ще Ви помолим за още една услуга: Бихте ли спрели едно такси и бихте ли му обяснили да ни откара пред хотела, за който имаме резервирани места, тъй като не знаем никакъв западен език". Макар и с нежелание, той ни направи и тази услуга. Благодарим Ви, българино.

След три дни престой в Париж, отново полетяхме за Лисабон и оттам над Атлантическия океан за Чили. Когато летяхме над Франция в самолета по радиоуредбата пускаха френска музика, а когато бяхме над Испания - испанска. Сега си спомних съня за музиката и си мислех: "Господ всичко е предвидил. По Неговата воля е това пътуване".

В самолета ни задаваха въпроси на всички западни езици, но аз бях научил да отговарям само, че не знам този език. Накрая една от стюардесите попита на английски: "Но какъв език говорите?" Отговорих -: "Шопски". И когато тя се чудеше какъв е този език, един мъж от предните седалки заговори с нея на английски. Той стана и дойде при нас, като се смееше. Оказа се, че е специалист по бирата от Чехословакия. Често идвал в България и знаел какво е шопски. Така се запознахме с него и се сприятелихме със стюардесите. Той ни превеждаше съобщенията на екипажа и ни обясняваше над каква страна и каква забележителна местност летим. Оставихме го в Перу.

Цял ден прекарахме в пътуване. Прелетяхме над Венецуела, Колумбия, Еквадор, Перу, като кацнахме в столиците им Каракас, Богота, Кито, Лима и привечер пристигнахме в Сантяго де Чиле.

Започнахме работа и навсякъде чувствах Божиата подкрепа. С Неговата помощ отстранявах повреди по телфери, стругове, електрокари и мотокари. Имаше обаче повреда, с която не можах да се справя. Един от бившите президенти на Чили - Алехандре, който притежаваше целулозно - хартиен завод, беше купил два електрокара за пробна експлоатация, с цел да оборудва предприятието си с български електрокари. Един от тези електрокари бе показал дефект, който много рядко се случва - изронени зъби на пиньона и короната от диференциала. За да се отстрани повредата бяха необходими резервни части, а и командировката ми свършваше. От търговското представителство покойният сега Ц.В. изпрати телекс с молба за резервните части и удължаване командировката ми с десет дни. Отговориха да се върна веднага в България. Изпратиха втори телекс. Отговорът беше същият. Изпратиха трети. На него нямаше отговор.

В съновидение чух глас от небето: "Върни се в България". Когато пътувахме към летището, В. спря колата до пощата, за да провери дали не е дошъл положителен отговор, но аз знаех, че няма да има такъв, защото така бе наредено от небето.

Когато се върнах в завода, първият, когото срещнах, беше този, който се бе изказал, че ще остана на Американския континент и няма да се

върна в България. Поздравих го и му казах: "Ето ме, завърнах се в България", а той рече: "Изглежда не всички християни сте шпиони, но повечето сте такива".

Споделих с колегите си как не бе удължена командировката ми и, когато те се възмущаваха, казах: "Ако знам кой е изпратил отговора да се върна веднага в България, ще му целуна ръка. И когато ме гледаха учудени, разказах им какво се бе случило. Самолетът на Ер Франс лети до Южна Америка през десет дни. Ако ми беше удължена командировката, трябваше да пътувам със следващия самолет. Но някои чуждестранни агенции съобщили, че той катастрофирал в океана и всички пътници и екипажът загинали.

Сега разбират ли всички, които са настоявали да се върна, че са ми направили голямо добро? Благодаря им, но преди всичко благодаря на Господа, Който ги е употребил. Той казва, че всичко съдейства за добро на ония, които обичат Бога. Прави ли са думите на

Иисуса, че ако се откажеш от нещо заради името Му, ще получиш стократно повече? Аз се отказах от 50 лева, а само билетът ми до Чили струваше 1200 долара. Така и ти, ако те принуждават да вземеш незаконни пари, откажи се от тях, заради Господа и Той ще ти ги върне стократно от друго място. Ако пък не ги получиш тук на земята, знай, че на небето имаш богато съкровище, "където крадци не подкопават и не крадат, молците и ръждата не разяждат".

Слава на живия Бог. Той знае как да избави надяващите се на Него.!

СВЕТТО СЕМЕЙСТВО (БАБА РАДА)

През 1972 година в дома на леля Ана Мачканова дойде баба Рада Банкова - деветдесетгодишна жена. Седна в кухнята до печката и започна да разказва:

- Когато бях още малко момиче, мечтаех и се молах да стана хаджийка. Да отида и да видя светите места, където нашият Господ Иисус Христос се е родил, проповядвал, изцерявал, умрял и възкръснал. Пораснах и се омъжих в София. Бог ми даде две дъщери. През време на войната един югославянин избягал от затвора и се скрил в нашата къща. Ние живеехме близо до Централния затвор. У нас била една от дъщерите. Затворникът поискал дрехи и тя му дала един костюм на баща си. Казала му да избяга в мазето и да се скрие при въглищата, но в това време нахълтали жандармеристи с кучета и заедно със затворника отмъкнали и дъщеря ми. Повече не можахме да ръзберем къде е.

След 9-ти септември получихме писмо от Америка. Пишеше ми дъщерята, която се изгуби. Ние бяхме ѝ месили третини и деветини и редовно я споменавах по задушница с умрелите. И сега изведнъж разбрахме, че е жива. Голяма беше радостта ни. Тя ми пишеше, че ги откарали в концентрационен лагер в Германия, но те успели да избягат в Швейцария и оттам в САЩ. Изпратиха ни билети да отидем с другата

дъщеря в Америка, но аз не се съгласявах, защото съм стара и ме беше страх да се наема с такъв дълъг път. Тогава получихме много сърдито писмо. Дъщеря ми пишеше, че сигурно сме я откъснали от сърцата си, като сме я споменавали по задушница, заплашваше ни, че повече няма да ни пише. Това й писмо ме накара да се съглася. Качихме се на самолета и пристигнахме в Лондон. Оттам ни прехвърлиха на друг самолет, но на мен все ми се струваше, че той не тръгва и затова попитах дъщерята: "Кога най-после ще тръгне този самолет?, а тя се усмихна и ми отговори: "Мамо, ние вече летим над океана". Нещо като че ли щракна вътре в мен и аз си спомних моминските години. Веднъж, като припяхме пръстените, "кумичката", която ги наричаше, извади от котлето моя пръстен и каза: "На коя е този пръстен, да прелети океана". "Да, да, ще го прелетя, отговорих аз, ако Господ направи да ми поникнат крила". Тогава още нямаше самолети, но Бог е знаел, че ще има и е използвал "Кумичката", за да ме предупреди, че ще дойде време да прелетя океана. Стигнахме в САЩ. Като ни закараха вкъщи, не можехме да се нарадваме едни на други. Там бяхме около месец и на мен

ми омръзна. Поисках да се прибираме. Тогава зетят каза: "Бабо, много съм доволен от дъщеря ти. Тя се опита да ми помогне, но попадна с мен в концлагера и сподели съдбата ми. Тя е отлична съпруга и прекрасен човек. Аз искам да ти направя някакъв подарък, но не знам какво ще харесаш, затова искам, което най-много желаеш, и, ако е по силите ми - ще ти бъде. Спомних си желанието ми да посетя светите места и казах:

- Имам, синко, едно желание, но се страхувам, че е много голямо и неосъществимо.

- Кажи го, бабо, и ще видим.

- Отдавна имам голямо желание да посетя Божи гроб, но това е много скъпо и не знам дали е възможно.

Зетят се усмихна и каза: "Отивам за билети".

Качихме се отново на самолета и отлетяхме в Израел. Развеждаха ме из Ерусалим, Витлеем... Баба Рада продължаваше да разказва, че Господ се е забавил, но не е забравил желанието й.

Като сега си спомням, че седях на кревата, слушах я и тайно в сърцето си казах: "Господи, направи и аз, грешникът, да видя едно място, което Твоите очи са гледали, когато си бил на тази земя".

След известно време ме срещна техническият директор на завода Х. Цонев. Поздравихме се и се разминахме. След няколко крачки той се спря и ме извика: "Искаш ли да отидеш за няколко дни в Египет?" "Нямам нищо против" Това бе разговорът ни. Бързо ми уредиха документите и скоро пристигнах в Кайро.

Щом пристигна в нов град, първата ми задача е да си купя карта на града, за да мога лесно да се ориентирам. Когато разглеждах картата на

Кайро, погледът ми падна върху едно зелено петно, където беше написано на английски език: "Място, където е живяло Светото семейство". Помислих си, че това е някакво свято място за мохамеданите, нещо като Рилския манастир за нас, българските християни.

Един ден реших да посетя това място. То се намира в Стария Кайро. Тук има много църкви, синагоги, джамии. Тук се намира и музеят на коптите - църква, най-близка по изповядване на Христовата религия с Православната. Разгледах еврейската синагога, а след това и една църква на коптите. Под олтара имаше подземие, където много туристи снимаха с кино и фотокамери, но аз не знаех какво представлява тази стая.

Купих си една малка книжка и вечерта започнах да я превеждам. В нея се разказваше, че оттук преди много години с Божието име са тръгнали евреите, водени от Мойсей и Аарон, за да напуснат Египет. По-късно, когато цар Навуходоносор завладял Ерусалим и разрушил Соломоновия храм, една част от евреите избягали в Египет и отново се заселили на това място в Стария Кайро. Тук идвал и пророк Иеремия. Когато отново било възстановено Израилевото царство, повечето от евреите се завърнали в Израел, но някои останали тук, където всяка събота се събирали в синагогата да четат Мойсеевия закон.

Когато се родил Господ Иисус Христос, жестокият Ирод решил да Го погуби и затова избил 14 хиляди младенци. Ангел Господен се явил насън на Йосиф и му казал да вземе детето Иисус и майка Му и да бяга в Египет. И когато праведният Йосиф пристигнал в Египет, той отишъл при своите сънародници, които живеели в Стария Кайро. Тук, в стаята под олтара на църквата, която се издига на мястото на старата синагога, три месеца живели Йосиф, Мария и детето Иисус.

Когато стигнах до това място, гореща вълна на радост ме заля и аз извиках: "Господи, благодаря Ти, че чу гласа на молитвата ми".

Вечерта преди да си легна зачетох от псалмите и срещнах думите: "Благословен Господ, защото Той чу гласа на молбите ми" /Пс. 27:6/.

По-късно научих от българите в Кайро, че първият държавен ръководител на НРБ Т. Живков пристигнал в Кайро на приятелско посещение. Държавният глава на Египет Ануар Садат го завел на пристанището и там му показал наши машини, които не работели. Дори новите не могли да пуснат в действие. Тогава българският ръководител наредил веднага да бъдат изпратени техници да ремонтират машините. Бог благоволи един от тези техници да бъда аз. Така Той изпълни молбата ми, която тайно казах, като седях на кревата в кухнята на покойната ми леля Ана. Никой не знаеше за тази моя молитва, освен Бог, Който всичко знае, чува молитвите на тайно и ги въздава наяве.

Наистина Господ Иисус Христос е бил малко бебе, когато майка Му, Света Богородица, Го е носела из градините около синагогата. Там се

разхождах и си мислех: "Тази трева и тези дървета не ги е имало тогава, но мястото е същото".

Благодаря Ти, Господи, благодаря!

Понякога Господ се бави, но не забравя, какъвто е случаят с желанието на баба Рада, а друг път бързо изпълнява желанието на сърцето, което вярва в Него.

През месец септември 1993 година посетих Израел. Бях в Ерусалим, на Голгота, в Гетсиманската градина, във Витлеем.

СЛУЧАЙНО ЛИ Е?

1. ВДОВИЦАТА

По време на престоя ми в Кайро през 1972 г. в съновидение видях жена, която вървеше по селски път. Тя падна и започна да плаче, викайки: "Не мога, не мога да издържа. Ще умра. Това е толкова страшно". Доближих се до нея, гледах как се свива на прашния път и плаче и в сърцето ми заговори глас, който каза: "Помогни на тази жена! Утеши я!" Но как и с какво бих могъл да ѝ помогна и да я утеша? Наведох се над нея и тихо казах: "Успокойте се! Успокойте се! Вие ще издържите. Времето ще ви помогне".

Събудих се сред нощ и думите в сърцето ми продължаваха да шепнат: "Ще помогнеш ли на тази жена? Утеши тази жена!"

Но как да ѝ помогна, като не я познавах, никога не бях я виждал, не знаех коя е и къде се намира.

Отново заспах и видях насън, че се намирам изправен до една маса, на която имаше писмо, и аз четях адреса, написан на него. Събудих се и веднага го записах. След това написах писмо, в което се стараех да утеша жената, без да знам какво е нещастиято. Предполагах, че се касае за заболяване и тя се намира в тежка бъбречна или жлъчна криза.

От адреса разбрах, че това е жена, с която си бяхме кореспондирали като ученици.

След няколко месеца се завърнах в България и на вратата на апартамента си намерих бележка: "Другарю В., явете се в Районното управление за справка". Когато отидох, дежурният офицер ми даде писмо, в което прочетох: До Министерството на вътрешните работи на НРБ. Аз съм съветска гражданка, майка на две деца, директорка на средно училище и член на КПСС. Следваше адреса и името. Офицерът от милицията ме посъветва да отговоря. Написах писмото, в което обясних, че съм християнин. Скоро получих отговор, в който тя описваше своя живот. Завършила висше образование и била назначена на работа в гр. С. Свързала живота си с един прекрасен млад човек на име Владимир. Толкова го обичала, че нарекли малкия си син на негово име. Всички в семейството били здрави и честити.

И точно в момента на най-голямото щастие се случила трагедията. Цитирам от писмото ѝ: "Была абсолютно счастлива в семейной жизни, а в 1972 году, летом, произошла трагедия: Мой муж Владимир утонул в

Дону во время купания, несчастный случай. Думала, что не переживу такое горе". Преведено на български: "Бях абсолютно щастлива в семейния живот, но през лятото на 1972 година стана трагедията: мъжът ми Владимир се удави в река Дон по време на къпане, нещастен случай. Мислех, че няма да преживея такава скръб". Сега сравнете последното изречение с това, което тя ми каза на български език в съня: "Не, не мога да издържа. Ще умра. Това е толкова страшно!"

И точно тогава, в момента на най-голямата ѝ скръб, пристигнало писмото ми от Египет. Не знаей защо това писмо е било необходимо, но вярвам, че Бог знае защо. И кой би могъл да ме убеди, че съновидението и писмото ми, което е пристигнало в момента на най-голямата скръб на тази вдовица, е една случайност?

По-надолу вдовицата ми пишеше, че постепенно се е съвзела. "Трябва да се живее заради децата, пишеше тя, а и постепенно се убедих, че животът е едно сурово училище". Заедно с писмото беше ми изпратила и снимка на двете сирачета, Юрий и Владимир. Скръбта е сложила отпечатъка си и върху лицата на тези малки момченца.

Изпратих мартенички на децата. Получих отговор, в който вдовицата пишеше, че мартеничките пристигнали точно на рождения ѝ ден. Когато мъжът ѝ бил жив, имали много приятели, но след смъртта му всички се отдръпнали. Никой нямало на празника им. Били сами с децата и своята скръб. И точно тогава, в този момент, пристигнало писмото с мартеничките.

И това ли е случайност? Някои казват: "Това е телепатия". Но нима телепатията може да занесе писмото точно на рождения ѝ ден?

Веднъж на сън Господ ми каза: "Не съществува никаква телепатия. Това е Духът на Истината".

Случаят с вдовицата е показателен за Божията любов към всички човеци. Нека запомнят това съвременните фарисеи, които си въобразяват, че Господ обича "САМО" тях и то само тяхната деноминация и вероизповедание. Вдовицата е комунистка. Тя се учудва как съм могъл да вярвам в Бога, днес, в двадесетия век. Аз пък се учудвам, как просветените и културни човеци не могат да повярват в Бога, когато Той ясно свидетелства за Себе Си.

По силно занижени данни на атеистичната пропаганда, в света живеят повече от един милиард и двеста милиона християни, освен мюсюлманите и онези, които изповядват иудейската религия, а те също вярват в Бог Отец, Творец на земята и небето, и не са по-малко от 200 милиона. Около 800 милиона католици, 300 милиона протестанти и сто милиона православни. Като се има предвид, че православните живеят в страни, повечето от които са под влиянието на богопротивни управления, и християните се подлагат на ограничения, унижения и преследване, голяма част от тях предпочитат да бъдат "тайни

християни", за които атеистите нямат сведения. Такъв, таен християнин, бях около десет години и аз.

И така повече от милиард и двеста милиона християни, днес, в двадесетия век. От президенти и министри - до обикновени работници и земеделци. И културни, и образовани, и неуки, и прости. Атеистите се страхуват да не се обединят християните и да им вземат властта, тъй като в сравнение с християните и вярващите, те са малцинство. Лично аз познавам партийни членове в България, които вярват в Господа Иисуса Христа и тайно се молят на Бога. Такива има, и то много повече, и в другите социалистически страни, особено в Чехословакия, Унгария, Полша, Румъния, Литва, Естония, Украйна и др. Опасенията на атеистите са верни и това ще стане при второто Христово Пришествие, но дотогава могат да бъдат спокойни, тъй като нашето Царство не е от този нечестив, извратен и обречен свят.

Вярвам, че Бог никога не дава съновидения, видения и не праща словото Си напразно. Статистиците твърдят, че всяка минута на планетата умират по около 240 души. Много жени в СССР са станали вдовици през тези дни, но до нито една от тях не бях подбуден да пиша, освен до тази вдовица. Бог знае, че тя има добро сърце, подходяща почва за Словото Му и Св. Дух, щом като е започнал едно дело, ще го доведе до край. Вярвам, че тази вдовица и нейните сирачета ще познаят Този, Който казва за Себе Си: "Аз, Господ, съм Баща на сираците и Наставник на вдовиците". А като Го познаят, ще получат в награда вечен живот, който Бог е обещал на онези, които Го любят. Вярвам, че макар сега да не се познаваме с тази вдовица, един ден ще се срещнем, ако не тук, то в небето при нашия Господ и Спасител и тогава ще разберем, че сме брат и сестра, син и дъщеря на нашия Небесен Отец, Който се грижи за всички и "оставя Своето слънце да грее над лоши и добри, и праща дъжд на праведни и неправедни" /Мат. 5:45/. Той отправя призива към всички човеци, от всички раси, нации и вероизповедания: "Към Мене погледнете всички земни краища и спасени бъдете". Светото Писание свидетелства, че в последно време всякой, който призове името Господне, ще се спаси /Иоил 2:32; Деян 2:21; Римл. 10:13/. "Защото, ако с устата си изповядаш Господа Иисуса, и със сърцето си повярваш, че Бог Го възкреси от мъртвите, ще се спасиш, понеже със сърце се вярва за оправдаване, а с уста се изповядва за спасение. Пък и Писанието казва: "Всеки, който вярва в Него, няма да се посрами". Няма разлика между иудеин и елин, защото един и същ е Господ на всички, богат за всички, всички Го призовават. Защото всякой, който призове името Господне, ще се спаси. Но как ще призоват Оногова, в Когото не са повярвали? Как пък ще повярват в Оногова, за Когото не са чули? А как ще чуят без проповедник? И как ще проповядват, ако не бъдат пратени?" /Римл. 10:9-15/.

2. НА МОСТА НА Р. ВАРДАР

През лятото на 1965 година бях на екскурзия в Югославия. Уговорихме се с брат Христо Власев да се срещнем на определен адрес. Той замина за Белград, а аз - за Скопие. Оказа се, че този адрес не съществува. Пренощувах в хотела. Там "случайно" се оказахме в една стая с друг българин дошъл в Скопие по работа. Той "случайно" се оказа вярващ от Петдесятната евангелска църква, който престанал да посещава богослуженията, защото се съблазнил от някои християни. Уговорихме се, когато се завърнем в България, да се срещнем в Петдесятната църква.

Сутринта отидох до гарата, за да видя разписанието на влаковете. С Христо имаме уговорка да посетим гр. Струмица, с. Колешино и да се срещнем с двамата повярвали милиционери и семействата им в гр. Петрич. Като се връщах от гарата си мислех, че ще трябва да пътувам сам. Струваше ми се невъзможно в гр. Скопие "случайно" да срещна Христо. Когато тръгнах по моста над река Вардар, забелязах, че на другия край на моста един човек се наведе и започна да се смее. Взрях се в него и видях, че това беше Христо. Той също се чудел къде да ме намери и тръгнал към гарата. Така "случайно" Господ ни срещна на моста. Дали наистина е случайно?

3. БРАТОВЧЕДИ НА БРАТОВЧЕДИТЕ

През месец септември 1993 година бяхме на екскурзия в Израел. Една сестра помолила брат Христо Петров, сестра Райна и брат Петко да посетят дъщеря ѝ Антония, която е омъжена за евреин и живее в гр. Иафо.

След като пристигнахме в Израел и се настанихме в удобния хотел на брега на Средиземно море, решихме да разгледаме града. Цял ден кръстосвахме и разпитвахме много хора, но никой не можа да ни посочи търсения адрес. Почти бяхме се отчаяли, когато отидох при две жени, които стоеха и си говореха пред входа на един двор. Попитах ги:

- Случайно да говорите български?
- Да - отговори една от жените.
- Търсим улица Фикос от доста време. Питахме много хора, но никой не знае къде се намира. Случайно Вие да знаете?
- Знам. Кой номер търсите на улица Фикос?
- Номер 29.
- А кого търсите на номер 29.
- Антония...
- Аз съм Антония!
- Така ли? - учудени и зарадвани извикахме в хор и четиримата.
- Имате много поздравии от майка Ви - рече брат Христо и ѝ подаде писмото.

Антония много се зарадва и ни покани у тях, а след малко дойде и съпругът ѝ Мони.

В разговора, от дума на дума, им разказах за Божественото изцеление на Иван, който беше получил инфаркт. Бог по чуден начин го изцери и сега е жив и здрав. Когато Мони разбра в кое предприятие е работил Иван, той възкликна:

- Но този човек да не се казва Иван Добрев?

- Да. Защо?

- Та той получи инфаркт в ръцете ми. Жена му не се ли казва Лида?

- Да. Тя е моя първа братовчедка. Нейният баща и моята майка са брат и сестра.

В това време Антония беше в кухнята и Мони извика:

- Тони, този човек е братовчед на Лида Добрева!

- Така ли!? - извика Антония, като изтича от кухнята. - Ние сме работили заедно. Масите ни бяха една срещу друга.

Казах им, че в България познавам един евреин, който се казва Сами Леви. Мони започна да се смее. Попитах го:

- Защо се смеете?

- Защото Сами Леви пък е мой братовчед.

Какво чудно запознанство на братовчеди на братовчедите. Случайно ли е всичко това?

Случайно ли попитах точно Антония дали говори български?

Случайно ли разказах за Божественото изцеление на Иван Добрев, след като съм свидетел на стотици Божествени изцеления?

Случайно ли Иван Добрев е получил инфаркт в ръцете на Мони?

Случайно ли съпругата на Иван, Лида, е моя братовчедка?

Случайно ли заговорих за Сами Леви, който е братовчед на Мони?

Библията казва, че Божиите пътища и Божиите мисли не са като нашите пътища и като нашите мисли. Те са много по-високи от нашите мисли и от нашите пътища.

И всичко това върши Божият Дух, за да ни накара да се замислим, да ни привлече към Себе Си, да ни спаси от греховете ни и да ни подари вечен живот в Христа Исуса.